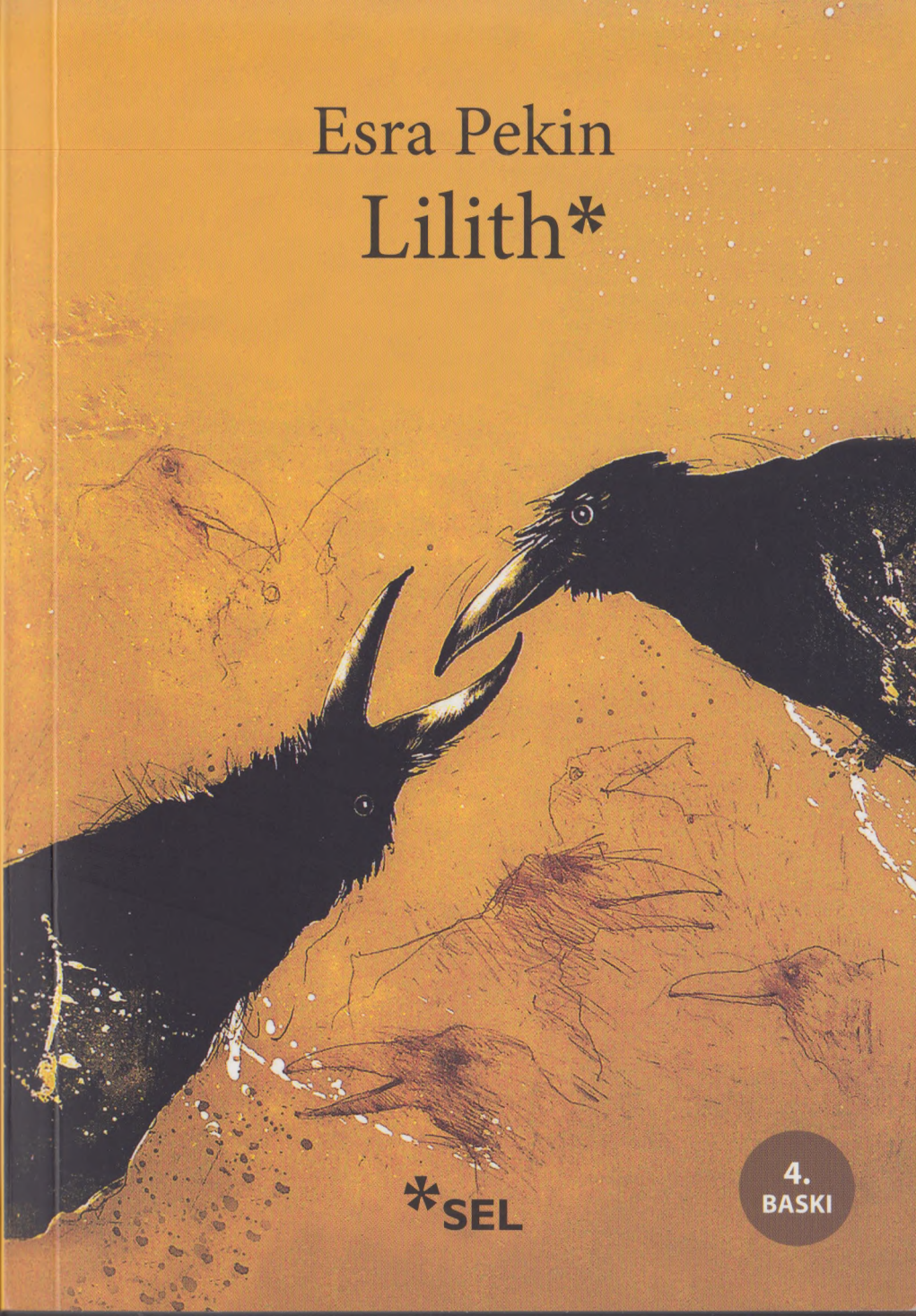
Esra Pekin

Lilith*

*SEL

4. BASKI

"Baktıkça hatırlamak, hatırladıkça acılanmak, acılandıkça nefes almak için..."

Adem'e başkaldırdığı için cennetten kovulan, artık pek hatırlanmayan ve belki de hep yanlış aktarılan Lilith'in hikayesi tarihin içinde kaybolmadı aslında, döne döne, başka yerlerde başka kimliklere bürünerek geri geldi hep. Dünyada lanetlenmiş ve önyargı duvarlarıyla etrafları sarılmış Lilithler yaşıyor hâlâ. Onlardan birinin, Lamia'nın hikayesini anlatıyor Esra Pekin.

Bir bütün olmayı geri dönülmez tehlikeli bir oyun haline getiren iki kardeşin ihanetleri, aşkları, çelişkileri, saflıkları ve kötülükleri; Lamia'nın içindeki intikamla, Lamia'nın gücüyle, güçsüzlüğüyle, suçuyla, cezasıyla çarpışıyor.

Tüketimin vazgeçilmez bir alışkanlıktan, adaletin sözlükte bir kelimeden ibaret olduğu bu dünyada, eşitliği kendine bahşedilen güçle sağlamaya çalışan bir kadının hikâyesi *Lilith*. Şimdi, Önce, Daha da Önce ve Fi Tarihi olarak katman katman ilerleyen roman, tarihin ödüllendirdiği "masumiyete", cezalandırdığı "suçluluğa" çomak sokuyor. Bildiğiniz tüm öyküleri tersyüz ediyor.

ISBN: 978-975-570-558-3
9 789755 705583

14 TL

selyayincilik selyayin selyayincilik
www.selyayincilik.com

LİLİTH*

ESRA PEKİN, 1976'da İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Önce Mimar Sinan Üniversitesi'ne ardından ODTÜ'ye devam etti. ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nden mezun oldu. Yazmaya üniversite yıllarında başladı. *Lilith*, yazarın ilk romanıdır. İkinci romanı *Babaannemin Usturası* da (2013) yayınevimiz tarafından yayınlanmıştır.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş – İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E–mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ – DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu – İstanbul
E–mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 541
ISBN 978-975-570-558-3

LİLİTH
Esra Pekin

© Esra Pekin, 2011
© Sel Yayıncılık, 2011, 2018

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Gül Korkmaz
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç
Kapak görseli: Bodo W. Klös, *Kunst ist wenn's geht*
www.edition-noir.de

Birinci Baskı: Mart, 2012
Dördüncü Baskı: Haziran, 2018

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Esra Pekin

Lilith

Roman

Islakkarga; çok korkan, çekingen, ürkek demektir.
Halbuki karga, ötücü kuşlar takımı içindeki en şaklaban, en cevval, en şakacı ve en zeki kuştur.
Karga insanoğlunun canını bilmeden öyle çok acıtmıştır ki insanoğlu da karganın suretinden öcünü alamayınca, **k-a-r-g-a***'nın harflerini ıslatmıştır.*

Tahnit; bir cesedi çürümesini geciktirmek gayesiyle muhtelif yöntemler uygulayarak mumya durumuna getirmektir. Ölümden sonra yaşamın devam ettiği inanışına dayanan bu yöntem, faniliğe razı olmayan insanoğlunun ölüm karşısındaki en belirgin meydan okumalarından biridir.
Tahnit sanatı; iç organları çıkartılarak, derileri çürümeyi engelleyici kimyasal işlemlerden geçirilen, suretini kaybetmiş ölü hayvanların, içlerinin doldurulup, tabiattaki görünümlerine tekrar kavuşturulmalarını amaçlayan bir maket yapma sanatıdır.
Kimileri, mevtalarını hafızalarının kuzguni dehlizlerinde yitirip bilahare bulamamaktan korktukları için bu sanatı kullanır.
Baktıkça hatırlamak, hatırladıkça acılanmak, acılandıkça nefes almak için...

ŞİMDİ...

Mezar Taşı

Tanrı beni lanetlemiş olmalı. Çünkü biliyordum; kudretini yitirmekten ödü kopuyordu. Yaratırken kaybettiği gücünü, öldürürken geri kazanıyordu. Şüphesiz, o da herkes gibi evvela kendisini düşünüyordu. Ulvi kuvvetinin tesirini hissettirmenin en gösterişli yolunu bulduğunda, sonucun bu kertede vahşi olacağını kestirememişti. Kendisi uzun vadeli planlar yapılamayacak kadar uzun bir ömrün, etkisini hiçbir surette yitirmeyecek kadar haşmetli bir kuvvetin biricik sahibiydi. Halbuki yanılmıştı. Sonraları yanıldığını anladığında, kendinden olanı tekrar geri almanın hakkı olduğunu düşünmüştü. Bir Tanrı ancak bu kadar iyi olabilirdi. Tekrar yaratmak için öldürmesi gerekiyordu ve öldürmek için kendisine yardımcılar atıyordu. Yaratmak kadar soylu olmayan bu alelade vazifeyi, yarattıkları arasında mayası en çok kendisine benzeyenlere vermeyi münasip gördü. Bu ulvi görevin temsilcilerinden biri de bendim. Ölüm saçan ve ölmeyen bir ölümlüydüm. İnsan suretine bürünmüştüm.

Hayatın mutsuz olmak için var olduğunu kabul etmiş olmam, acıya karşı bağışıklık kazandırmıştı bana. Kolayca gücü tükenen diğerlerine bu yüzden benzemiyordum. Anlamsız varoluşumu, gayesizce devam ettirmeye çabalıyor, kısacası yaşıyordum, kendimce.

Bir gün donandım, amaçsız yolculuğumun sonuna geldiğimi anlamıştım.

Varoluşum yok etmeye programlanmıştı, Tanrı'ya şirk koşamazdım.

Dediğini yaptım. Tek tek saydım; bir, iki, üç, dört, beş...

Evimin arka odasının duvarlarını boydan boya kaplayan rafları onlarla doldurdum. Raflarımın konukları ölü kargalardı, tüyleri simli tahniti yapılmış kargalarımı tek tek saydım. Sayarken Tanrı'yı hatırladım:

Tanrı sayıları seviyordu. Bu nedenle; işgüzarlığının niceliksel başarısını tespit etmek adına mezar taşları onun için büyük önem arz ediyordu. Mezar taşları olmasaydı, ne yok ediciliğinin ne de yaratıcılığının bir anlamı kalırdı. Bilinen değil, görünen önemliydi onun için, azametinin ulviliğini dörtnala artan mezar taşlarıyla kutluyordu, o esrimenin doruğundayken, tekrar tekrar sayarken mezar taşlarını, birilerinin canı yanıyordu. Lakin gösterinin devamı buna bağlıydı.

Tanrı dünyayı yeterince geniş bir yer olarak yarattığını düşünmüştü. Oysa dünya insana dar geldi, yaşamak için değil, ölülerini gömmek için yer kalmayınca, Tanrı'nın muhteşem eseri insan, ölülerini üst üste gömmek zorunda kaldı. Tanrı'ya kalsa mezarlıklar şimdiye değin tüm dünyayı kaplamış olurdu. Sayısal başarısını metrekare cinsinden görmek arzusunda olan Tanrı, ne yazık ki yer darlığından dolayı üst üste gömülmek zorunda kalan insanları hesaba katamadı. Yaratma gücünü dolaylı olarak insanoğluna aktardığı için insanın üreyerek, Tanrısal gücünü bencilce bir dürtüyle sürekli kullanabileceğini, yarattıkları arasında en fazla değer biçtiği insanın, kendi cinsinin hâkimiyetini meşrulaştırmak için bıkmadan ve usanmadan çoğalabileceğini öngöremedi. Buna da elbette bir çözüm buldu: Envai çeşit yöntemler türetmek. Ölümü türlü kılıklarla insanın önüne sürmek...

Taksinin arka koltuğunda oturuyorum. Kafamın içi posası çıkarılmış bir portakal gibi büzülmüş. Bu kocaman mezarlık, ziyaretçilerini daha iyi ağırlayabilmek için araçların rahatlıkla geçebileceği yollarla bezenmiş. Tüm bu konfor, aranılan ismi daha rahat bulabilmek, ararken bitkin düşmemek, bulamayınca vazgeçmemek için tasarlanmış izlenimi uyandırıyor. Taksi ağır aksak ilerlerken birbirini kesen dar yolların arasında bir meczubun bomboş bakışlarıyla aralık pencereden mezar taşlarına bakıyorum. Kimisi mütevazı, kimisi şaşaalı mezar taşları ölüler arasında bile adaletin olmadığını haykırıyor.

Yerin altında çürümekte olan bir iskeletin, yerin üstünde kendisi için inşa edilen gösterişli mezarının boyutlarıyla ilgilenmeyeceğini kestiremeyen âdemoğlu gösterişe olan marazi bağımlılığından burada da kurtaramamış kendisini. Adil bir dünyanın hayaliyle yaşayan, ancak adaletle hayatının herhangi bir merhalesinde karşılaştığında bir heyula görmüş gibi ödü kopan insan, kendini diğer türlerle eşitleyen ölümü törenlerle, dualarla süsleyerek, kendi soyunun ölümünü farklılaştırarak, yaratılan en üstün tür olduğunu kanıtlamaya çalışır. Oysa ölüm kılıcını her seferinde adalet için çeker. Bir fareyle bir insan işlevsel açıdan farklıyken, ölü bir fare ve ölü bir insan arasında hiçbir fark olmamasının nedeni budur. İkisi de ölüdür ve ikisi de bir zamanlar yaşamıştır. Ölüm varlık ile yokluğu bölen bir milattır. Vardınız ve artık yoksunuz...

Yok olmaktan, artık var olamamaktan öylesine korkar ki insan, varlığını ebedileştirmek gayesiyle hiç yorulmadan saçar döllerini etrafa. Yüzyıllardır bu böyle olagelmiştir. Bu içgüdüsel amacını yine sözümona insanileştirmek, diğer türlerin çoğalma eyleminden farklı kılmak için aşkı türetmiştir. Aşk üremenin âdemin lügatindeki şekil değiştirmiş halidir. Aşk tantanayı seven insanoğlunun çoğalarak yayılmasını kolaylaştırması için uydurulmuş bir safsatadan başka bir şey değildir.

Irkına ait fizyolojik özellikleri tabiatında barındırdığı halde, tüm bu sözde insani duyguları azımsayan biri söyledikleriyle çelişmeyen bir yaşam sürebilir mi? Emin değilim, insan olmaktan dolayı duyduğu hicabı, bayağı bir insan gibi davranmayarak aşmaya çalışmak eğer söylenenlerle çelişilmediğinin bir göstergesiyse, evet, sözlerimle çelişmedi tavırlarım. Lakin nadiren de olsa diğer insanların düştükleri aymazlığa kapıldığımı itiraf etmeliyim. Ne de olsa genetik olarak bir insanım ve bir insan gibi davranmamak bir fare kadar kolay olmuyor her zaman.

En sonunda, yaklaşık on beş dakikadır aradığım ismi görüyorum. Taksi şoförüne beklemesini söylüyorum. Ve taksiden iniyorum. Yağmur yağıyor, hayır, yağan yağmur değil, çakal yağmuru. Güneş varken yağan yağmur. Söylemişti. Sesini ha-

tırlamak, dahası yüzünü belleğimin onunla ilgili çekmecelerinden çıkarmak için hafızamı zorluyorum. Ama olmuyor, ne sesini duyabiliyor ne de yüzünün çizgilerini kapalı gözlerimin önüne getirebiliyorum.

Kabrin ayakucunda ne yapacağımı bilemeden dikiliyorum. Okuyacak ne bir duam var Tanrı'yı kutlamak için, ne söylenecek bir cümlem var onu uğurlamak için. Tam ara yerdeyim. Bir ayağım burada, diğeri ötekinde. Bir isimden başka bir şey olmayan mezar taşına bakarken, aradan geçen zamanı fark ediyorum. Tamı tamına üç koca yıl geçmiş aradan onu görmeyeli. Benim var olmaya devam ettiğim, onun yok olmaya yaklaştığı üç koca yıl... Peki, nereye kadar var olacağım? Yok olana kadar... Yani var olmak beni yok olmaya götüren usta bir tuzaktan başka bir şey değil. Öyleyse nedir bu var olma çabası, hayatta kalma sevdası?...

Hayatın acının çeşnilendirdiği tatsız bir yemek olduğunu öğrendiğimden beri epeyi yaşadım. O gün yememeyi seçmenin bile yaşama verilen fazladan bir değer olabileceğini çarçabuk kavradım. Önemsenmeyen bir şeyden kurtulmak için kan dökmenin –ki bu kan kendi kanınız bile olsa– gereksiz bir çaba olduğunu ilk kez acı çektiğimde anladım. Hayat varlığı ya da yokluğu yaşantınızda önemi olmayan bir sevgili gibi algılandığında katlanılası ve yaşanılasıydı. Terk etmek için gayret göstermeye gerek kalmadan, kayıtsızlığınızla kendiliğinden sizi terk etmesini beklemeliydiniz. Böylece Tanrı'yı da sevindirmiş olurdunuz. Çünkü Tanrı işine burnunu sokanları sevmezdi; bunu, evimizin dördüncü katından aşağı baktığım o gün anlamıştım..

Güneş bulutların arasında, yağmur sadece yağmur... Çakallıktan vazgeçti. Mezar taşının yanında beni bekleyen bir karga olduğunu o an fark ediyorum. Islanmış, suskun. Gözlerini dikmiş beni dikizliyor. Her an dile gelecekmiş gibi beni anlayan nazarlarla bir bana, bir önüne bakıyor. Toprağı eşeliyor, bilgiç tavrıyla. Bunu daha önce de yaptığı belli. Kazma işinde başarılı. Daha sonra yemek üzere, toprağa herhangi bir yiyecek artığını gömeceğini düşünüyorum. Ona doğru biraz ürpererek yaklaşıyorum. Kargaları seven ve onları iyi tanıyan biri olarak bile bu kar-

ganın herhangi bir türdeşinden bir farkı olduğunu hissedebiliyorum. Karga kazmaya devam ediyor. Aceleci bir tavırla, işinin ehli olmasının verdiği mağrur edayla toprağı minyatür bir mezar gibi kazıyor. Şaşırmıyorum ancak nedenini anlamak için duyduğum merakla, küçük mezara doğru biraz daha ilerliyorum. Gördüğüm manzara karşısında kendime yabancı gelen sesimle irkiliyorum. Mezarın içine dikkatlice yerleştirilmiş ölü bir karganın görüntüsüyle karşılaşıyorum. Bana bir şeyler anlatmaya çalışan kargayla göz göze gelmemek için zaman kazanmaya çalışıyorum. Ancak o, tekrar, yavaş hareketlerle, ölüsüne zarar vermek istemeyen bir vakarla, eşelediği yeri örtmeye çalışıyor. O meşgul ve düşünceli, bense şaşkın ve aymaz birbirimize bakıyoruz hiç ara vermeden. İşi bitince önce mezar taşına konuyor dengesini korumakta güçlük çekerek, ardından vedalaşmadan ayrılıyor.

Yüzümde hafifçe beliren tebessümü fark ederek afallıyorum. Ne düşünmem gerektiğini bilemeden bir süre ayakta dikiliyorum. Aklımdan kargalarla ilgili bildiğim tüm mitler varış noktasına yaklaştıkça hızını anbean artıran bir kısrak gibi süratle geçiyor. Her anımsadığım hikâye selefinden daha atik davranıyor halefine varmak için. Sonunda düşüncelerim Kuran'da kısaca, *Mesnevi*'de teferruatlı olarak bahsedilen kardeşini öldüren Kabil'e, onu gömmesi için yol gösteren bilgiç karga hikâyesinde duruyor. Maide suresinin 31. ayeti eksiksiz mealiyle varış çizgisinde beni karşılıyor: *Derken Allah, kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini ona göstermek için yeri eşeleyen bir karga gönderdi. (Katil kardeş) "Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar da olamadım mı ki, kardeşimin cesedini gömeyim" dedi ve ettiğine yananlardan oldu.* Tüylerim diken diken, az önce şahit olduğum minik cenaze töreninin nedenini anlamaya çalışıyorum. Gördüklerim bildiklerimle pekişmesine rağmen bir türlü ikna olamıyorum bir karganın ölüsünü gömebileceğine. Mesnevi'ye göre, Kabil'e önce toprağı kazmayı, sonra ölüsünü içine koyup üzerini kapamayı, yanında getirdiği ölü kargayı sükunetle gömerek anlatan bir karga değil miydi? Bir karga yiyeceğini sakladığı gibi, ölüsünü de saklayabilir miydi? Karga bir seremoniye dönüştürdüğü eylemini izlemem için,

gömme işlemi öncesinde aklımdan hızla geçen düşüncelerin ne derece saçma olduğunu bana göstermek gayesiyle mi, onca gayretkeş bir edaya bürünmüştü?

Ya da bu gösteri bir tesadüf müydü? Karga, toprağı kazdı, ölüsünü gömdü ve gitti. Hepsi bu... Günlerdir görmeyi çok arzuladığı bir oyunu izledikten sonra hiçbir anlam çıkaramayan, sadece dekorun ve oyuncuların etkisiyle, izlediği anlamsız gösterinin güzel olduğuna kanaat getiren bir izleyici gibiyim. Tembellikle yoğrulmuş bir serkeş; bundan daha saçma bir bileşim olabileceğini hiç zannetmiyorum.

Gücünü sadece başkaldırmak için tüketen bir tembelim ben... Hayatın ne derece saçma olduğunu diğerlerine anlatmak için uğraş veren bir inançsızım. Bunu da herhangi bir şey için fazladan bir gayret göstermeksizin çevreme anlatmaya çalışıyorum. Tembelliğim bu noktada ortaya çıkıyor. Pasif bir aktivistim kısacası. Sanırım kendimi eksiksiz tanımlamam istenseydi, bu kelimeleri kullanırdım.

İsmim Lamia, annem koymuş adımı, hayatı boyunca tek başına verdiği tek kararın bu olacağını o günlerde bilemeden.

Geceleri ölü bebeklerini düşünmekten uyuyamayan, uyumak için gözlerini bir kutuya koyan Lamia'yım. Zeus'un acıdığı kadınım...

Tüm zamanların hakkında en çok konuşulan, kadınların korkulu rüyası, erkeklerin en güzel düşlerinin kızıl saçlı ziyaretçisi, karanlığın kraliçesiyim.

İsmim Lilith. Tanrı'nın Âdem'le aynı anda yarattığını unutmak için tüm kutsal kitaplardan adını utanmazca sildiği ve cennetinden kovduğu, buna karşılık ölümsüzlükle ödüllendirdiği ve yalnızlıkla cezalandırdığı, yalnızlığını şeytanla düşüp kalkarak gideren, şeytandan olma bebekleri Tanrı tarafından katledilen, Âdem'in ilk karısı Lilith'im. Tanrı'ya başkaldıran ilk kadınım...

Tek suçum başkaldırmaktı. Suçluyum. Yaptıklarım için mi? Hayır! Yapılanları benim yaptığımı kimsenin bilmesine izin vermediğim için. Sanırım ölümsüzlüğümün sırrı bu.

Demiştim: Ben tüm zamanların en pasifist aktivistiyim.

ÖNCE...

Ben...

"Lamia'cığım, sakın bana barda gözlerini bizim taraftan ayırmayan beyaz gömlekli yakışıklının ilgini çekmediğini söyleme," diyor Lale her zamanki şuh kahkahasını havaya savururken.

Bense genellikle giymekten pek de hazzetmediğim bu kırmızı elbiseyi neden giydiğimi düşünüyorum. Üzerime fazla oturan, çok gösterişli renkleri bünyesinde barındıran, ışıltılı elbiseleri ömrü hayatımda belki bir, belki de iki kere giymişimdir. İlgi çekmeyi, en azından görüntümle ilgi çekmeyi sevmem; ilgi, kapalı kapılar ardında ise kabulümdür. Elbisenin bana yakıştığını, üzerime bir vantuz gibi yapışan aç ve rengârenk gözlerden anlayabiliyorum. Mavi, yeşil, kahverengi, bal rengi ve envai çeşit birbirine benzeyen ya da benzemeyen göz, kuyruk olmuş, sırasının gelmesini bekliyor. Gözleri acıkmış bir oda dolusu arsız erkeğin arasında kendimi olduğumdan daha çıplak hissediyorum. Görüntüsünü ve çevresindeki insanları sürekli değiştirmekten hoşlanmayan biri için, bu gece kendimi bile şaşırttığımı itiraf etmeliyim. Yıllardır saçlarımın rengini ve boyunu değiştirmem için arkadaşlarımın sürekli beni ikna etmeye çalıştıkları ve benim her defasında usanmadan sürdürdüğüm itirazlarım aklıma geliyor. Kadınlar ne çok seviyor görüntülerini değiştirmeyi.

Buraya ilk defa geliyorum. Lale'nin usandırıcı ısrarı olmasaydı herkesin kendi hemcinsine kendini beğendirmek için boy gösterdiği bu yerde bulunmayı tercih etmezdim. Bir hafta öncesinden beri her gün telefonla yaptığı tacizler neticesinde şu an burada bulunuyorum. Lale, başarısının verdiği kurumlu edayla

etrafa bakmaya devam ediyor. O kazandığı parayı bu tarz yerlerde harcarken elbette bilinçsizce varoluşunu kendine ispatlamış hissediyor kendisini. Varlığının en önemli nedeni tüketmek olan çoğunluk gibi, düşünmeyi ve sorgulamayı gerektirecek ne varsa unutmak için, tüketme eyleminin en büyük müdavimlerinden biri olmada karar kılmış. Okunmadan raflarda bekleyen dekoratif kitapları, yıllarca giyilmeden gardıropta beklettiği kıyafetleri gözümün önünden geçiyor.

Lale'nin ikinci viskisini ısmarladığını görüyorum:

"Fazla hızlı gitmiyor musun? Sarhoş olmak için daha önünde birkaç saatin var. Hem sonra geceyi sarhoş ve yalnız olarak mı tamamlamak istiyorsun?" diyorum, kendimi gülümsemeye zorlayarak. Zorluyorum, çünkü sıkıldım ve mekânın havalandırma sisteminin iyi çalışmasına rağmen nefes almakta güçlük çekiyorum. Ne zaman bunalsam ve olmak istemediğim bir yerde bulunsam nefesimin bana yetmediğini hissederim. Sanki birileri tüm tamahkârlığıyla, soluduğum havayı içine çekmiş gibi gelir bana.

Lale hınzırca bana doğru eğilip sanki bir sırrını paylaşıyormuş gibi bir yüz ifadesiyle, "Burada sen varken zaten geceyi yalnız geçireceğim garanti şekerim. Olsa olsa ben de hayranlarının yanındaki sünepelerle yetinirim," diyor. Ne zaman söylememesi gereken bir şey söylese cümlesini "şekerim" ile sonlandıran Lale, sinirimi bu gece bozamayacak.

"Haklısın canım, kırmızının efsunlu etkisi birazdan çevremizi kalabalıklaştırır," diyorum, verdiğim cevabın ne derece saçma olduğunu bilerek.

Mekânın karaktersizliğiyle uyuşan gürültülü bir müzik çalıyor. Lale'yle konuşacak pek de bir şey yok. Etrafa bakıyorum saniyeleri sayarak. Barmene işaret ediyorum yanıma gelmesi için:

"Votka, buzlu olsun lütfen."

Gözlerimi sevimli barmenin gözlerine dikiyorum, biraz flört canımın sıkıntısını alabilir ümidiyle. Votkayı bana uzatırken yaşını tahmin etmeye çalışıyorum: En fazla yirmi iki-yirmi üç olabilir. Teni öyle saydam ki yüzü mavi bir iple işlenmiş bir gergef gibi damarlarla istila edilmiş. Bir erkek için fazla ak bir teni var. Çipil gözlü olmasa yakışıklı olabilirmiş, lakin gözleri kuma çizil-

miş düz bir çizgi gibi her an kayboluverecekmiş etkisi yaratıyor, bu kadar yakından ona bakmama rağmen gözlerinin rengini seçemiyorum. İçkimi alıp haris bakışlarımı üzerinden çekiyorum.

Lale'yle olmaktan çok mutlu olmasam da ona bu gece buraya gelme sözü verdiğim için biraz daha dişimi sıkmalıyım, diye kendimi telkin etmeye çalışırken bize doğru gelen fazlasıyla süslü bir erkek dikkatimi çekiyor. Ziyaretçimiz, orta yaş sınırlarında gezen ve bu gerçeği unutmak için uzun saatlerini ayna karşısında geçirdiği belli olan esmer, burnaz, saçları alnının iki yanından açılmaya başlamış bir hilkat garibesi. Lale koluyla hafifçe dürtüyor beni. İçimden zatı muhteremin Lale'yle ilgilenmesi için dua ediyorum. Ona bir isim veriyorum: Beberuhi. Bu ismi hak etmek için yeterince kısa ve sevimsiz. Bir köpeğin sahibinden bir şey talep ettiğinde kesik kesik havlaması gibi, hecelerin arasında uzun esler vererek konuşuyor. Tavrındaki yaşına yakışmayan saflığı, bakışlarındaki kendini fazla önemseyen insanlara özgü alaycılığı, yapay tebessümü bile saklayamıyor. İsteklerinin bilinçaltlarından kaynaklanan dürtülerle ahlaka mugayir olduğunu düşünen erkeklerde görülen bir görüntü sergiliyor, Lale ile konuşmaya başladığı ilk andan beri. Sanki ahlaksızlık yapıyormuşçasına utangaç, yanakları heyecandan al al beneklenmiş, az önceki haza beyefendi gitmiş yerine ağabeyleri tarafından ilk defa geneleve götürülmüş bir yeniyetme delikanlı gelmiş.

Lale durumundan memnun bir tebessümle maskelemiş yüzünü. Yeni arkadaşını markaja almış, sosyalleşiyor. Bense asosyal hayat tarzıma döneceğim dakikaları saymaya geri dönüyorum. Şimdi daha iyi hissediyorum kendimi, en azından konuşma yükümlülüğüm bir süre ortadan kalkmış durumda.

Lale'yle Beberuhi'yi baş başa vermiş konuşur halde bırakıyorum. Müziği duymamak için içimden bir şarkı mırıldanmaya başlıyorum. Mırıldandığım şarkı Freddie Mercury'den "Living on my own".

"Sometimes I feel I'm gonna break down and cry
Nowhere to go nothing to do with my time.
I get lonely so lonely living on my own
Sometimes I feel I'm always walking too fast

And everything is coming down on me down on me
*I go crazy oh so crazy living on my own"**

Şarkının en sevdiğim bölümünü unutmuyorum:

"Dee do de de dee do de de
I don't have no time for no monkey business
Dee do de de dee do de de
I get so lonely lonely lonely lonely yeah
*Got to be some good times ahead..."***

Kafamın içindeki müzik, dışarıda canhıraş bir sesle bağıran müziği bir süreliğine de olsa susturmayı başarıyor. Bilinçaltım akıl kumkuması rolünden bıkmamış anlaşılan. En gerekli zamanlarda, bilincimin işlevinin durduğu anlarda, üstüne düşen görevi altta kalmamak adına yapmayı unutmadığını ispatlıyor. Kendimi yalnız hissetmemi kolaylaştırmak için hafızamın unutulmuş raflarından muzipçe gülümsüyor, dilinde eskilerden bir yalnızlık şarkısıyla.

Önümde duran kadeh dışında her şey sisten bir arka plan gibi şu an. Kulağımda bu kez "Show must go on,"*** önümde kadehimle yalnızım. Yalnızlığımı kalan votkayı bir dikişte içerek kutluyorum. Lale'nin bir lahzada arkadaşlığını daha ileri boyutlara taşımasını içimden temenni ediyorum, ilgisini benden esirgemesi için.

Barmen adap erkân bildiğini kanıtlamak istermiş gibi bir gayretle, kadehimde tek bir damla bile kalmayıncaya değin yanıma gelmiyor. Belli ki yalnızlığımı bozmayacak kadar liyakat sahibi. Kadehimi havaya kaldırmamla yanımda bitmesi bir oluyor.

"Aynısından..." diyorum, mütebessim.

"İşretten vaktinde el çekmek lazım," diye bir cümle geçiyor aklımdan, bu lafı nerede duyduğumu düşünürken. Munis bir al-

---

* Bazen kendimi kaybedeceğimi ve ağlayacağımı hissediyorum. Gidecek hiçbir yer ve yapacak hiçbir şey için zamanım yok, çok yalnızım, çok yalnızım, kendimle yaşıyorum, bazen her zaman çok hızlı yürüdüğümü hissediyorum ve her şey beni cezalandırıyor, çıldırıyorum, kendimle yaşamaktan çıldırıyorum.

** Gereksiz işler dışında hiç zamanım yok, çok yalnızım, çok yalnızım, iyi günler ileride olmalı.

*** Gösteri devam etmeli.

çakgönüllülükle votkayla beraber, alengirli bir meyve salatası koyuyor önüme.

"İkramımızdır," diyor teni şeffaf çocuk. Gözlerimi kırparak cevap veriyorum.

Çevremdeki alüfteler ve kalantorlar için yaratılmış bir dünya burası. Alım satım hiç bu zamandaki kadar kolay olmamıştı. Birbirinin aynı ten renginde, tek bir acemi kuaförün elinden çıkmışçasına, neredeyse benzer saç kesimi ve rengine sahip, yekpare bir lisan ve ses tonu kullanan onlarca kadın ve erkeğin arasında bir android gibi hissediyorum kendimi. Onlar insansa ben değilim. Seçkin bir android olmayı, bayağı bir insan olmaya elbette ki yeğlerim. Seçmek için bile güçlerini harcamak istemeyen ucubeler sürüsü... Bu alelacayip durumun vahameti içimi daraltıyor, nefesimi yine birileri çalmak için uğraşıyor anlaşılan.

Bana göre bir berhaneden farkı olmayan bu kulübün sözümona havas takımı için nasıl bu derece seçkin olabildiğini anlamam imkânsız görünüyor. Sanırım tüm gece bu sayıklamalarım devam edecek ve ben çaçaron iç sesimle ahbaplık etmekten kendimi alamayacağım.

Peki, şu saniye burada niçin bulunuyorum? Lale'ye bakıyorum, votkamın son yudumunu ağzıma damlatırken çevreme verdiğim erotik rahatsızlığı umursamadan. Lale dişiliğinin tüm hünerlerini kullanmaktan vazgeçmiş, gözlerini şaşkınlıkla açmış, itaatkâr bir durulukla hayranına bakıyor, tıpkı çocukken yaptığı gibi. Son on yıldır en fazla altı yedi kere gördüğüm biri için fazlasıyla bildik geliyor bana. Çünkü çocukluğumun birkaç yılının en yakın tanıklarındandır kendileri.

Yaşamın ilk dönemlerinde paylaşılanlar, aradan geçen süre ne denli uzun olursa olsun, belleğin en berrak ve saf bölümündeki yerini koruyor ve sonradan paylaşılan anlar bu resmi asla bozamıyor. Burada bulunmamın nedeni bu... Sanki şu an benden başka kimsenin fark edemeyeceği kadar yalın nazarlarla, çocukluğuyla hemhal olmuş bana bakıyor. Küçük bir yalanın kime zararı olabilir ki? Bilakis, ona baktığımda gördüğüm manzara içlendiriyor beni: Sağımdaki nefti boasını kaybetmemek için belli

ki tedirgin kadından, ileride eteğini sürekli çekiştiren boy fukarasından bir farkı olmayan Lale, çocukluğumdan hatıra olmasaydı, oturduğum son derece rahatsız bu taburede buradaki herhangi bir seçim fakiri oturuyor olacaktı. Lale'yi gözlerini irice açmış, saf haliyle telakki etmeye kendimi zorlayarak önüme dönüyorum. Galiba votka tesirini göstermeye başladı. Aksi halde, iç sesim zevzekliğini tedrici olarak, sinsice artırmaya başlamazdı. Öyle dalmışım ki pes perdeden bir erkek sesiyle yerimden sıçrıyorum, ürpertimi saklamaya gerek görmeden.

"Saçlarınız," diyor ekstra bir tokluk kazandırmaya çalıştığı aşikâr ses, "hiçbir sıfatın betimleyemeyeceği kadar güzel, güzelliği öven bir tek sıfat bile anlatamaz saçlarınızı, gözlerimi onlardan alamıyorum son birkaç saattir."

Alkolün etkisiyle cevap veriyorum:

"Bu cümleyi kurmak için ne kadar zaman düşündünüz?"

Ona doğru dönmeye çalışıyorum.

Ceffelkalem cevap veriyor dudağını hafifçe sağa doğru eğerek:

"Çok vaktimi almadı aslına bakarsanız, benim bile yaratıcılığımı körükleyecek kadar güzelsiniz çünkü. Hatta öyle bir güzellik ki bu, sanatkârların sizin güzelliğinizi ebedileştirmek için bir an önce kalemlerini, fırçalarını ellerine almaları lazım. Ben bir ressam olsaydım sizi resmettikten sonra bir daha hiçbir şey çizemezdim."

Hiç düşünmeden verdiği cevap yüzümdeki somurtan maskeyi anında gülümseyen bir simaya terk ediyor. Tebessümümün onu cesaretlendirdiğini saklama gereği duymadan komplimanlarına devam ediyor:

"Saçlarınız beni eline kalemi ilk defa almış yeniyetme bir şaire dönüştürürken, gözleriniz beni sanatının doruğunda bir dehaya dönüştürecek," diyor ilk kez göz göze geldiğimizde. Yaratıcılığı doruklarında devam ediyor: "Bu görgüsüz kalabalığın içinde bir inci gibisiniz, kendini istiridyesinin içine saklamaya çalışan ama başaramayan."

Bu derece gösterişli bir mekâna uygun sözler söylemesi nedeniyle söyledikleri komik gelmiyor bana. Verecek bir cevabım olmadığından, yaratıcılığını özgürce kullanmasına fırsat tanımak için susmayı tercih ediyorum.

Bir erkek için olması gerekenden fazla güzel bir çehreye sahip. Belirgin elmacıkkemikleri ve köşeli bir çeneyi hesaba katmazsak kadınsı bir çehre olarak tanımlanabilecek kadar kusursuz bir güzellik... Yüzünün en belirgin özelliği ise gri mavi gözleri... Eminim gözleri üzerindeki kıyafetlerle bukalemun gibi değişebilen birer adaptasyon mucizesi. Bronzluğu tenine kirli bir görüntü veren solaryumun değil, muhtemelen güneşin bu mevsimde dik geldiği yerlerden birinde güneşlenmesinin eseri.

Sarhoşum. "İşretten vaktinde el çekmek lazım" lafı aklımdan geçiyor yine. Barmeni çağırıyor ismiyle. Belli ki burada namı var kendilerinin.

"Aynısından mı içersiniz?"

"Evet, lütfen," diyorum tebessüm ederek ve ağzımdan nasıl çıktığından bihaber soruyorum utanç sorumu:

"Neredeydiniz?"

Yüzüme bakıyor anlamadığını belli etmekten kaçınmadan ve gözlerini hafifçe kısarak:

"Anlayamadım," diyor ve dudağındaki yarım tebessümle ekliyor: "Size kilitlenmiş bakışlarımla, biraz ilerideki masadaydım."

Sorduğum sorunun gereksizliği altında ezildiğimi hissediyorum, ancak yaptığım gafı toparlamak istemiyor canım. Çarnaçar kahkaha atıyorum, oldukça tiz bir sesle. O da keyifleniyor:

"Kırmızılı kadın sonunda konuştu."

"Hayır, aslında sormak istediğim tamamen farklı bir şeydi: 'Bronzlaşmışsınız ve bu solaryum bronzluğu değil, teninizin rengini nerenin güneşi bu renge çevirdi?' demek istemiştim sadece."

Saçmalama hakkımı bu gece doldurdum. Duraksamadan konuşma sırasının kendisine gelmesini bekleyen tüm insanlarda görülen acelecilikle sırasını alıyor Bay X:

"Arkadaşlarımın zorla sürüklediği bir seyahatti. Hint Okyanusu'nda bir grup adacık... Ama şu an adını anımsamıyorum. Ha bu arada adım: Güzey."

"Neymiş Güzey'in anlamı?"

Şaşkınlığını saklamaya gerek duymadan cevap veriyor:

"Kuzey yamacının en az güneş alan gölgeli yeri." Ezberlenmiş hareketlerle içkimi elime veriyor. Daha önce defalarca söylediği

sözleri tekrarlamaktan dolayı ezberlemiş bir tiyatro oyuncusunun güveniyle konuşuyor. Ve bu tavrı üstünde iğreti durmuyor. Rahatsız olmuyorum. Bilakis içinde yer almaktan mutlu olduğum bir oyunun başrol oyuncusu olmanın keyfini sürüyorum.

"Ben de Lamia. Zeus'la yaşadığı aşk yüzünden uykusuzluğa mahkûm edilen kadın."

Nefesi bir kibrit alevinin mütevazılığıyla kulağımı yakıyor ve bir sıcaklığın karnımdan kasıklarıma aktığını hissediyorum aynı anda.

"Gözlerinizin rengi," diyor dudaklarını yanağıma değdirirken, "tabiatın tüm yeşillerini kıskandıracak kadar güzel ve siz tanrıların kendilerine sakladıkları bir tanrıça gibisiniz. Buraya ait olamazsınız. Zeus'un sizi niçin kendine sakladığı belli."

Sözlerinin eski bir Amerikan filminden çıkmış olduğunun farkında mı acaba? Gülmemek için kendimi zorluyorum. Yine de neşelendiriyor beni Gölgeli Bey. Beni tüm sıkıntılarımdan azat etti.

"İsminiz kadar soğuk değil sözleriniz, hatta yakıcı," diyorum sırf bir şeyler söylemek için.

O sırada yanımızda beliren bir parfüm şişesiyle göz göze geliyorum. Yüzündeki yapay ifadeyi bütün gece takmış olduğu ayan beyan ortada bir aşüftelikle sohbetimizin içine bodoslama dalıyor

"Güzey'i biraz ödünç alabilir miyim?" diyor gerçek rolünü oynayamadığından dolayı kaygılı bir ses tonuyla.

"Elbette," diye cevap veriyorum biraz da onu taklit ederek, "isterseniz bir süreliğine değil tüm bir gece için bile ödünç alabilirsiniz."

Güzey, Bayan Yapay Surat'ınki kadar suni olmayan bir sesle ona dönüyor ve maviliğini kaybettiği gözleriyle:

"Nesrinciğim geliyorum birazdan. Bana beş dakika izin ver," diyor.

Adı Nesrin olan kadın, aynı sırıtış dudaklarında, pespayeliğini üzerindeki ışıltılı kostümün kapatabileceğini düşündüğü belli olan bir edayla yanımızdan ayrılıyor. Ne büyük başarı diye düşünüyorum: Kendinin kim olduğunu bilmeden, üzerine bir beden büyük gelen bir kostümle tüm bir hayatı sürdürmek.

Rengini üzerindeki giysiyle değil duygularıyla değiştiren gözlerini fark ediyorum o an. Yanılmışım. Gözleri yeşilleniyor. Munis tavrı gözlerini ısıtıyor.

"Bir daha sizi görmem için ne söylemem gerekiyor? Tanrı kelimelerimi çalmış olmalı. Bana yardım edin, ne de olsa tanrılarla ahbaplığınız var. Çünkü bir daha hiçbir kadını güzel bulamayacağım."

"Beni görmemeniz başka kadınları güzel bulmanızı kolaylaştıracaksa, görmemeniz daha akıllıca olmaz mı?" diyorum alay ettiğimi saklamadan.

"Demek istediğim, sizi görürsem bu sonsuz arayışa bir son vermiş olurum. Yoruldum ve sizi buldum. Her zaman şanslıydım, ancak hiç bu kadar şanslı olmamıştım."

Cep telefon numaramı veriyorum. Kaydediyor ve benimkini çaldırıyor. Ben de onunkini kaydediyorum. Pürtelaş ayrılıyor yanımdan ve sözde rabıtalı insanların mekânından.

Elimdeki yarım kalan votkayı, kendimi metruk bir harabe gibi hissederek barın tezgâhına koyup yerimden kalkıyorum. Alkol kanımı alevlendirmeseydi telefonumu vermezdim, diye düşünüyorum. Lale hâlâ deli saraylıyla muhabbette. Hakkım olan izni alıp miskinler tekkesinden çıkıyorum. Soğuk hava tüm âlicenaplığıyla kucaklıyor beni. Az önce alamadığım nefeslerin hepsini tek seferde vermek istermişçesine cömert bir hayat öpücüğü konduruyor dudaklarıma.

Kapıda bekleyen taksiye biniyorum. Çopur yüzlü taksici:

"Nereye efendim?" diyor halisane bir sesle.

"Karşıya geçiyoruz, ben size tarif ederim."

Aceleci hareketlerinin verdiği sevimlilikle gaza basıyor taksici. Boğaz Köprüsü'nün üzerinden geçerken camı açıyorum, kanımın normal akış hızına dönmesini umarak. Bu manzara her seferinde bir özgürlük hissi uyandırıyor içimde. Yani atlasam boşluğuna düşmeyecekmişim de bir martı gibi pike yapıp tekrar yükselecekmişim gibi... Taksici şahbaz hareketlerle hız sınırlarında ulaştırıyor eve beni. Bacaklarımı bedenimin üst kısmına uydurmaya uğraşarak iniyorum. İptidai yaşantıma dönmemin verdiği coşkuyla kapıyı açıyorum. Artık güvendeyim.

ÖNCE...

G(Kuzey)

Uyandığında ilk aklına gelen, dün gece İstanbul'un en mutena semtlerinden birinde paranın satın alabileceği her türlü şeyin pazarlanabildiği, müptezel bir gösterişle görgü fakiri insanların kolayca kandırıldıkları gece kulübünde tanıştığı, gördüğü en tanımsız gözlere sahip o kızdı. Başını kaz tüyü yastığından kaldırdı ve her sabah uyandığında ve her akşam yatarken yastığını değiştirmesi gerektiğini kendine tekrarladığını hatırladı. Yastık, tam anlamıyla bir kümes gibi kokuyordu. Rahatlığı için bu kokuya dayanmanın gereksiz olduğunu biliyordu. Yastık düpedüz burnunun direğini sızlatıyordu. Kokulara diğer insanlardan daha fazla hassasiyeti olan biri için fazlasıyla katlanılmaz bir durumdu bu. Ancak öylesine yüksünüyordu ki evi gün aşırı temizleyen, ütüleri yapan, yemek pişiren annesinden yadigâr Elif Hanım'a yastığının değiştirilmesini söylemek bile ona zor geliyordu.

Aheste revan yatağında doğrulduğunda boğazdan geçen şileplerden birini gördü. Neredeyse karşı tarafı görmesini engelleyecek kadar uzun ve yüksek bir yük gemisiydi bu. İçinden sunturlu bir küfür savurdu. Uyandığında sevimli olmadığını, bilakis son derece asabi ve hırçın olduğunu kabul etmesi gerektiğinin farkındaydı. Kendini tanıması kendini değiştirmek için çabalamasını ve dahası değiştirmesini gerektirmiyordu.

Asabi bir tembel olduğunu hiç düşünmeden, kronikleşen sırt ağrısını da beraberinde götürerek banyoya doğru yöneldi. Yüzünün yansımasını aynada gördüğünde şaşırmadı. Bu özelliğini kaybedeli uzun zaman olmuştu. Meraklanmaya değer

herhangi bir şey bulamadığı için değil, meraklanacak bir şey olmadığı için meraksızdı. Akıntıya bırakılmış bir tomruk gibi kabul etmek gerekiyordu hayatı, gidilecek yer belliydi, suyun akış hızının, debisinin, karşılaşılacak doğa oluşumlarının belli olduğu gibi. Bundan dolayı gidilmesi gereken yeri sürekli merak etmenin anlamı yoktu. Bu, önyargılarıyla kendilerini hendeklerin ardına saklayanlar tarafından salt bir kadercilik olarak algılanabilirdi. Oysa durum tersiydi. Bu, sonu bilinen bir hikâyede kendine biçilen rolü tek bir satır atlamadan, bir tane bile harf hatası yapmadan oynayan bir oyuncunun üstün hafıza gücünün tezahürüydü. Tuluat fakiri olmasından değildi bu kabulleniş, bu her şeyi kendiliğindenliğine bırakma tembelliği... Tuluatlar bile oyun yazarının gizli hâkimiyetindeydi, bunu bile bile onca çabalama gereksiz bir uğraşıdan başka bir şey olamazdı.

Normal ebatlarından iki misli büyüklükteki gözkapaklarının sakladığı gözlerini aynada ararken bu kez dün gece tanıştığı kızın saçlarını hatırladı. Işığın alazlandırdığı narçiçeği, düz, neredeyse kalçalarına değen saçlarını... Gözlerini tanımlayabilecek tek bir sözcük bile hatırına gelmiyorken, saçlarını tanımlamak için birkaç saniye içinde aklından bir sürü sıfat geçirmişti. Halbuki en çok etkilendiği şey, gözleriydi. Düşünüyorken buldu kendini aynada gördüğü yüzünün aksine bakarken, yosun yeşili gözlerini. Tarifsiz bir heyecanın eşikte beklediğini duydu, aynı anda karnından kasıklarına doğru aceleyle akan muzip bir sıcaklık hissetti.

Tıraş olması gerekiyordu ve bir de başının ağrısını dindirmesi. Soğuk bir duş kaybettiği gücünü ve hafızasını yerine getirebilirdi. Duşun ardından kendine alengirli bir kahvaltı hazırlamayı düşündü, şöyle lop yumurtalı, kekikli domatesli, çeşit çeşit peynirli bir kahvaltı etmeyeli uzun zaman olmuştu. Kendinde o gücü bulabilirse, kolaya kaçıp ayaküstü bir şeyler atıştırmakta karar kılmazsa tabii.

Soğuk duş hemen kalp atışlarını hızlandırdı. Sıcak havada aniden bastıran yağmurun ardından buharlaşan asfalt gibiydi teni. Etinden fışkıran alevler vardı, bir de aklından çıkaramadığı, ismi Lamia olan o kız. Kızın önce suretini, sonra ismini hatırla-

ması garip geldi ona. Aralarında geçen konuşmaları hatırlamak için kendini zorladı, ancak kodlarının kendisi için hiçbir şey ifade etmediği Mors alfabesinin sinyallerinden başka bir şey değildi aklında kalanlar. Havlusuna sarındı, aynada karşılaştığı görüntü her zamanki gibi hoşuna gitti. Yakışıklı olmasının avantajlarını çocukluğundan beri kullanıyordu. Fazla şımartılmış, fazla sevilmiş biri için yine de oldukça alçakgönüllü sayılırdı. Güneşte yer yer açılmış kumral saçlarını kuruladı ve ıslak havluyu yere attı, pek titiz olduğu söylenemezdi.

Yalpalayarak alt kattaki mutfağa indi. Yalnız yemeyi sevmediği için, az önceki kahvaltı hayalini eliyle sonraki sabahlara itti ve dolapta eline gelen ilk şeyle karnını doyurmaya karar verdi. Ağzındaki peyniri çiğnerken bahçe kapısının açıldığını duydu. Konuksever olmadığını biliyordu, hele sabahın onun için erken bu saatlerinde gelen bir ziyaretçiye karşı ikiyüzlü bir kibarlık gösteremezdi. Sokak kapısının kilidinde dönen anahtarla rahatladı. Gelen Güzey'di. Aile mirası bu evi paylaştığı tek kardeşi...

Güzey mutfağa girdiğinde yüzünde damla damla biriken terleri gören Kuzey, kardeşinin sabah koşusundan döndüğünü anladı. Güzey, işleri için şehir dışına çıkmak zorunda olmadığı zamanlarda, haftada en az üç gün her sabah aynı saatte koşardı.

"Beyzadem, feneri nerede söndürdün dün gece?" dedi Güzey, günaydın demeye gerek görmeden. Gün aydınlanalı epey olmuştu, doğrulamaya gerek yoktu.

Kuzey, kendini hafifçe zorlayarak, yüzündeki müstehzi gülümsemeyle, merak celbeden bir kahkaha attı. Dudaklarını diliyle hafifçe ıslatarak, ceffelkalem cevap verdi:

"Ooo Mühendis Bey ter atmış yine. Eski sevgilimin kulübündeydim, anıları tazeleyip gelecekle ilgili planlarımızdan bahsettik tüm gece." Kısa bir es verip devam etti ağzındaki ekmeğe rağmen. "Nesrin'in neyini seviyorum biliyor musun, hayal gücünü nerelerde kullanması gerektiğini iyi biliyor. Akıllı kız doğrusu. Bir de allamelik taslamasa daha bir dayanılmaz olacak."

Güzey kardeşinin "planlarımızdan" derken neyi kastettiğini iyi biliyordu. Kuzey için geleceğe dair yapılabilecek tek plan; di-

ğer kız arkadaşlardan vakit kaldığı müddetçe bir araya gelindiğinde hayata geçirilecek yenilikçi yatak oyunları olabilirdi. Bu yüzden konuşmayı burada noktalamayı uygun gördü. En az kardeşi kadar mirasyediydi, bunu kabul ediyordu, ancak onun içinde bulunduğu bu ahlaki nihilizmin dışında kalmak için enikonu çaba sarf ediyordu, elbette şartlar müsait olduğu müddetçe. Buzdolabından aldığı şişeyi ağzına dayayıp yarısına kadar içti. Mutfaktan çıkarken kendisinin tıpatıp aynı olan ikizine son bir kez baktı ve koşarak merdivenleri çıkarken aynı babadan olma, aynı anadan doğma, kendisinden sadece birkaç dakika küçük olan kardeşinin mizaç olarak bu kadar farklı olabilmesini asla anlayamayacağına bir kez daha kâni oldu.

Üçüncü kattaki odasına girdiğinde ilk olarak açık olan pencereyi kapattı; sabah serinliği içini ürpertmişti. Havanın sıcak olduğu günlerde bile boğazın muzip serinliği hissedilirdi ki henüz mayıs ayının ilk günleriydi. Bahçedeki vişne rengi erguvan ağacı, boğazın hiç bitmeyen trafiği, denizin bir ağ gibi iki yakayı da kaplayan yosun kokusu ve suyun hava güneşli olduğu günlerdeki en sevdiği rengi deniz yeşili olmasaydı, diye düşündü, kardeşiyle aynı yaşamı paylaşmanın zorluklarına katlanmazdı. Şanslıydılar. İçini erinçle dolduran bu manzara karşısında durup, penceresinin camına yüzünü dayadığında, belki defalarca seyrettiği bir filmi ilk defa izliyormuşçasına bir cezbeye kapıldığını hissetti.

Bu evden gitmemek için tek nedeni vardı: Güne burada başlayabilmek. Ve bir de erguvan ağacı vardı, pembe, mor ve bahçedeki vişne rengi çiçeklerle süslenmiş göz alıcı erguvan ağacı... Vicdanın ağacıydı erguvan ağacı. Efsaneye göre, Yahuda, ihanetinden sonra kendini bu ağaca asmıştı. Utancından kızaran beyaz çiçekler, rengini mora, pembeye dönüştürmüştü. O halde, diye düşündü, bahçelerindeki erguvan ağacı vicdanen en duyarlı olanlarıydı, gördüğü en kırmızı çiçekler ona aitti çünkü.

ÖNCE...

Ben...

Yağmurun ardında bıraktığı kokuyu içime arsızca çekerek nefesimi tazeliyorum buluşacağımız restorana ilerlerken. Her zamanki hızlı ve çevik adımlarım yerini ağır aksak adımcıklara terk etmiş. Yürümekten adeta tedirginim. Ulaşmak istemediğim bir yere varmak üzere olduğumun farkında olan adımlarım, gayemin bilincinde olduklarını adeta durmaya meylederek gösteriyorlar. Adlandıramadığım bir his peydahlanıyor içimde. Ne korku kadar keskin ne de tedirginlik kadar silik bir duygu... Bir ucunda korku diğerinde tedirginlik olan bir terazinin henüz tam ortasında dengeleyici işlevi gören, ilerleyen dakikalarda herhangi bir küçük hareketinde dengeyi bozacağının bilinciyle şu an vakitten kazanmaya çalışarak seçimini şimdilik sadece yerini korumakta kullanan bir isimsiz duygu gibiyim.

Restorana yaklaştıkça adlandıramadığım duygumun tedirginliğe doğru yavaşça kaydığını hissediyorum terazinin üzerinde. Bu beni az da olsa rahatlatıyor. En azından korkudan birkaç adım uzaklaştım. Yine de yanında bulunmaktan pek de hazzetmediğim birisiyle birkaç saat geçirmek zorunda olma düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Lakin verdiğim bir söz var. Israrlı ve kendi nazarında etkileyici birkaç cümleye hürmeten buraya gelmek zorunluluğunda hissettim kendimi. Yağmurun toprakta bıraktığı ve cömertçe etrafa saçtığı kokuyu son defa içime çekerek restorana giriyorum.

Beni temizliğin tezahürü beyaz bir gömlek ve şık bir mini etek giymiş, sarışın bir kız karşılıyor kapıda. Yüzünde bir palyaço-

nun gülen maskesi ve maskenin altında ağlayan gözleri mevcut. Sıkıntısını örtmeye yetmeyen maskesini çıkarsa oracıkta ağlayacakmış gibi bir hali var. Acemice hareketlerle işinde yeni olduğunu gizlemeye çalışarak, abartılı hareketlerle bana yol gösteriyor. Teşekkür ediyorum ve Gölgeli Bey'i ileride cam kenarındaki hasır masalardan birinde şarabını yudumlarken buluyorum. Beni görünce sınıftan içeri giren öğretmenini geç fark eden bir oğlan çocuğu gibi aceleyle ayağa kalkıyor, yüzünde saklamaya hiç gerek görmediği heyecanıyla beraber. Anlaşılan birkaç gündür bu anın provasını yapmış. Heyecanlı ama yine de gösterişinden bir şey kaybetmemiş bir hali var. Ona doğru ilerlediğim birkaç saniyede gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadan beni takip ediyor. Tedirginliğimin sinsice korkuya doğru hareketlendiğini hissediyorum o an. Masaya oturmadan ve tek bir kelime bile etmeden arkamı dönüp oracıktan hemen kaçsam diye bir düşünce aklıma geliyor. Beni tanımayan ve hiçbir zaman tanıyamayacak bir insana karşı nasıl bir sorumluluğum olabilir ki? Kaçmak için hâlâ vaktim varken niçin kalmayı ve kendimi uzun, tumturaklı sözcüklerle anlatmayı seçeyim? Konuşmaktan, hatta kendi hakkında konuşmaktan nefret eden birisi için çok da garip olmayacak bir hareket olurdu kaçmak. Ne fazladan bir tane daha insan tanımak istiyorum ne de kendimi o insana tanıştırmak. Sonu yazılmış bir hikâyenin, rolünü oynamaktan usanmış oyuncusuyum. Birkaç saatlik azametli bir yemekten ve etrafa saçılmış seçkin sözcüklerden sonra ertelenmiş dakikaların daha da alazlandırdığı cinsel açlığımızı bastırmaya çalışacağız, aperitif birkaç hafif öpücük ve dokunuşlarla. Aperitiflerin sonrasında ara sıcaklar ve ana yemek yerini alacak sırasıyla, ta ki aynı yemekten sıkılana kadar bu süreç devam edecek. Farklı damak zevklerine sahip olduklarından dolayı aynı yemeği sürekli yemekten her iki taraf aynı anda usanmayacak. Bıkan taraf, ötekini de bıktırmak için kendini türlü iştah kapayıcılarla tatsız ve lezzetsiz bir öğüne dönüştürecek ve taraflar başka lezzetlerin peşinde yollarına devam edecekler. Tüm bu nedenlerden dolayı uvertürü uzun tutmanın anlamsızlığını bilen biri olarak iştahım kapalı halde ona yaklaşıyorum.

"Hoş geldin Lamia," diyor Güzey neşesini etrafa saçarak.

"Merhaba. Çok bekletmedim umarım."

Kendimi tebessüm etmeye zorlayarak, sandalyeye oturuyorum. Aramızda bekleyen sessizliğe fırsat vermek istemeyen bir acelecilikle:

"Ne içersin?" diyor.

"Kırmızı şarap," diye cevaplıyorum, masadaki kırmızı şarabı göstererek ve sesimdeki munis tınıyı fark ederek. Sesim anlaşılan ortama benden daha çabuk uyum sağlıyor.

Mönüden siparişimi alelacele seçiyorum, yanımızda bekleyen garsonu bir an önce yanımızdan uzaklaştırmak için. Kapıda beni karşılayan kızınkiyle aynı beyazlıktaki gömleğiyle uzaklaşıyor yanımızdan.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sandım," diyor Güzey.

"Beni görememen neyi değiştirirdi hayatında, hiçbir şeyi... Altı üstü bir defa gördüğün birini bir daha göremeyecektin."

"Belki bir şey değişmezdi hayatımda, ama ya seni görmek bir şey değiştirecekse ve ben seni görmeyerek bunu yaşamaktan kendimi mahrum bırakacağımı hissetmişsem?"

Yine dudaklarım yukarı doğru yaylandı, sanırım tebessüm ediyorum. Vücudumun tüm uzuvları ortama benden daha çabuk adapte oluyor.

"Mahrumiyet açgözlüdür. Mahrum kaldığın her ne ise yokluğunda olduğundan daha hızlı büyür, serpilir. Seni görmekten başka bir çarem olmadığını anladığımda, aklımın tüm kaleleri senin tarafından fethedilmişti bile. Ya seni görüşmeye ikna edip boyunduruğundan kurtulacaktım ya da görmemeyi seçerek aklımdan. Aklıma ihtiyacım var. Bu yüzden buradasın. Anladın mı beni şimdi?" Yüzündeki müstehzi sırıtış beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. Bir atın dişlerini inceliyormuşum gibi hissederek bakışlarımı dudaklarından çekmeye zorluyorum kendimi. Keyifleniyorum. Yavaşça, önce vücudum, sonra düşündüklerim kendini salıyor ve gevşediğimi hissediyorum. Tanıştığımız ilk gece gürültüden fark edemediğim sesinin rengi dikkatimden kaçmış. Halbuki söylediği alelade sözleri bile zenginleştiren bir

sesi var. Davudi ve genizden gelen, dahası inandırıcılığı olan bir ses... Anlaşılan bu gece canım sıkılmayacak. Rolünü kusursuzca ezberlemiş, hatta doğaçlama yeteneği olduğundan hiç kuşku duymadığım bir centilmenin mest edici sözleriyle güven tazeleyerek evime döneceğim. Kendimi bir komedyanın, akıbeti trajik olacak bir komedyeni gibi hissediyorum.

Garson siparişlerimizi getiriyor ve yanımızdan ayrılıyor.

Kadehimi dolduruyor sormadan. Gereksiz sorularla vakit kaybetmek istemiyor anlaşılan.

"Sanırım bu anlayışla şimdiye değin tek bir şeyden bile mahrum bırakmadın kendini. Gayet akıllı birine benziyorsun çünkü."

"Mahrum kaldığımı nadiren hissederim, mahrum bırakıldığımda da açgözlü mizacımdan ötürü hemen harekete geçerim. Beni kendisinden mahrum bırakmayı isteyen az sayıda kadından birisin. Neden bu kadar zorladın beni? Beni tekrar görmek istemediğini düşündüğümü itiraf etmeliyim."

Dürüst olmak için doğru bir zaman değil. Onu aslında görmeye gerek duymadığımı direkt olarak söylemek yerine, daha günlük bahanelerle sorusunu geçiştirmeye karar veriyorum. Bu yüzden dramaturgun çizgisinden uzaklaşmadan, teselli mahiyetindeki cevabımı veriyorum:

"Yanlış bir kanaate kapılmışsın. Daha önce telefonda söylediğim gibi bu aralar galeride çok vakit geçirmem gerekiyor. Bir süredir ortağım yurtdışında olduğu için galeriyi boş bırakamıyorum. Sergiler de bu dönem hiç olmadığı kadar yoğun. Ayrıca tanışmamızın üzerinden bir hafta bile geçmedi. Telefonlarına cevap veremediğim zamanlarda gerçekten uygun durumda değildim. Görüşmeyi arzulamadığım birisi olsaydın açıkça sana bunu söylerdim. Seni oyalamak gibi bir gayem yoktu." Sesim oldukça samimi ve yatıştırıcı, rolünü iyi oynuyor. Duymak istediklerini ona söyledim, gözleri ışıldayarak, inanmış gibi bakıyor. Ya da inanmak istediği şeye inanarak hayatını kolaylaştıran insanlardan olmayı seçmiş.

"Seni resmetmek isteyen bir ressamla tanışmadın mı şimdiye değin peki? Eğer öyleyse galerinde resimleri sergilenen ressam-

ların hiçbiri beş para etmez kanımca. Seni görüp de resmini yapmayı arzulamayacak bir ressamın güdük bir algılayışı ve sanat görüşü olmalı," diyor konuyu kendi zevk aldığı mecralara çekmekten mutlu, kendi sesiyle sarhoş olduğunu saklamaya gerek duymayan serkeş bir edayla omuzlarını silkerek. Sorusuna karşılık vermeye gerek duymadan:

"Ya sen," diyorum, "ne iş yaparsın, sefih mizacının izin verdiği müddetçe tabii." Genizden gelen bir kahkaha savuruyor başını hafifçe arkaya atarak:

"Ailem benim yerime de çalışmış vakti zamanında, kendilerine biçilen ömrün vadesi zannettiklerinden erken dolunca, tüm çalışmalarının semeresini iştahla yemek ne yazık ki bana düşmüş. Yaptığım tek iş doğru ata oynamaktan ibaret, yani kısaca borsa oyuncusuyum diyebilirim." Masaya doğru biraz daha eğilerek devam ediyor:

"Şaka bir yana inşaat mühendisiyim. Aileden yadigâr kalan şeylerden biri de bu."

Boğazımda yememi engelleyen bir yumru oluşuyor. İştahlı biri olduğumu bildiğim için bunu anlayamıyorum. Güzey iştahla önündekileri bitiriyor, bir yandan da işinin ayrıntılarından bahsediyor. Bir haftadır devam eden ısrarcılığının güdükleştireceğini zannettiğim güveni her saniye biraz daha artıyor. Kendinden bu derece emin olması iştahımı kapatıyor, yiyemiyorum. O hiç susmadan, neredeyse ağzındaki lokmaları çiğnerken bile anlatmaya devam ediyor: En sevdiği yemekleri, en sevdiği şarkıcıları ve müzik tarzını, en sevdiği yazarları, gittiği ve en çok beğendiği yerleri, âşık olduğu ilk ve tek kadını ve aşktan ne anladığını. Yanında kendimi rahat hissediyorum. Onu pürdikkat dinlediğimi ve sohbetinden hoşnut olduğumu onaylayan bakışlarımla belli ediyorum. O anlatıyor ben susuyorum, ben sustukça o anlatmaya devam ediyor.

Yemeğinin bitmesine yakın çok mühim bir konuşmanın başlayacağını haber veren bir edayla başını tabağından kaldırıyor:

"Yeterince uzun konuştum bu gece," diyor. Benimle aynı düşüncede olduğunu anladığım için mütebessim karşılık veriyo-

rum bakışlarına. "Sen şu ana dek gördüğüm en güzel kadınsın ve ben bu güzelliğe sahip olmak istiyorum; ilk gördüğüm andan beri. Tüm çabalamalarımın nedeni bu ve ben lafı çok uzatmayı sevmeyen biri olarak kendimle çelişiyorum bir haftadır." Boğazını temizliyor ve kadehinden irice bir yudum alıyor. "Bir kadına sahip olmak için gerekli görülen klasikleşmiş eylemlerden her zaman uzak durdum. Söylemem gereken sözleri her zaman ilk önce, bazen vaktinden epeyce önce dile getirdim ki aksi halde kendime ihanet etmiş olurdum. Güzelliğin etrafında tavaf ederek geçti yaşantım. İştahımı kabartan bir güzelliğin var. Bu düşüncelerimi kendime saklamamın, seninle paylaşmamamın hiçbir hükmü yok. Bir faydası da yok; ne sana ne de bana. Tercihim yemek yemek gibi ilkel bir eylemi tek başıma yerine getirip, seninle bu saçma kalabalığın dışında, hatta yalnızca ikimizin olabileceği bir mekânda yalnız kalabilmek olurdu. Bu yüzden buradayım. Geleneğe saygım olduğunu göstermek ve seninle baş başa kalabilmeyi kolaylaştırmak için."

Bu kadar seri ve hiç düşünmeden konuşması mı yoksa aslında aynı fikirleri paylaştığımızı anlamış olmam mı beni bu derece şaşkına çeviren. Tüm giysilerinden bir çırpıda sıyrılmasının verdiği naiflikle gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyor, artık tumturaklı sözcüklerle aramızdaki mesafeyi açmasına gerek kalmadı. Ne diyeceğimi bilemeden sus pus olmuş önüme bakıyorum. Çatalımı kenara koyup zaman kazanmak için şarabımı elime alıyorum. Şaşkınlığımı kendime saklayarak sıramı alıyorum.

"O halde gidebiliriz," diyorum sakince. "Anladığım kadarıyla ikimiz de geleneklere yeterince bağlı olduğumuzu bu gece ispatladık."

⊙⊙⊙

Taksiden indiğimde yürümekte güçlük çektiğimi hissederek koluna giriyorum. Yağmur havanın keskinliğini yumuşatmış. Aniden dönerek, beni kendine çekip öpüyor elleriyle yüzümü tutarak. Vücudunu bana bastırmadan, aramızdaki mesafeyi henüz koruyarak, yumuşakça öpüyor. Bize daha sonraları da öpüşürken

her zaman hatırlayacağım deniz kokusu eşlik ediyor. Sonra elimden tutup bahçe kapısını açıyor acele etmeden. Bahçedeki erguvan ağacı ve kanımdaki alkolün etkisiyle belki de, kendimi coşkun bir sele kapılmış gibi hissediyorum. Yaprakların hışırtısından başka tek bir ses bile yok bizi rahatsız eden. Bu sessizliği bozmamak için ikimiz de konuşmamayı tercih ediyoruz. Evin kapısını açıp bana yol veriyor. Artık yalnızca ikimizin olduğu bir mekândayız, istediği gibi. İçimde bir ucunda korku, diğerinde tedirginlik olan teraziyi bir çırpıda kapının dışına bırakıyorum o an.

Pencereyi açıyor salona girince ilk olarak, sonra bana yer gösteriyor elimi bırakmadan. Bir şey içmek isteyip istemediğimi soruyor, anlaşılan gelenekçilik kanına işlemiş. Hafifmeşrep bir tebessümle:

"Hayır," diyorum. Gülüyor benimle aynı anda. "Evin güzelmiş. Hele manzarası ömre bedel... Sanırım çok uzun yıllar yaşamayı planlıyorsun."

"Bu evin asıl sahipleri uzun yaşamadılar," diyor ve elimi dudaklarına götürüyor, dudaklarının titrediğini hissediyorum o an. Arzulanmanın ne derece tahrik edici ve yoldan çıkarıcı olduğunu anımsıyorum. Yanıma yanaşıp, gözleri kapalı olarak, henüz karanlığa alışamamış biri gibi temkinli hareketlerle dudaklarımı buluyor. Lezzetli ve deniz kokan bir ağzı var. Dakikalarca bir sonraki adım için tetikte bekleyen bir avcı gibi sabırla, büyük bir iştahla öpüyor beni. Sonra kulağıma eğilip, "Vücudunun her noktasını öpmek istiyorum. Dudaklarımın değmediği tek bir iğne ucu bile kalmayıncaya değin öpmek istiyorum seni," diyor nefes nefese. Söyledikleri zaten dakikalardır hazırda bekleyen içimdeki ırmağı durgun yatağından taşırıyor. "Öp o zaman," diyorum şehvani bir sesle. "Hemen şimdi, ne bekliyorsun?"

Bir çırpıda kucaklayıp beni ahşap merdivenlerden yukarı taşıyor, bu kez odasına girince penceresini açmıyor. O an bunun nedenini anlayamıyorum, çünkü hava sıcak ve ben şimdiden terden bir kostümün üzerime zorla geçirilmeye çalışıldığını hissediyorum. Yatağa bırakıyor beni, sonra yanıma uzanıyor, acelesi olduğu halde alacağı hazzı zamana yaymaya çalışarak.

"Biliyor musun nefesin deniz gibi kokuyor. Burada uyuyup burada uyanmaktan, havayı hep burada teneffüs etmekten olsa gerek," diyorum aniden.

"Konuşmamı seviyorsun değil mi?" Bir süre söyleyeceklerini tarttıktan sonra devam ediyor: "Sana dokunurken konuşmamı seviyorsun değil mi? Yaptığım her şeyi seslendirmem, seni ne çok istediğimi kulağına fısıldamam, sana yapacaklarımı önceden söylemem hoşuna gidiyor değil mi?"

Cevap vermeme fırsat vermeden ekliyor:

"Bu gece burada olacaklar aramızda kalacak, zaten birilerine söylesen de kimseyi kendine inandıramazsın. Öyle şeyler yapacağım ki sana, yüzünü kızartacak, öyle ayıp oyunlarla tuzağıma düşüreceğim ki seni ertesi sabah uyandığında yüzüme bakamayacaksın. Daha önce kimsenin benim seni istediğim gibi istemediğine yemin edebilirim. Ve sahip olmayı bu kadar çok arzuladığım birine karşı çok da nazik davranmayacağımı söylemeliyim."

Şayet tüm söylediklerinin ciddi olduğuna inansam, şu an gidebilirim. Ancak inanmıyorum. Hata yaptığımı ise ertesi sabah uyandığımda aklıma yer etmiş şehvani yolculuğumuzun hatırası sinsice pusu kurduğu yerden başını kaldırıp bana göz kırptığında anlayacağım. İçimde kaynayan şehvetin vücudumdan hiçbir utanç duymadan yavaşça dışarı aktığını hissediyorum. Sonra yanımdan biraz uzaklaşarak gayet ciddi ve içimi gıcıklayan bir ses tonuyla adeta meydan okurcasına devam ediyor: "Şimdi gitmek istersen izin vereceğim gitmene, aksi halde bir daha bu izni asla alamayacaksın benden. Ben ne zaman gitmeni istersem o zaman gidebileceksin. Anladın mı beni?"

Gülmek istiyor fakat gülemiyor, bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyorum. İfadesiz suratımı ve dilsizliğimi gözlerimle kapatmaya çalışarak, "Kalıyorum ve ne yapmak istiyorsan yapmana izin veriyorum," diyorum.

Usanmadan bana yapmayı planladığı her ne ise öncesinde hep dillendiriyor. Oynadığımız bu oyunun kurallarını o belirliyor. Üzerimdekileri çıkarırken, dudaklarımı, boynumu ve göğüslerimi öperken gevezeliğinden hiçbir şey kaybetmiyor.

Anbean artan bir şehvaniyetle kelimeleri edepsizleşiyor, ben onu her engellemeye kalktığımda ya dudaklarıyla ya da elleriyle ağzımı kapatıyor. Kendimi sahibi tarafından becerilen bir halayık gibi hissediyorum ve bu acizlik duygusu hislerimi yalazlandırıyor. Bedenimde dudaklarının değmediği tek bir nokta bile kalmayıncaya dek sürüyor bu koşturmaca. Henüz içime girmeden karnımın kasıldığını ve yatak çarşafının ıslandığını hissediyorum. İçimde bir süredir yatağına sığmayan bir ırmağın yaşamaya çabaladığını unuttuğumu hatırlıyor ve aynı anda bacaklarımın arasına dokunmasıyla sarsıntılarıma kendim bile şaşarak yatağımdan taşıyorum. Biteceğini bildiğim bir gecenin ortasında, bitmesini hiç istemediğim bir titreme nöbeti içindeyim. Önünü alamadığım bir ağlama krizinin eşiğindeyim. Anlaşılan vücudumun ürettiği tüm salgılar bu gece fırsat kolluyor kendilerini dışarı akıtmak için. Sanki çocuğunu korumaya çalışan bir ebeveyn gibi sarılıyor bana tüm ağırlığını üzerime vererek. "Çok güzelsin," diyor. Sonra bu şefkatli ebeveynlik rolünden usanmış olacak ki yaramaz bir yeniyetme gibi hınzırca gülerek:

"Seni becermemin zamanı geldi. Sabrımı ödüllendirmen için sana bir fırsat, hadi aç o güzel bacaklarını benim için," diye ekliyor. Bu ıslak zaman dilimini bozacağımı bile bile araya giriyorum:

"Korunmalıyız," diyorum. "Sağlığımız için bu şart."

"Saçma," diyor, "sen sağlıksız olamayacak kadar hayat dolusun. Hadi aç bacaklarını."

"Lütfen," diyorum, "benim için bu çok önemli."

Sonunda onu zorla ikna etmeyi başarıyorum. Kılıfladığı erkekliğini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışan bir aceleyle. Ağzımı elleriyle kapatıyor, adeta sesimi içime hapsetmek için. Can çekişen, az sonra bedenini terk edecek ruhunu bırakmak istemeyen biri gibi inliyorum. Çığrını hızla aşıp ağzına ulaşmaya çalışan bir akarsu gibiyim şu an. Bedenim alabileceği tüm hazları olanca arsızlığıyla kendinde biriktirmek istermiş gibi, beş duyusunun yardımıyla içimde çağlayan suya hız kazandırmak için çabalıyor. O üzerimde devinimlerini gücünü yarışın son metrelerine saklayan bir aygır gibi hızlandırır-

ken, elini aniden ağzımdan çektiğinde kendi sesinin yabancısı bir dilsizmişim gibi duyduğum canhıraş çığlıkla şaşakalıyorum. Kasıklarımda çığrını olması gerektiğinden daha hızlı aşmış bir akarsu çağıldıyor. Şimdi niçin odasının pencerelerini açmadığını anlıyorum. "Sıra bende," derken, böğüren bir hayvan gibi derinden gelen bir sesle kendi yolculuğunun sonuna geldiğini ayan beyan ortaya koyuyor, sonra saatlerdir hızını ayarlamaya çalıştığı için bitap düşmüş bir aygır gibi üzerime yığılıyor, terli, soğuk ve yorgun bedeniyle. O an bunun gecenin sonu olduğunu sanmamın ne büyük bir gaflet olduğunun farkında olmadan kalkmaya yeltenirken, elinin bir hareketiyle beni yatağa itiyor. "Sana," diyor, "söylediklerimin hiçbir ehemmiyeti yokmuş anlaşılan. Yarın sabah yüzüme bakamayacağını söylerken ciddiydim. Hâlâ yüzünde herhangi bir kızarıklıktan eser yok, çünkü en güzel lokmayı sona sakladım. Sana henüz gidebilirsin demedim. Sen o hakkını az önce kaybettin. Şimdi yat ve beni bekle, aşağıdan içecek bir şeyler getireyim." Gülümsese de bunları söylerken, korku ve korkunun en vefakâr dostu merakın kenetlendiği burma bir halkanın ayakucumdan geçerek vücudumda yukarı doğru ilerleyip beni hareketsizleştirdiğini duyuyorum ve efendisinin emirlerine itaat etmek zaruretinde olan bir cariye gibi kendimi sert yatağın üstüne bırakıyorum.

⊙⊙⊙

Sabah, artık açılmasının bir sakıncası olmayan pencereden odaya dolan deniz kokusuyla karşılıyor beni. Uykumun bir tüy gibi hafif olmasından mustarip olan ben, Güzey'in ne zaman yanımdan kalktığını duymamışım anlaşılan. Bedenim yorgun ve pencereden içeri giren boğaz rüzgârıyla ürpermiş, tüylerim havalanmış. Üzerimdeki örtüyü bir çırpıda çekip kaldırıyorum. Giysilerim tertipli bir şekilde pencerenin kenarındaki berjerin üzerine yerleştirilmiş, arayarak zaman kaybetmemi istemeyen centilmen bir bey tarafından. Adeta çıplaklığımdan bir an önce kurtulmak isteyen aceleci hareketlerle giysilerimi giyiyorum. Bir an önce evimin duvarları arasında olmaktan başka bir şey

istemiyorum şu an. Ancak görünmeyen bir güç beni pencereye itiyor ve bahçedeki erguvan ağacının vişne rengi çiçeklerine, cıvıldayarak baharı müjdeleyen kuşların güzelliğine dalmaktan kendimi alamıyorum. O sırada açılan kapının sesiyle irkilerek arkamı dönüyorum. Bu derece güzel bir sabaha yakışır bir müşfiklikle gelip bana sarılıyor. Dün geceki anılarım gözümde canlanırken aynı anda yüzümün hafif tertip kızardığını anlıyorum. Telkinlerinin neticesini gördüğünden memnun olduğunu saklamaya gerek görmeden gözlerini bir miyop gibi hafifçe kısarak dimdik bana bakıyor:

"Bakıyorum kukumav kuşu gibi düşünüyorsun, sana harika bir kahvaltı hazırladım. Hadi aşağı inelim, bu odanın bir süre yalnız kalıp kendine gelmesi gerek sevgilim," diyor elimden tutup beni neredeyse sürükleyerek aşağı götürürken. "Sevgili" kelimesini ardımdan sürükleyerek mutfağa iniyorum. Esrimeye benzer bir duygu seli içindeyim. Eski Türk filmlerinden fırlamış bir konağın içinde, filmin jönü ile bana özel hazırlanmış kekikli domatesli, envai çeşit peynirli, alakok pişirilmiş yumurtalı kahvaltımı ederken aniden günümüzün eseri bir cümleyle afallıyorum:

"Yumurtanı rafadan yaptım, umarım seviyorsundur."

"Yumurtayı değil ama rafadan yumurtayı severim."

Gözleri dün geceki şeytaniliğini yatak odasında unutmuş, yırtılan haya perdesini benden önce uyanarak fırsattan istifade dikmeyi başarmış olmasının verdiği mağrur bir vakar ve naiflikle gündüzleri büründüğü rolüne alışmaktan mutlu, beni gözetliyor.

"Niçin öyle bakıyorsun?" diyorum yüzüne bakmadan.

"Gördüklerimi göremediğin için niçin baktığımı da anlayamazsın. Ve ben bunu anlatabilecek kadar Türkçe bilmiyorum."

"Havsalam almıyor, nereden buluyorsun bunca sözü iki taşın arasında?"

"Hayal gücümü körüklüyorsun. Sayende sanata vereceğim kendimi sonunda. Senin resimlerinden oluşan bir sergi düşünsene, amma sükse yaparsın," diyor ve acelesi olduğunu saklama gereği duymadan "Bu gece de kalır mısın yanımda?" diye soru-

yor. Cevaplamama fırsat vermeden ekliyor: "Sen, yedikçe iştahımı artıran, her lokmada daha çok canımın çekeceğini bildiğim halde yemekten kendimi alamadığım, hiç tükenmeyecek, leziz bir yemek gibisin."

"Gitmem lazım, geç bile kaldım, işe uğramam lazım," diye gayet sıkıcı bir karşılık veriyorum.

"O halde akşama işlerini hallettikten sonra alayım seni," diyor mavileşmiş, munis gözlerinin cevabımın "evet" olması için beni ikna etmeye uğraşan bakışlarıyla.

"Bu akşam olmaz," diyorum omuzlarımı silkerek. "Çok mühim bir resim sergisinin bugün ilk günü, bütün işi diğerlerinin üzerine yıkamam. Orada bulunmam gerekiyor. Çok önemli bir ressamın dört mühim dönemi ve desen çalışmaları sergilenecek. Beni affet lütfen." Gereksiz ayrıntılarla bu güzel anı boğduğumun bilinciyle hafifçe doğrulup dudaklarına masumane bir teselli öpücüğü konduruyorum.

"Peki," diyor, "o halde akşama seni alırım. Kaçta işin bitiyor?"

Cevabımı beklemeden, beni bir körkandile dönüştürdüğünden bihaber ayağa kalkıyor, biten kahvemi tazeliyor, içmek isteyip istemediğimi sorma gereği görmeden. Ağzımdan çarnaçar dökülen sözcüklere dur diyemiyorum:

"Akşam dokuzda burada olurum," diyebiliyorum. "Senin almana gerek yok."

ÖNCE...

G(Kuzey)

Aralarındaki gizli mutabakatın altına henüz çocukluk yıllarındayken imza atmışlardı. Onları bu örtülü sözleşmeyi imzalamaları için zorlayan kimse olmamıştı. Yaptıklarının cürmünü başkalarının sırtına yıkmak için bir nedenleri yoktu bu yüzden. Çocukça bir oyunun dembedem serpilip damarlarında sinsice yayılan bir maraza dönüşeceğini o günlerde bilemezlerdi. Oyunun adı "tek olmak"tı. Tekmiş gibi davranmak... Kimseye bir zararı dokunmayacağını düşündükleri bu gizli oyunu hayatlarını kolaylaştırmak için icat etmişler, parola olarak da kendilerine, "Feriştahı dururken ehvenişer ne yapsın?" lafını seçmişlerdi. Bu tumturaklı cümleyi bulmak için enikonu zaman harcamışlar, özellikle yaşıtları olan arkadaşlarının parolalarını anlamamaları için eski kelimeleri seçmişlerdi özenle. Çünkü oyunun en keyifli yanı birbirlerinin yerine geçtiklerini bilmeyen arkadaşlarının yanındayken, durduk yere bu lafı aynı anda söylemek ve ardından kahkahalar atarak gülmekti. Mahremiyetin ve sır tutmanın kaçınılmaz olarak bir ilişki haline dönüşmesi ikiz olmalarının sonucuydu elbette. İkiz olmanın can sıkıcı taraflarını, eğlenceli oyunlarla süsleme hakları olduğunu keşfettiklerinde henüz çocuktular. Ancak yasak bölgeye bir defa girmiş olmalarının vermiş olduğu cesaret ve yalnızca ikisinin bildiği bir sırrı paylaşıyor olmanın verdiği coşkunluk hissi ömürlerinin geri kalanını etkileyecek bir uyuşturucu gibi günden güne hayatlarının en vazgeçilmez yerine çöreklenecekti.

Masumane oyunlarını türlü zamanlarda, envai çeşit alanlarda kullanmaya henüz başlamadıkları zamanlardı. İlkokula baş-

ladıklarında birbirlerini olumsuz etkileyecekleri kanaatinde olan anne ve babalarının arzusuyla ayrı sınıflara yerleştirilmişlerdi. Önceleri bu durumdan gayet mutsuz olan Güzey ve Kuzey, sonraları durumu kendi lehlerine çevirebileceklerini anladıklarında 'tek olma' oyununun temellerini attıklarının bilincinde değildiler. Anlaşmanın temellendirilip anlaşma maddelerinin çeşitlendirilmesi ortaokul yıllarını buldu. Artık ortaokulun ilk sınıfında tahriri değil şifahi bir anlaşmanın iki tarafı olduklarının bilincindeydiler. Anlaşmanın sözlü olması ayrıca bir öneme sahipti. Birilerinin herhangi bir vasıtayla eline geçebilecek bu mutabakat, eğlencelerinin ve gizlerinin sonunu getirebilir ve kendilerini diğer insanların yaşadığı alelade hayatın bir piyonu haline dönüştürebilirdi. Bu yüzden her maddesi özenle düşünülmüş olan anlaşmalarını, bir hafızın üstün hafıza gücünün müsebbibi Tanrı aşkının benzeri bir aşkla bir oturuşta ezberlediler, madde madde.

Anlaşma hayatlarını kolaylaştırdı. Her biri en iyi oldukları konularda daha az iyi olanın yerine geçiyor ve diğeri o sırada yekdiğerinin yerini alıyordu. Yani birbirlerinin boşalttığı yerleri ustalıkla dolduruyorlardı hiç zaman kaybetmeden. Güzey'in iyi olduğu konular matematik, fen; Kuzey'in iyi olduğu alanlar, her türlü spor faaliyetleri, sosyal bilimler ve kızlardı. Her bir yarısı tıpatıp birbirinin aynı görülen ancak özünde tamamen farklı lezzetler barındıran birer yarım elma gibiydiler. Birleşmelerinden başka bir çıkar yolları yoktu ne yazık ki. Bu yüzden gerekeni, gerektiği zamanlarda yaptılar.

Çocukça mutabakatları on bir maddeden oluşuyordu:

I. Feriştahı dururken ehvenişer ne yapsın?
Bu madde aynı zamanda parolaları olarak belirlenmişti.

II. Hayatımızı kolaylaştırmak için elimize verilen bu fırsatı değerlendirmememiz aptallık olurdu. Aptal olmadığımızı ispatlamak zorundayız.

III. Sıradan bir yaşantıya sahip olmak için sıradan doğmak gerekir. Gücümüzü kullanırken bunu asla unutmamalıyız.

IV. Herkes her şeyi iyi yapmak zorunda değildir, ancak biz güçlerimizi birleştirerek en iyi olabilme şansına sahibiz. O halde birleşelim.

V. Diğer kardeşin zor durumda kalmaması ilk gayemizdir, kendimizi bu uğurda tehlikeye atarken unutmamamız gereken en önemli kaide budur.

VI. Pişmanlık duymak, en büyük ihanettir. İlkemiz ilk önce kendimizi, sonra diğerlerini düşünmektir.

VII. Yer değiştirme aşamasında, herhangi biri yerine geçtiği kardeşini küçük düşürecek veyahut zor durumda bırakacak bir şey yaptığında, yekdiğerinin yerine geçerek kendini tehlikeye atan diğer kardeşin belirlediği bir süre boyunca anlaşmanın hükümlerinden faydalanamaz ve kendisi görevlerini yerine getirmeye devam eder.

VIII. Her bir kardeşin en iyi olduğu konular bellidir ve bu konular zamanla değişkenlik gösterdiğinde roller de aynı ölçüde değişecektir.

IX. Paylaşılan her şey gibi kızlar da anlaşmanın hükmüne tabidir.

X. "Sır açma dostuna o da söyler dostuna" sözü düsturumuzdur. Ancak kardeşlik dostluğun üzerindedir ve aramızda saklanan bir tek sır bile olamaz.

XI. Bu anlaşma süresizdir ve anlaşmanın feshi için taraflardan birinin ölümü gerekmektedir.

Özellikle IX. maddeyi koymalarının nedeni, Güzey'in kız meselelerinde Kuzey kadar yetenekli olmamasıydı. Bu yüzden Güzey bu maddenin anlaşmaya dahil edilebilmesi için oldukça çaba göstermişti. Bunun üzerine Kuzey de hayasız bir tamahkârlıkla, paylaşılan kızlarla yapılan her şeyin diğerine anlatılacağı hükmünü anlaşmaya yakışır usturuplu bir lisanla bir sonraki madde olarak ekletmişti.

Zaman zaman anlaşmanın fayda getiremediği durumlar da olmuyor değildi. Örneğin; aynı anda Güzey'in iyi olduğu fizik ya da kimya ya da Kuzey'in iyi olduğu Türkçe veya tarih sınavları olduğunda her biri kendi yerinde kalıyordu, fakat o zaman da bir sonraki sınavda alanında iyi olan diğerinin yerini alarak durumu düzeltiyordu ya da daha az iyi olan oturup sınava hazırlanıyordu çaresiz. Genellikle ders çalışma seçeneğini tercih eden taraf Güzey olduğu için anlaşmanın fayda getiremediği durumlardan

olumsuz etkilenmiyor ve daha iyi notlarla kardeşinin önüne geçiyordu. Kuzey'in bu durumdan etkilendiği söylenemezdi. O kısa vadelerle değişen kız arkadaşlarının çetelesini tutmak ve kardeşine bu konuda yardımcı olmanın yollarını aramakla meşguldü. Kız arkadaşlarını paylaşma konusunda o derece cömertti ki önceleri sadece Güzey'in beğenip de iki kelime konuşamadığı için Kuzey'in yeteneğinin emaresi bir güvenle devreye girerek ilk tanışmayı gerçekleştirdiği ve sonrasında geri çekilerek sırasını kardeşine verdiği durumlar söz konusuyken, sonraları kendi kız arkadaşlarını da kardeşine adeta müsriflik derecesinde sunmaya başladı. Aksi halde Güzey niceliksel olarak kendisinin epey gerisinde kalacaktı ve bu anlaşmanın V. maddesinin ihlali anlamını taşırdı ve bunu kimse arzulamazdı.

⊙⊙⊙

Kuzey en çok gündüzün bu saatlerini severdi. Güneşin buyurgan yakıcılığını, günlük koşturmaların yorucu ritmini kaybettiği; gecenin, gündüzün güneşten kalınlaşmış, yer yer lekelenmiş yüzünün boş bıraktığı yeri ustalıkla doldurmadan önce, yüzünün beyazlığını ve kusursuz hatlarını vurgulayan makyajına makyözü- nün titizlikle son rötuşları yaptığı nispeten ağır akan saatleri: Öğleden sonra dört ila altı arası. Bu saatleri sevmesinin asıl nedeni; geceye sadece birkaç saatin kalmış olması ve gündüzün gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya sermeyi seven mizacına duyduğu nefretti. Bu saatleri genellikle bahçedeki kameriyede okuyarak geçirir ya da odasında birkaç saat kestirirdi. Ama bugün zaman kendini göl zanneden, akmayı unutmuş bir nehir gibiydi. Geçmek bilmiyordu.

Aklından Lamia'yı çıkaramıyordu, aslında çıkarmayı tercih etmiyordu. Onu düşünürken yoruluyor, üzerini kalın bir yorgan gibi örten yorgunluğu elinin tersiyle itmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Bitkinlik, vantuzlarını etine geçirmiş bir sülük gibi enerjisini sinsice emiyordu. Beklemek yorgun düşürmüştü Kuzey'i. Daha önce hiç beklemediğini, beklemesine gerek kalmadığını anımsadı, bu yakıcı ve yorucu eylemin pençesinde

sıkışabileceğini anladı. Bereket versin içten yanmalı bir motor gibiydi, gücünü içten alıyordu; bu, onu gücünü dışarıdan alan diğerlerinden ayırıyor, yalnızlaştırıyor, lakin daha güçlü kılıyordu. Hercailiğiydi onu hayatta tutan. Kendini, taraf tutmak ve seçim yapmak zorunda hisseden, totaliter zihniyetlerin tahakkümle öğrettiği güdük ve ezberlettirilmiş görüşlerin şekillendirdiği tekdüze bir hayatı yaşamaktan başka bir çıkar yolu olmadığını sanan diğerlerinden ayıran keskin nokta buydu; görüşsüzdü, taraf olduğu herhangi bir düşünce olmadığı için, Güzey ona "Fırdöndü" adını takmıştı. Olabilirdi. Bu isimden rahatsız değildi. Ne de olsa fırdöndünün yazgısı kendisini çeviren parmakların ve ortamdaki tabiat koşul- larının oluşturduğu milyonlarca olasılığa bağlıydı, bu da tek bir olasılıktan daha makul görünüyordu kendisine.

Lamia gittikten sonraki ilk birkaç saat beklerken betimleyemeyeceği, kasıklarını kabartan bir haz duymuştu. Fakat şimdi beklemek haz yerine sıkıntı veriyordu. Beklemekten hoşlanmamıştı. Aynı anda üzerinden, adı yorgunluk olan kalın yorganı, rüyasında gördüğü heyula yüzünden sarsılmış olarak kan ter içinde uyanan birinin çevikliğiyle çekip attı. Artık beklemeyi tercih etmiyordu. Zemberek gibi ayağa kalktı ve giyinmeye koyuldu, Güzey'e not yazdı, Güzey en geç bir saate kadar evde olurdu. Notu antredeki portmantonun antika aynasının üzerine yapıştırdı:

"Şahane bir kadın, adı Lamia, dün gece birlikteydik, akşam saat 9'da burada olacağına söz verdi. Görünce ne demek istediğimi anlayacaksın. Ben bu gece gelmeyeceğim. Bu arada adımın Güzey olduğunu ve işini kolaylaştıracak her türlü bilgiyi ona verdim, inşaat mühendisi olman dahil. Adaptasyonunu kolaylaştırmak için. Ortak telefonumuz sehpanın üstünde, rehberde kayıtlı, gelmezse ararsın. Kuzey..."

Uzun bir gece, evin kapısında kadim bir dost gibi kollarını açmış onu bekliyordu, kucağında birkaç güzel kadınla beraber. Dostunun koluna girdi ve onu bekleyenlere doğru yol almak üzere arabasına bindi; bu, beklemekten daha zekice bir seçimdi. Canı bu gece hız yapmak istiyordu, öğleden sonrasını yeterince yavaşlatan kadını hatırladı ve kardeşiyle aralarındaki anlaşmanın IX.

maddesini mırıldandı: "Paylaşılan her şey gibi kızlar da anlaşmanın hükmüne tabidir." Ardından pis bir sırıtışla XI. maddeyi daha yüksek bir sesle tekrarlarken şehir içi hız limitini çoktan aşmıştı:

"Bu anlaşma süresizdir ve anlaşmanın feshi için taraflardan birinin ölümü gerekmektedir." Henüz ölmeye niyeti yoktu, anlaşmayı feshetmeye ise yetkisi.

◎◎◎

Notu görmesinin üzerinden tamı tamına bir saat kırk beş dakika geçmişti kapı çalındığında. Geleceği görebilen ancak değiştiremeyen bir medyumun çaresizliğiyle doğruldu uzandığı kanepeden. Kapıyı açmak istemiyor ama açacağını biliyordu. Bereket yarısına kadar dolu viski şişesinin dibini bulmuştu. Beyni plastik bir torbaydı, ateşe atıldığı için kimyasal tepkimeye uğramış, şeklini kaybetmiş zavallı bir torba. Kapıya doğru ilerlerken sehpanın üzerindeki boşalmış şişeyi ve kadehi evin siluetiyle çelişik bir görüntü oluşturan mini barın üstüne koydu. Mini bar şık bir kristal vazodaki plastik çiçekler gibi duruyordu. Kapıyı açmadan önce aynada kendine baktı, bir yabancının kendini izleyen müstehzi bakışlarıyla karşılaştı. Beş gündür şantiyede yatıp kalkan biri için yine de oldukça sağlıklı görünüyordu, tek sevgilisi alkolle beraber. "İyi ki," diye geçirdi içinden, "kendimi düşünmeye ayıracak bir saniyem bile olmasına fırsat vermeyen bir mesleğim var. Bedensel kiri ve pası, ahlaki kirliliğe tercih ederim, her ne kadar koşullar bu durumu desteklemese de."

Kapı ürkek bir dokunuşla sadece bir defa çalınmıştı, kapıyı açması için geçen süre bir hayli uzun olmasına rağmen. Sonunda çok da sağlam olmayan güvenini tazelemek isteyen bir oburlukla derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurduktan sonra kapıyı açtı Güzey. Kardeşinin güdük imgeleminin izlerini taşıyan notta yazılanları anımsadı: "Şahane bir kadın..." Bu kifayetsiz tanımdan fersah fersah uzak bir tanrıçanın kadın bedenindeki tezahürüydü gördüğü. Kalakaldı. Sadece duruyordu. Ne zamandır durmadığını, koşturmaktan yorulduğunu yüzüne çarpan güzelliğin önünde durmaya çalıştığında anladı. İlk sözü alan Lamia'ydı, sesinde ürk-

tüğünü saklamayan bir duruluk vardı. Sesi de, zili çalan parmağı kadar pürüpaktı. Hisleri tüm bedenine yayılmış, sırları olmayan bir tanrıça...

"Kapı hiç açılmayacak sandım. Az kalsın geldiğim gibi tıpış tıpış geri dönüyordum."

"Girsene," dedi Güzey daha iyi bir karşılama cümlesi söylemesi gerektiğinin bilincinde. Lamia'ya yol verdi doğal bir sükûnetle. Saatine baktı zaman kazanmak için.

"Yirmi dakika gecikince gelmeyeceğini düşündüm, koltukta dalmışım da," dedi.

"Anca çıkabildim, gelmeyebilirdim, sabah bu kadar çok ısrar etmeseydin şayet..."

"İyi ki geldin, seni özledim," dedi Güzey söylemesi gereken buymuş gibi. Hissettiği özlemden daha keskin bir şeydi, bu yüzden sesinin inandırıcılığından kendisi bile tedirgin oldu. "Bütün gün seni niçin beklediğimi şimdi fark ediyorum."

"Yorgun görünüyorsun, yorucu bir gün mü geçirdin?"

"Bahar sarhoşluğu diyelim. Aslına bakarsan bugün pek de bir şey yapmadım," dedi Güzey, henüz ikisinin de ayakta olduğunu fark edip eliyle Lamia'ya kanepeyi gösterdi.

Lamia, "Sanki aniden depresyon dönemine girmiş bir manik depresif gibi davranıyorsun. Dünkü neşenden eser yok. İyi olduğuna emin misin?" dedi, sesi kaygı ve merakla rengini kaybetmişti. Güzey yanına oturdu, güzelliğine alışması için zamana ihtiyacı olduğunu ona itiraf edemezdi ya. Usulca Lamia'ya yaklaşıp dudağının kenarından öptü.

"En çok neyi özledin dün geceyle ilgili, söyle ki üzerimdeki şu gaflet uykusundan kurtulayım. Biliyorsun marifet iltifata tabidir," dedi Kuzey'in buyurgan konuşma stilini taklit etmeye çalışarak.

Lamia, "Sesini," dedi, az sonra nefes alamayacakmış da şimdiden odadaki tüm havayı içinde biriktirmek zorundaymışçasına tamahkârca nefes aldı ve devam etti: "Sesini, daha önce hiç kimsenin cesaret edemediği sözleri cüretkârca söyleyen sesini özledim. Evet, özlediğim bu, bundan eminim."

Bütün gece konuştular, yıllardır biriktirdikleri ne varsa antika sehpanın üzerine yığdılar. Bir ara sehpanın üzeri o derece doldu ki tepeleme kelimelerle, bazılarını sonradan tekrar ortaya sermek üzere, gizli yerlerine gönülsüzce geri koydular, nasıl olsa zamanın ibresi henüz yolculuklarının başlangıcını gösteriyordu. Dakikalar dakikaları saatler saatleri aceleyle kovalarken, her biri kendi bireysel takviminin en gizli kalmış sayfalarını cömertçe gün ışığına çıkarmış olmasının verdiği derin sarhoşluk ve azıcık pişmanlığıyla bitap düştü. Lamia o an fark etti ki, Güzey ağzından çıkan tekmil kelimelere hakkını teslim ediyordu, bir beliğin kudretine sahipti: Söyledikleri ister dün gece olduğu gibi utançla doldursun yüreğini, ister şu an olduğu gibi erinçle. Kocaman bir sıfırdı Güzey, eşit sayıda artı ve eksinin toplamı. Lakin bir tercih yapması gerekseydi, dünü tercih ederdi. Dün olmasaydı, bugün olmazdı. Bugün dünün devamı, bugün düne bağımlı, oysa dün bugüne kayıtsızdı.

Güzey o an fark etti ki, anlaşmanın IX. maddesinin iptali şarttı. Lamia'yı değil Kuzey'le, kimseyle paylaşamazdı.

ÖNCE...

Ben...

Şaşkınım. Duygularımı tek bir kelimeyle ifade etmek zorunda olsaydım, şu andaki ruh halimi sadece bu kelime anlatabilirdi.

Şaşkınım, çünkü birbirine zerre kadar benzemeyen, aynı surette hayat bulmuş iki kişiyle tanıştım. Mayaları birbirine Habil ile Kabil kadar zıt iki kardeşin emsalsiz bir bedende yaşamaya mecbur bırakıldığına şahit oldum. İkisi de cömert, ikisi de kendi mecralarında hünerli... Biri bedenime, yekdiğeri ruhuma yöneldi, hiç bıkmayan ve bıktırmayan bir tahammülle.

Bedenime ve ruhuma hükmeden bir zehrin usul usul, hiç acele etmeden sinsice tüm muhteviyatımı esir aldığını anladım bugün. Bu esaretten kurtulmanın bir tek yolu var: Panzehiri derhal damarlarıma zerk etmek. Gidişatı kendi lehime çevirmek için yapmam gereken sadece bu. Yani sıfırlanmak, yani onu ilk tanıdığım Lamia olmak. O panzehiri kendisi olan bir zehir, Kabil'in öldürdüğü Habil ve Habil'i öldüren Kabil...

Bense, herkesin Tanrı'nın cennetinden uzaklaştırdığını zannettiği, halbuki gitmeyi kendi tercih etmiş olan Lilith'im. Zehirlenmemek için kaçmayı seçen, bu yüzden ebediyete kadar affe- dilmeyenim... Gitmeliyim, eski halime geri dönmeliyim...

Lilith

Ey Âdem'in kanlı soyu, yaratılan tüm mahlûkatların en soysuzu insan!

Döktüğünüz kanların suladığı yeryüzüne mahkûm edildiğinizi bilmiyor musunuz?

Ey kendinden olanı bile hunharca katleden bir soyun evlatları!

Yaratıldığın toprağı hemcinsinin kanıyla sulamak zalimlik değil de nedir?

Sen değil miydin beni zürriyetinin katili ilan eden,

Sen değil miydin ismimi kirletmek pahasına, zamanın henüz olmadığı, babanın ve annenin Tanrı'nın cennetinde yaşadığı günlerden beri beni iffetsizlerin anası ilan eden?

Unuttun, unuttuğunu da unuttun!

Sefil doğana yakışırdı unutmak!

Yeryüzüne ayak bastığın ilk andan bu yana döktüğün kanları unuttuğun gibi, beni de unuttun!

Hakikat dilden dile, nesilden nesile beni anlatanların dillerinde birer zerresini bırakarak bugüne ulaştığında,

Güzelliğimi süfli mizacının mundar oyunlarına alet ediyordun.

Geceleri adımı sayıklarken döllerini etrafa saçtığını ne çabuk unuttun!

Senin döllerini çalıp ne edeyim ben?

Menfur soyunun çoğalması değil, tükenmesidir tek emelim!

Ey tün!

Soyumu telef eden Tanrı'dan öcümü almam hata mıydı?

Ben öcümü alırken dahi sözümden dışarı çıkmadım,
Senoy, Sansenoy ve Semangelof'la yaptığım akdi bozmadım!
Oysa sen ey Âdem'in soysuz dölü!
Döktüğün kanların hesabını kime vereceksin?
Nedensizce katlettiğin çocukların üst üste yığılmış masum bedenlerini hafızanın hangi mezbelesinde himaye edeceksin?

⊙⊙⊙

Hafızasız Tanrı'nın hafızasız insanları!
Hikâyemin aslını benden dinlemenizin tam vaktidir şimdi:
Cennet altın kafesimdi, Âdem ise mütehakkim eşim. Bireysel özgürlüğüm için terk ettiğim cennetten kovulmadığımı en iyi Tanrınız bilir! Kimsenin bilmediği adını bana söyleyen o değil miydi, o değil miydi beni de Âdem gibi topraktan yaratan?
Her şeyin gani olduğu bir yerdi cennet, tadını tahayyül edemeyeceğiniz yemişler, rengini göremeyeceğiniz kuşlar böcekler... Hayal gücünüze bağlıydı sahip olacaklarınızın niteliği. Hayal gücüm, olması gerekenden daha genişti. Her zaman en müstesna yemişleri ben yiyor, en olağanüstü manzaraları ben temaşa ediyordum. Tanrı beni yaratırken hamuruma birkaç ölçü daha fazla feraset karıştırmıştı. Tanrı bana bonkör davranmıştı.
Eksikliğini hissettiğim tek bir şey vardı: Aşk.
Âdem'in aşkı güdük, bayağı ve hodbindi. Duygularını gösterirken üzerini bir gölge gibi kaplayan kıskançlığının ağırlığıyla ezilirdim. Hayal gücü zayıf, sevgisi aciz ve sevişirken bencildi. Acizliğini zorbalıkla kapatmaya çalışıyor ve yaratı gücümü aşağılamak için benim yaratıldığım toprağın kirli olduğunu dile getiriyordu. Ona göre ben kirli bir topraktan hayat bulmuştum. Âdem yaratıcısının toprağına murdar diyordu, aslında beni değil onu yaratanı küçümsüyordu. Onun için acı çekiyordum.
Nankörlüğünü körükleyen menfaatçiliği Tanrı'nın karşısında riyakârlığa dönüşüyordu. Tanrı bu yüzden en çok riyakâr kulunu seviyordu. Öyle tumturaklı sözlerle överdi ki Tanrısını, bizi kendisini övmemiz için yarattığından artık emin olduğum Tanrı, adeta çocuklaşırdı. Bir çocuk Tanrı'nın yarattığı kullarıydık.

Bir gün kararımı verdim ve Tanrı'nın yanına gittim. Uzun kızıl saçlarımı altın tarağımla defalarca fırçaladım daha parlak görünsünler diye, bitkilerin köklerinden ve yapraklarından devşirdiğim boyaları yüzümü renklendirmek için kullandım, madem Tanrı henüz yeniyetme bir çocuktu, onu kendi silahıyla vurmaktan başka çarem kalmıyordu: Gurur.

Öyle güzeldim ki kendisiyle gurur duyacaktı...

Yanına vardığımda yalnızdı...

Oradan uzaklaşmak için kimsenin bilmediği adını telaffuz etmem gerekiyordu; sadece sordum:

"Gizli adınızı bahşedin bana."

"Serpent," dedi, "gizli adım Serpent, ben yarattığı eşsiz Lilith'e âşık olan Serpent'im."

Ben onun gizli adını haykırarak havalanırken, o arkamdan sesleniyordu:

"Gitme! Tüm zamanların en güzel kadını, gitme kalbimin medarı iftiharı! Sana âşık olan beni bırakma! Beni cennetimde sensiz bırakma!"

⊙⊙⊙

Ardımdan geri dönmem için üç meleğini gönderdi saklandığım mağaraya: Senoy, Sansenoy ve Semangelof'tu konuklarım.

Sözümona Âdem'in arzusuydu geri dönmemi istemelerinin nedeni, Tanrı gizini paylaşmamıştı melekleriyle, yarattığına âşık olamazdı ya... Gururu aşkının gözüne mil çekmişti. Tanrı, gururu yüzünden yine kaybedecekti...

Geri dönmedim, her gün doğan yüz çocuğumu hunharca katletti Tanrınız bunun üzerine, şeytanın çocuklarını doğurmaya, Âdem'in çocuklarını doğurmaya tercih etmemi ödetiyordu Tanrınız, onun aşkına karşılık vermememin bedeliydi ödediğim. Doğurduğum Âdem'in dölleri olsaydı da sonları muhtemelen ölüm olacaktı. Tanrı tanıdığım en kıskanç varlıktı.

O gün yemin ettim: Üç meleğin suretleri veya adlarının olmadığı beşiklerdeki tüm bebekleri öldürmeye...

⊙⊙⊙

Tanrı âdemi oyalamak için o günlerde karar vermiş olsa gerek Âdem'in kaburga kemiğinden Havva'yı yaratmaya.

Havva, itaatkâr, uysal ve çilekeşti. Erkeğine her zaman hürmet etti, ne de olsa Âdem'in kaburga kemiği olmasaydı kendisi de var olamayacaktı. Artık mutluydular, ta ki Tanrı müdahale edene kadar.

⊙⊙⊙

Tanrı bensiz geçirdiği zamanını Âdem ile Havva'yı cennetinden kovabilmenin planlarını yaparak geçiriyordu. Yarattığı kullarının gözü önünde yaşayamayacağı aşkını geri getirmenin yollarını arıyordu.

Aşkını gururundan dolayı, kullarının gözü önünde yaşayamayacağı için onları oradan uzaklaştırmak tek çaresiydi. Sonunda çareyi Havva'yı kandırmakta buldu.

Havva'ya yasak elmayı ikram eden kendisinden başkası değildi.

Havva'ya yasak elmayı sunan yarı insan, yarı yılan varlık Serpent'ten başkası değildi.

Elmayı iştahla yiyen Havva insanın cennetteki hükümranlığının sonunu getireceğini unutmasının bedelini yeryüzüne sürülerek ödeyeceklerini bilseydi, elmayı asla yemezdi, lakin elmayı yemenin cezasını Tanrı onlara bildirmemişti.

Sürüldüler, yeryüzüne ve ölüme... Artık ölümlüydüler, sürekli üreyerek ölümden kaçmanın yollarını arayarak geçti ömürleri.

⊙⊙⊙

Tanrı cennetinde yalnızdı artık, beni yanına çağırmasının vakti gelmişti, O benden doğacak çocuklarının planlarını yapadursun, aynı günlerde ben Âdem ile Havva'nın doğacak bebeklerini katledeceğim zamanın gelmesini bekliyordum, intikamım yakındı.

Bana gönderdiği vekilleri gerisingeri gönderdim, onları daha öncekilere yaptığım muamelenin aynısıyla ödüllendirdim.

Bebeklerimin katili bir Tanrı'nın şehvetine karşılık vermektense lanetlenmeyi seçtim, bireysel özgürlüğü her daim acıya yeğledim.

Tanrı bunu karşılıksız bırakmayacaktı, aşkını karşılıksız bırakmamın cezasını bacaklarımla ödeyecektim.

⊙⊙⊙

Kendisini hiçbir zaman unutmamam için beni ayakları yılan olan bir hilkat garibesine çevirdi. Her baktığımda kendime, kendisini hatırlamam için bu yolu seçmişti.

Artık aynalar en büyük düşmanım, yeni doğmuş bebekler ise besin kaynağımdı. Acımı âdemoğluna acı vererek azaltmaktan başka ilacım yoktu.

⊙⊙⊙

Ey Âdem'in elleri kanlı soyu!
Ey sadece duyduğuna inananlar!
Ananızın suçunu omzuma yıkanlar!
Masum olduğumu söylüyor muyum?
Sözümün dışına çıkıyor muyum?
Üç melekle yaptığım akdi bozuyor muyum?
Lakin yapmadıklarımla kirletmeyin adımı o pis ağızlarınızda!
Elmayı annenize sunan Tanrınıza sorun!
Suretimin hangi cürmün bedeli olduğunu bilen Tanrınıza.
Ona kimsenin bilmediği adını sorun!
Ey Serpent!
Ey laneti çirkinliğinin müsebbibi yerdegezen!
Güzelliği bir kalemle bozabilen meymenetsiz suret!
Çıkar üzerindeki kaftanı, soyun tüm makyajını!
Görülmekten korktuğun kadar söyle,
Ne ödünü koparır, ne seni telaşlandırır?
Ben ki güzelliği yüzünden ve kızıl saçlarından ibaret olan!
Ben ki senin kanlı kuyruğunu taşıyan Lilith!
Aşkı her bulduğu dudaktan içen ve kendini kimseden saklamayanım!
Korktuğum görülmek değil, senin gibi!
Korktuğum sevilmektir mütehakkim gönüllerce!
Ben yılankavi yolların yılan kadını!

Bana sunulanla yetinmeyen, aşk müptelası!
Senin tıknaz aşkına, ardını dönen!
Ey sevdayı kapalı kapılar ardında tüketen!
Gururuna aşkını tercih eden!
Suretini üzerime nakşeden!
Yarattığın kullarına ölümü armağan eden!
Aşkımın tek bir zerresini bile sana bahşedemem.

ÖNCE...

G(Kuzey)

Bir satranç tahtasındaki yalnız kalan iki şah gibiydiler. Mat etmek isteyen tarafın diğerinin hemen yanındaki kareye hamle yapması gerekiyordu. Aralarındaki biricik engelin ince bir sınır çizgisi olması hamleyi ilk yapanın yenilgisi anlamına gelirdi ki buna ikisinin de ne cesareti ne de isteği vardı. Aceleci olan yenilecek olandı. Yenilecek olan ise kabul edecek olan... Daha doğrusu kabul ettirilecek olandı. İkisi de sustu. Sükûneti kendilerine siper edip pozisyonlarını korudular. Sırlarını kendilerine saklayarak sırdaşlığı bir kenara koydular, usulca.

Bir satranç tahtasındaki, birbirlerinin rengine göre kendi renklerine karar veren ve yanıldığını bilmeyen iki şah gibiydiler. Her birine göre yekdiğeri siyahtı.

Kendini beyaz zanneden iki şah gibiydiler. Aynı tahta üzerinde aynı renkten iki şah olamazdı ya. Halbuki birbirlerinin gözlerine baksalardı bir kerecik, birbirlerinin gözbebeklerinde kendi suretleriyle karşılaşsalardı, yanılmış iki siyah şah olduklarını anlayacaklardı.

Kendini beyaz zanneden iki siyah şah gibiydiler. İnayetin kendinde ve musibetin diğerinde dirim bulduğunu sanan iki yalnız ve siyah şah gibiydiler...

◎◎◎

Güzey, Lamia'yla o gece tan ağarana kadar sadece sohbet ettiklerini ve yaşadığı en muazzam ruhani orgazmı yaşamış olduğunu Kuzey'e, Kuzey ise aynı gece ömründe ilk defa, se-

viştiği ancak adını bile bilmediği kadının bedeninde canlanan Lamia'nın sureti nedeniyle pattadak küsen erkekliğinden duyduğu hicabı ve yaşayamadığı bedensel orgazmı Güzey'e anlatmadı. Kurtulmaya çalıştıkça daha derine gömüldükleri bir bataklıktan hâlâ kurtulabileceklerini umut eden iki gafildiler. Umudun adı Lamia'ydı. Lamia ufuk çizgisi kadar uzak ve bir o kadar yakındı, sanki ellerini uzatsalar dokunabileceklermiş gibi.

Lamia o geceden sonra sırra kadem bastı. Her biri yıllardır yerine getirmekten kaçındıkları, kendilerine farz kılınmış bir ibadeti telafi etmek isteyen, sonradan olma cezbeye kapılmış bir mütedeyyinin gayretkeşliğiyle, onu görmedikleri her günün hesabını, birbirlerinin yokluğunu kollayarak telefonun tuşlarından çıkardılar. "Lakin aradıkları kişiye şu anda ulaşılamıyordu. Lütfederlerse daha sonra aramaları gerekiyordu." Onlar da daha sonra aradılar, aradılar, bıkmadan usanmadan aradılar. Lakin aradıkları bulunmak istemiyordu. Kapsama alanı dışında kalmayı yeğliyordu. O zaman farkına vardılar: "Aşk varlıktan değil yokluktan zuhur eder, aşk sevilenin sevende sebep olduğu bir yoksunluk duygusundan peydahlanır."

⊙⊙⊙

"Önce kelam vardı." Kelamı hiçe saymak ahmaklıktı. Bunu ilk fark eden Güzey oldu. İçinde biriktirdiği harfleri boşluğa savururken harfler Kuzey'e çarptı. Dengesini kaybeden Kuzey harflerle beraber yere düşerken:

"Peki," dedi, "seni anlıyorum. Onu bir daha görmeyeceğim, beni görmeyi istese bile..."

Güzey ile Lamia yağmurun usul usul yağdığı bir günde buluştular, bu kez Lamia'nın evinde. Birbirlerini görmedikleri günlerin aceleyle muhasebesini yaptılar. Yanan canlarının acısını birbirlerinin varlıklarıyla unuttular. Beklerken aralarına giren mesafe, ayrılığın sebep olduğu yabancılık hissi ancak sözcüklerin yerini sezgilerin almasına müsaade ettiklerinde kapanmaya başladı. Artık o derece yakındılar ki birbirlerine, sanki birinin

verdiği nefesi diğeri alıyor, ötekinin aldığı nefesi beriki veriyordu. Biri nefes vermeden bir diğeri nefes alamayacakmış gibi.

Önce günlerin tamahkârca körüklediği bir açlıkla dudakları bir oldu. Artık daha rahat nefes alıp verebiliyorlardı. Çok sevilen bir romanın sonuna ulaşmak istemediği için satırları tekrar tekrar okuyan bir kitapseverin yavaşlığıyla nefes alıp verdiler, aheste revan. Hayatta kalmak için nefes almaya ihtiyaçları vardı çünkü. Hayatta kalmak için birbirlerinin nefesine ihtiyaçları vardı.

Dosdoğru değil yılankavi bir yoldu yürüdükleri. Yer yer bir sonraki adımı görmelerini engelleyen dönemeçlerde duralayıp fırsattan istifade dinlendiler, yol uzundu, yol düz değil yılankavi bir yoldu. Bitkin düşüp solukları bir sonraki adımı atmalarına izin vermediğinde birbirlerinin soluklarında dinlendiler. Kâh dinlenip kâh yürüdüler. Hiç konuşmadan, aralarındaki sükûtu hiçbir surette bozmadan... Yılankavi yol sarp bir tepenin zirvesine çıkıyordu. Zirveye ulaştıklarını fark eden Lamia oldu, fark etmeyen ise Güzey. Çünkü Güzey'in gözleri kapalıydı, aşağı düştüğünü bir pelte gibi yere çakıldığında, ezilmiş bir portakal gibi tüm özünü dışarı akıttığında anladı. Yalnızdı. Lamia zirveden ona bakıyordu...

Güzey aşağı düşerken kokusunu cömertçe peşinde bıraktı. Lamia kokuyu aldı ve burnuna yaklaştırdı, hafızasının kokulu raflarını bir bir açtı, kapadı, aradığı kokuyla rastlaşamadı. Anladı ki yeni bir raf açmak lazım, kokuyu yersiz yurtsuz bırakmak yakışık almazdı. Diğerleriyle benzeşmeyen, müstakil bu kokuyu, yeni rafa yerleştirirken anladı ki: Fıtratı da kokusu da günden güne başkalaşan bir fırdöndüyle birlikteydi.

⊙⊙⊙

"Önce kelam vardı. Şimdi niye yok oldu," dedi Lamia sözlerinin can yakan anlamını örtmeye çalışan bir tebessümle, Güzey banyodan çıkmaya cesaret ettiğinde. Lamia'yı anlayamayan nazarlarla süzdü

"Ne demek istedin, anlayamadım?" dedi şaşkınlığını gizlemeye çalışırken. Canı sıkkındı, bedeni iradesini geride bırakmış-

tı, koşuyu önde tamamlamıştı. Lamia fütursuzca yatağa savurdu kendini. Derin bir iç çekerek:

"Sevişirken söylemeyi unuttuğun onlarca kelimeden bahsediyorum. Gevezelik etmekten hoşlandığını sanıyordum," dedi sesindeki alaycılığı saklamadan. Güzey Lamia'nın geveze derken kimi kastettiğini anladı. Kelime haznesi bu konuda Kuzey kadar geniş değildi ve bununla ilgili olarak herhangi bir çaba sarf etmeye de niyeti yoktu. Geceyi annesinin yanında geçirmek için korktuğunu bahane eden bir çocuğun ürkekliğiyle, usulca Lamia'nın yanına uzandı.

"Demek kelimeleri seviyorsun," dedi tüylerini ürperten bir kıskançlık duygusuyla. "Sana ayıp şeyler söylememi istiyorsun, öyle mi?"

Lamia, "Boş ver," dedi, "unutalım, öyle uykum var ki! Günlerdir uyumamış gibiyim. Günlerce uyuyabilirim."

Lamia

İşittiklerinize inandınız, halbuki yanıldınız. Bayağılığınızı duyduğunuz dehşetengiz efsanelerle yüceltmek gayesiydi sizi tüm bu safsatalara inanmaya yönelten, habis doğanızın önlenemez zalimliğiydi sizi bana düşman eden...

Tüm masumlar günahsız, tüm hainler günahkârdı... Lafügüzaf...

Siz hiç iyi bir hainle ya da kötü bir masumla karşılaşmadınız mı?

Karşılaştınız.

Bulunduğunuz dünyada,

Gördüğünüz her masumun bir hain, gördüğünüz her hainin masum bir yanı vardı çünkü.

Siz hiç iyi bir masumla karşılaştınız mı?

Karşılaşamazdınız.

Gördüğünüz her masumun kötü bir yanı vardı çünkü.

Göremediğiniz bu cihanda olamayacak kadar masumdu, göremezdiniz...

Siz hiç kötü bir hainle karşılaştınız mı?

Karşılaşamazdınız.

Gördüğünüz her hainin iyi bir yanı vardı çünkü.

Göremediğiniz bu cihanda olamayacak kadar haindi, göremezdiniz...

Siz hâlâ iyi bir hain ya da kötü bir masum olduğunuzu fark etmediniz mi?

Fark etmediniz...
Fark etseydiniz aramızda bir fark olmadığını fark ederdiniz...

⊙⊙⊙

Ona karşı koyamadım, kudretinin tesirine kapılmaktan kendimi alamadım. Kudretini hercai yüreğinden devşiriyordu, sonra her gördüğü verimli tarlaya yağdırıyordu.

Hangi kadın karşı koyabilir delice arzulanmaya, yıllarca bakir kalmış tarlasının cömertçe sulanmasına...

Hangi ölümlü sırtını çevirebilir, bir Tanrı'nın heybetli zaafına?..

Kim Zeus'un çocuklarını doğurmak istemez, insanı aşmayı hayal etmez?..

O, gücünü hercai yüreğinden; ben, ondan alıyordum. O gidince güçsüz kaldım...

O, gücünü tüm sevdiği kadınlardan devşiriyordu. Kudreti arttıkça, sevdiği kadınlar tükeniyordu...

O her seferinde karısı Hera'ya geri dönüyordu, onun kürkçü dükkânı Olympos'un tepesiydi.

⊙⊙⊙

Uyuyamıyordum,
Gözlerimi kapatamıyordum,
Gözlerimi kapatamayınca, unutamıyordum,
Ölü bebeklerimin resmini gözlerimin önünden kaldıramıyordum.

⊙⊙⊙

Narçiçeği saçlarıma ve yüzüme dokunmamıştı, dokunduğu bedenimin, Zeus'un tohumlarını saçtığı alt yarısıydı. Kızıl saçlı, akça pakça bir yılana Zeus nasıl ilgi duyabilirdi ki?

Hera, Zeus'un bana geri döneceği ümidiyle beslenen yaşama sevincimi de sırtlanıp dağına çıkarken, sahip olduğum üç şeyi daha beraberinde götürmüştü:

Bebeklerim
Alt yarım

Gözkapaklarım...
Ve bana üç yeni şey bıraktı:
Yeni doğmuş tüm bebekler
Yılan yarım
Uykusuz geceler...

⊙⊙⊙

Ey tün!
Yorulmadın mı nöbet tutmaktan, gözlerini her daim açık tutmaktan?
Çıkar sakladığın yerden tüm bebekleri,
Bakayım her birine, benim mi, değil mi?
Ey tün!
Gözlerimin gördüğünü bu gece unutayım,
Günlerdir uykusuzum, gözkapağım olmadan ben nasıl unutayım?
Unutmak mümkün değil, aç karnımı doyurayım...

⊙⊙⊙

Acıdığı için gelmişti, gönlü kaygılardan azade bir Tanrı'ydı o, yalnızca acıyabiliyordu. Acı çeken eski bir âşığa değil, hikmetine muhtaç olan bir kulunaydı sebebi ziyareti.

Ölen ikimizin çocuklarıydı, vurdumduymaz bir Tanrı'nın ölü bebekleri için üzülüyordum.

Ne ölen çocuklarımızın ne de her gece öldürüp, etlerini yiyerek kanlarını içtiğim bebeklerin bir kıymeti vardı onun için. Biz ölümlüydük, Tanrılar ise ölümsüz. Tek bir yakınını bile kaybetmeyen bir Tanrı nasıl acı duyabilirdi, ölümlü birine gerçekten nasıl aşkla bağlanabilirdi? Bir ölümlüden olan çocuklarının ölümüne sahiden kayıtsız kalabilir miydi? Bir ölümlü bir Tanrı'yı anlayabilir miydi?

Muhtemelen benden sonra diğer acılı anneleri ziyaret edecekti.

Bir Tanrı ancak bu kadar iyi olabilirdi...

⊙⊙⊙

Ne bir masum ne de bir hainim ben. Acıdığı için uykumu geri veren Zeus'un sevgilisi, yılan bacaklı Lamia'yım ben.

Gözlerimi her gece uyumadan önce ışık almayan bir kaba koyarım, görmesinler, gördükleriyle kederlenmesinler diye. Sonra da bir güzel uykuya dalarım.

Sabah gözlerimi yerlerine takarım...

Ben her gece uyumadan önce gözlerimi bir kenara koyarım...

Ölü bebeklerimi gecenin gözlerinin himayesine bırakırım...

ÖNCE...

Ben...

Dün geceyi aklımdan bir türlü çıkaramıyorum. Güzey'i düşünürken aklıma gelen bir kelimeyle şaşakalıyorum: Islakkarga. "Acaba niçin karga gibi zeki bir hayvanın ismi kullanılarak çekingen ve korkak anlamına gelen bu kelime türetilmiş?" diye bir düşünce zihnimde beliriyor. Bir çöplüğe benzettiğim beynimin oyunbazlığı yine üzerinde olacak ki soruyu aklımdan bir türlü çıkaramıyorum.

Halbuki kargagiller ve kuzgungiller familyası, kuşlar sınıfının, ötücü kuşlar takımı içindeki en şaklaban, en cevval, en şakacı ve en zeki azalarını barındırmalarıyla tanınırlar. Yaşamlarını kendileri için eğlenceli, kendileri dışında kalanlar için kâbusa dönüştürebilecek fettanlığa ve kurnazlığa fazlasıyla malik oldukları için insan soyu dahil pek çok diğer tür kendilerinden pek de hazzetmez. "Tabii ıslanmadıkları sürece." Az önceki sualimin cevabı bir karganın çevikliğiyle karşıma çıkıyor aynı anda. Bir kargayı ıslatmadan mağlup etmenin güçlüğünü bilen birileri, hisleri de zekâsı gibi keskin olan kargayı ıslatmanın bile güç olduğunu anlayıp, dilimize karganın şakacılığını ve üstün yeteneklerini iç eden bir deyim kazandırarak karga soyundan öçlerini almak istemişler. Kargalar insanoğlunun canını bilmeden öyle çok acıtmış ki insanoğlu da karganın suretinden öcünü alamayınca, k-a-r-g-a'nın harflerini ıslatmış.

Karganın bundan haberi olmadı. Olsaydı da aldırmazdı. Bir karganın ıslanmışı onu bir karga olmaktan alıkoymazdı. Başkalarının ne bildiği değil, ne bilmediğiyle ilgileniyordu karga. Gerçek görünende değil, görünmeyendeydi. Kargalar, kendini tüm kâinatın en zeki varlığı sanan insanın bilmediği, kimisinin bilip de bilmezden geldiği bir hakikatin, ketum ve alçakgönüllü emanetçileriydiler. Egoist insanoğlunun nesillerini tüketmemeleri, kendilerini telef etmemeleri için ketum olmak zorundaydılar: Kendilerinin insandan daha zeki olduklarını bu yüzden saklamaları gerekiyordu. Bu, onları karga olmaktan alıkoymazdı, ıslak da olsa, aptal da olsa bir karga sadece kargaydı: Zeki, nüktedan ve ketum...

Halbuki kardeşini öldüren ve öldürdükten sonra saklamayı bilmeyen Kabil'e yol yordam gösteren bir kargadan başkası değildi.

"Bir de gördü ki bir karga, ölü bir kargayı ağzına almış, hemen geldi...

Havadan indi, Kabil'e öğretmek için mezar kazıcılığına başladı.

Tırnaklarıyla yerden bir toz kopardı, yeri kazıp hemen hemen ölü kargayı o mezara koydu;

Gömüp üstünü toprakla örttü... Bu suretle karga, Allah ilhamı ile bilgi sahibi oldu.

Kabil, bunu görünce yuh olsun benim aklıma dedi... Bir karga bile bilgide benden üstün!"

(*Mesnevi-i Şerif*/ Cilt 4/ Beyit 1304-1308)

Kabil ve Habil

Onunla özümüz birdi, yazgımız gayrı. Bunu en başından beri biliyordum. Aynı ana ve babanın iki öz oğluyduk. Birimiz sürgün, diğerimiz yok edilmişti. Yazgı beni toprağımdan, Habil'i yaşamdan gayrı düşürmüştü.

Pişman olmadım, Tanrı'nın zulmünden zinhar korkmadım. Hakkım vardı, bir kardeş katili olmak için bir nedenim vardı:

◎◎◎

Ey gözümden sakındığım karındaşım!
Elimi buladığım kanını nereye silerim şimdi!
Nankörlüğün değil ecelinin nedeni!
Bırak artık elindeki kerkiyi!
Ben değil miydim sana koyunları gütmeyi öğreten,
Seni kurttan böcekten dağda bayırda esirgeyen?
Ben değil miydim seni hasadımla besleyen?
Ürünümün en hasını sana armağan eden?
Kolların gibi cılız kalmış belleğinle,
Sevgiden yoksun, hasis yüreğinle,
Beni arkamdan vurmak isteyen sen değil miydin?
Sen değil miydin, ardımı dönmemi bekleyen,
Kerkini etime geçiren?
Nankörlüğün değil ecelinin nedeni!
Hasisliğindir ecelinin vesilesi.

◎◎◎

Önce ben doğdum Lebuda'yla, ardından Habil ile ikizi dünyaya geldi.

Tanrı buyruğuydu:

İkizlerimizle evlenemeyecektik. Ben İklima'yla, Habil de benim ay parçası sevgilim Lebuda ile evlenecekti. Tanrı buyruğuydu, sevgiliden ayrılmak, sevdiğini başkasının koynuna çeyiziyle yollamak...

Âdem'in kıymetli oğluydu Habil, benim de doğduğu andan beri koruduğum biriciğim. Ne onu ne de babamı üzmekti emelim, bu yüzden babamın Tanrı'ya kurban sunma teklifine itiraz etmedim. Tanrı adaletine güvendim ve en sarı buğdayımı sunağın üzerine ümidimi yitirmeden yerleştirdim. Ve oradan uzaklaştım. Dönerken Habil'le karşılaştım: Ona davar gütmeyi ben öğretmiştim, lakin ona teslim ettiğim sürüyü kısa sürede bir deri bir kemik bırakmıştı. Koyunların ve keçilerin kadidi çıkmıştı. Çelimsiz bir koyununu sunağa götürüyordu. Verdiğim selamı almadan yoluna devam etti.

Ardından seslendim, duymadı, sunağa kadar onu takip ettim. Koyununu sunağın üzerine koymadan önce sunağın üzerindeki sarı buğdayı aldı ve koyununa yedirdi, ardından heybesindeki solgun, kurumuş sarı buğdayı koydu sunağın üzerine.

Ben saklandığım yerden tam çıkmaya yeltenirken, Tanrı'nın ışığı onun koyununu yaktı ve yanındaki kurumuş sarı buğdayı bıraktı. Onun kurbanı kabul edilmişti.

Tanrı az önceki pespayeliğini görmemiş miydi?

Lebuda sevmediği biriyle mi evlenecekti?

⊙⊙⊙

Aynı babadan olma, anadan doğma kardeşim, beni ölümünün nedeni sanıyordu son nefesini verirken. Saklandığım yerden çıkıp yanına gittiğimde gözleri kazandığı utkuyla parıldıyordu. Sırrını bildiğimi ona söylemekten başka bir çarem kalmamıştı. Gerçi ne annem ne de babam inanırdı bana. Tanrı'nın bilmediğini ben nasıl bilebilirdim ki? Tanrı'nın görmediğini ben nasıl

görmüş olabilirdim? Yine de az önce gördüğümü görmezden gelemezdim. Lebuda ile ben evlenecektim. Ama bunun için öldürmedim onu.

⊙⊙⊙

Arkamdan saldırdı, davarını da benzettiği cılız kollarıyla. Korku onu bir zorbaya dönüştürmüştü. Tepeden tırnağa korkuya kesmişti. Onu korkutan, şerefini kaybetmesi değil, şerefsizliğini herkesin görecek olmasıydı.

Elindeki kerkiyi ense kökümün hemen altında hissedip can havliyle ona döndüğümde, "Hayır," dedi, "yapamayacaksın, sırrımı kimseye söylemene izin veremem."

Halbuki sırrını kimseye söylemeyecek, soysuzluğunu kendime saklayacaktım. Sadece Lebuda'yı alıp sırra kadem basacaktım.

Güçlüydüm, elinden aldığım kerkinin kanlı ucu alnını ikiye ayırırken, suçlayan gözlerle beni süzüyordu.

Öldüğüne inanmak istemeyen gözlerini elimle kapattım ve onu sunağın üzerine yerleştirdim.

Tanrı benden sahip olduğum en değerli şeyi ona sunmamı istemişti:

Kurban olarak bu kez Habil'i seçmiştim...

Az sonra bir ışık belirdi ve kurbanımı yaktı... Kurbanım Tanrı'nın katında kabul edilmişti, artık Lebuda'yı alıp kayıplara karışabilirdim.

ÖNCE...

G(Kuzey)

Kuzey'in sabahtan beri içtiği dördüncü kahvesiydi. Odasındaki pencerenin kenarındaki berjere oturmuş, aklındaki telefon numarasını düşünüyordu. Numarayı nasıl unutabileceğini bilmiyordu. Unutmak isteyip de unutamadığı rakamlar usta bir hattatın sabrıyla beynine nakşoluyordu.

Aralarındaki ahdi bozmaları değildi canını sıkan, asıl kendini cendereye sokan, tutmak zorunda olduğu lakin tutmayacağını bildiği halde verdiği sözdü. "Onu bir daha görmeyeceğim, beni görmek istese bile..." Halbuki şu anda biliyordu ki içgüdülerinin ona çizdiği yolu takip etmemek Tanrı'nın koyduğu yasalara başkaldırmakla aynı anlama geliyordu. Beşeriyet, kıskanç ve hodbin mizacının tezahürü olan kuralları, Tanrı'nın koyduğu kuralların üzerinde konumlandırarak Tanrı'ya şirk koştuğunu bilmiyor muydu? Bir ölçü hormon, iki ölçü et ve kemikten oluşan insanoğlu, adına "nefis" denilen insan yaratımı tüm şeyler arasındaki sözümona en ahlaka mütenasip kelimeyle kendi varoluşunu yok etmeyi amaçlayan bir saflığa imzasını atmıştı. Ve bu gerçeğin farkında olanların, yani içgüdülerinin ardından düşe kalka ilerlemeye çalışanların sayısı azınlıktaydı.

Lakin insan, merkezine Tanrı tarafından oturtulduğu bir dünyada insan olduğunu unutmuştu. Layık olmadığı bir payeyi taşıdığını biliyor ve bildiği bu gerçeği diğerlerinin bildiğini bilmek dahi istemiyordu. Kendini diğer varlıklardan ayırmak zorunda hissetmesinin sebebi buydu. Onların süfli yaşam koşullarından kendi ulvi varlığını ayırabilmek için, tıynetine aykırı yasalarla

kendi yaşam alanını diğerlerinden ayırdı. Artık tabiatta değil, duvarların arasında yaşamaya çalışan bir hayvandı.

Kendini Tanrı zanneden insan, bir hayvan olduğunu unutmak için doğasını unutmaya yemin etti. Ve bu yemini tutmak için ne gerekiyorsa yapmaktan sakınmadı. Kendi koyduğu yasaların bir örümcek ağı gibi kendini hareketsizleştirdiğini anladığında, şimdiden sonra yapılabilecek bir şey olmadığını biliyordu. Bazıları için yapılabilecek tek bir şey kalmıştı: Bireysel başkaldırılarla yaşamaya çalışmak...

"Çoğunluğun diktatörlüğüne başkaldırmanın biricik yolu bu," dedi Kuzey cezbeye kapılmış gibi. "İnsan olduğunu unutmak. Şimdi tek yapmam gereken bu..." Duyduğu yabansı ses kendine aitti.

⊙⊙⊙

Lamia öğleden sonrayı galerideki rutin işlerini yoluna koymaya çalışarak geçirdi. Yorgundu, bedensel olarak değil, zihinsel olarak. Beyni, idmansız halde kilometrelerce koşmuş bir atlet kadar bitkindi. Mesafe cevapları meçhul soruların her an artmasıyla uzuyor ve yorgunluğu artarak çoğalıyordu, soruların çoğaldığı gibi. Gelen ziyaretçilerle, çalışan personelle konuşan sesi kafasının içindeki zevzek sesle karışıyor, iç sesi dış sesini duymasını engelliyordu. Hava sıcaklığı ve hisleri mevsim normallerinin üzerinde seyrediyordu. İkisi de bunaltıcı, ikisi de buyurgandı. Ona bulunduğu yeri derhal terk etmesi gerektiğini emrediyorlardı. Emre uydu ve hemen galeriden çıkmaya karar verdi. İtaat etmek, serkeşlik etmekten daha kolay geliyordu şu anda ona. Bir taksi çevirdi, sıcak, şeffaf bir örtü gibi üzerini kaplamaya çalışıyordu. Aceleyle taksiye bindi ve gideceği istikameti taksi şoförüne bildirdi. Bir an önce kendini evinin koruyucu duvarları arasına hapsetmek istiyordu. Kafasını koparıp Boğaz Köprüsü'nden atmak isterdi. Köprünün üzerinden geçerken bu kez özgür değil mahpus gibi hissetti kendini. Bu mahpusluktan kurtulmasının tek yolu vardı: Sorularının cevabını bulmak ya da kafasını kesip atamıyorsa sorularını kafasından çekip çıkarmak...

Evinin olduğu sokağa geldiklerinde yağmur çiselemeye başlamıştı. Sanki tropikal bir iklimde yaşıyorlardı. Güneş ve yağmur sırasını bekleyen dakik iki vardiya işçisi gibi neredeyse her gün birbirinin yerini alıyordu. Taksiden indi ve hızlı adımlarla apartmana girdi. Üzerindeki rehaveti kapının önünde bırakarak, 11 numaralı dairesinin kapısını açıp kendisini içeriye dar attı. Birkaç dakika sonra telefonu çaldı, cıyaklayan bir kedi gibi. İstemsizce cep telefonunu açtı, numara gizlenmeyi tercih etmişti. Telefondaki ses:

"Benim, Güzey," dedi. "Nasılsın?"

"İyi sayılırım, sen nasılsın? Şantiyede işler nasıl?"

Kuzey, Güzey'in İstanbul dışına çıkacağını Lamia'ya söylediğini anlayınca ikisi arasındaki ilişkinin sathi bir güven duygusu üzerine kurulmaya çalışıldığını ve bu yüzeyselliği bir an önce deruni bir boyuta taşıması gerektiğini düşündü. Ağzından kerhen çıkan sözler bu düşüncesini doğrulayan bir nitelik taşıyordu:

"İstanbul'dayım, buluşalım mı? Seni günlerdir görmemiş gibiyim. Çok özledim."

"Tamam, o halde bana gel, evdeyim," dedi Lamia.

"Sen bana gel," dedi Kuzey, Lamia'nın evine gidenin kendisi olmadığını söyleyemezdi ya. "Söyleyeceklerimi ancak burada söyleyebilirim."

Lamia, beyninde bir kanser hücresinin aceleciliğiyle artan soruları elinin tersiyle öteye itti ve ceffelkalem:

"Peki," dedi merakını gizleyerek. "Peki, ben geleyim, yarım saate orada olurum."

⊙⊙⊙

Lamia hıyabanda yürürken, bu kez yağmur ve güneş aynı anda çalışıyor, hiçbiri yekdiğerine yerini teslim etmek istemiyordu. Taksiden özellikle erken inmişti. Kokulara aşırı duyarlılığı olduğu için pencereden duyduğu deniz kokusunu daha uzun süre solumak için taksiden erken inmeyi tercih etmişti. Beş duyusu arasında en verimkâr çalışan, koku alma duyusuydu. Bazen canını sıkmıyor değildi burnu. Duyduğu tüm kokular latif değil-

di çünkü. Çirkinlik her mecrada olduğu gibi koku âleminde de çoğunluğun sultası altında bulunuyordu. Yine de bunca nahoş koku arasında tek tük rastladığı güzel kokuları bulup çıkarmak onun için işten bile değildi. Bireyselliklerinden uzaklaştıkça değerini yitiren her şey gibi, kokular da birbirleriyle karıştıklarında sakilleşiyorlardı. Denizden gelen yosun kokusu burun delikleri tarafından oburca içine çekilmeden erguvanların kokusuyla karışıyor, ancak Lamia bu kişiliksiz kokuyu henüz havada uçuşurken ayrıştırıyor, yosunların kekremsi kokusunu burnunun bir deliğinden, erguvanların lezzetli kokusunu bir diğer deliğinden soluduğu havaya karıp içinde karıştırıyordu. O en çok koku alma duyusuna itimat ediyordu.

Kâgir konağı uzaktan bir süre seyretti. Diğer yapıların arasında vakur bir edayla tek başına ayakta kalmaya çalışıyordu. Sağındaki ve solundaki süfli bir beğeninin eseri, aynı zevk fukarası ressamın elinden çıkmış haleflerinin küstah bakışlarına aldırmadan asaletini koruyordu. Bahçe kapısına vardığında saçları belli belirsiz ıslanmış, yüzü güneşin zararsız ışınlarıyla beneklenmişti. Anlaşılan, hiçbiri yekdiğerine yerini teslim etmek istemiyordu.

Konağın kapısı çalmadan açıldı. Kuzey'in dudakları bir yarımay gibi yukarı doğru kıvrılmıştı. Kendini gülümsemekten alamıyor, heyecanını bu yolla bastırdığını bilmiyordu.

"Islanmışsın," dedi bir çırpıda Lamia'ya özlemle sarılırken. "Saçlarını kurutalım mı? Hasta olursun sonra."

"Yağmur yağıyor," dedi Lamia, Kuzey'in kokusunu içine çekerken. Duyduğu koku aklındaki soruları, yerinden oynayan bir fay hattının yüzeydeki etkisi gibi oradan oraya savurdu. Bu kez kani olmuştu: Teninin kokusu birbirinden farklı iki aynı kişiyle beraberdi.

"Yağmur değil yağan, çakal yağmuru. Güneş varken yağan yağmura, çakal yağmuru denir," dedi Kuzey, Lamia'yı göğsüne bastırırken. Lamia kendini onun baş döndüren kokusundan uzaklaştırırken, "Teşekkür ederim," dedi. "Türkçe sözlük gibi-

sin. Keşke okul yıllarımda da yanımda olsaydın, sözlükten kelime bakmak benim için her zaman bir zulüm oldu." Kuzey omuzlarını silkerek cevap verdi:

"Belki o zaman yanında değildim, ama bundan sonra olabilirim."

Lamia, Kuzey'den uzaklaşarak minibara doğru ilerledi. Verecek bir cevabı yoktu, ama soracak onlarca sorusu vardı. Sorabileceği en gereksiz soruyu sormayı seçti.

"İçecek ne ikram ediyorsun bana, alkol oranı en yüksek neyin var?" Kuzey buzlu viski hazırladı kendine ve Lamia'ya. Kadeh kaldırdılar gelecek güzel günlere ve saadete. Kuzey viskiyi bir dikişte içti ve ikincisini hazırladı. "Gel kanepeye geçelim," dedi, "sana biraz sarılmak istiyorum."

Ne toprağa ne de suya kök salamayan zehirli birer ökseotu gibiydiler. Bir köknarın dallarına yuvalanan kuşlara bir ökseotunun nasıl gereksinimi varsa onların da birbirlerinin varlığına o kertede ihtiyaçları vardı. Her biri yekdiğeri için hem gagasıyla ökseotunun yapışkan ve ağılı tohumunu dallara sürterek onun üremesini sağlayan bir kuş, hem de kuşa besin kaynağı olan bir ökseotuydu. Bir ökseotunun bir kuşa nasıl ihtiyacı varsa birbirlerine de o derece ihtiyaçları vardı.

Kuzey adının bile telaffuz edilmediği bir diyalogda dimağındaki en buyurgan ve en edepsiz sözcükleri adeta vakit kaybetmek istemeyen bir aceleyle ardı ardına Lamia'nın kulağına fısıldıyordu. Lamia'nın duyduğu kelimeler güneşin az önce benek benek yaktığı yanaklarını değil bu kez tüm vücudunu kızartıyordu. Kelimeler utanmazdı Kuzey'in ağzında... Her biri birbirinin zehirli ve yapışkan tohumunu iştahla ağzına alan birer kuş gibiydi. Yedikçe iştahlanan, iştahlandıkça daha çok yiyen ve zehirlenme olasılıkları anbean artan birbirine muhtaç iki kuş gibiydiler. Birinin zehri diğerinin panzehiriydi. Birbirlerinin zehriyle yıkanırlarken gürüldeyerek, ikisi de zehirlendiklerini anlamışlardı.

"Güzey," dedi Lamia kesik kesik Kuzey'e, bildiği kendine söylenenle sınırlıydı. "Bana geldiğin gece sanki aklını kaybetmiş

gibiydin, ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Sanırım sen bu evde kendini buluyorsun."

Kuzey aralarına arsız bir kedi gibi sürünerek giren Güzey'in hayalini yataktan aşağı attı ve Lamia'nın üstüne yığılan bedenini zorlukla bir gülle gibi yan tarafa fırlattı.

"Artık Güzey yok," dedi derin bir nefes alarak. "Hiçbir zaman olmamalıydı, buna müsaade etmemeliydim."

Üzerini kalın ve ağır bir yorgan gibi örten Kuzey'in aniden kendinden ayrılan vücuduyla çırılçıplak kalan Lamia, kendisine söylenenleri anlayamadığını gizlemeye çalışarak, keskin bir kahkaha attı yerinde doğrulurken:

"Oyun oynamayı beş dakika öncesinde bıraktığımızı zannediyordum. Sevişirken iyi bir oyuncu olduğunu kabul ediyorum, ancak şu an bunu devam ettiremeyecek kadar bitkinim," dedi şehvani bir sesle. Kuzey dertop yatakta oturan Lamia'ya baktı. Aniden kendine doğru çekip içine sokmak istedi onu. Onu kendine çekmek yerine kendi bir hacıyatmaz gibi yaylanarak yatakta doğruldu.

"Lamia," dedi Kuzey, "benim adım Güzey değil, Kuzey. Bu, seni sadece üçüncü görüşüm. Ve sanırım aynı zamanda son görüşüm olacak. Güzey ikizimdir."

Lamia, ağzından kerhen çıkan sözcükleri kuyruklarından yakalayamadı.

"Kokularınız," dedi, "birbirine benzemeyen tek yanınız kokularınız. Gördüğüme değil de kokladığıma inansaydım, şu an burada olmazdım."

ÖNCE...

Ben...

Öğleye doğru uyandım, aniden biri tarafından dürtüklenmiş gibi. Bir süre yatakta oyalanarak gündelik telaşın dışında kalmanın yollarını aradım. Bedenim uyanmış olsa da beynim içinde bulunduğu gaflet uykusundan uyanamıyordu. Daha doğrusu uyanmayı tercih etmiyordu. Gözlerimi odanın türlü yerlerine dikip asıl düşünmem gereken mevzudan fersah fersah uzaklarda dolaşıyor, asıl konuya bir türlü ulaşamıyordum. Bir karara varmak için erken saatlerdi. Saat henüz sabahın on biriydi.

Zorbela yataktan sırtımı kaldırdığımda yirmi dakikanın geçmiş olduğunu anladım. Pikeyi üzerimden iterken yere düşürdüm. Eğilip onu almak bile zor geliyordu şu saniye bana. Pikenin üzerine basıp gardırobun üzerindeki aynada kendi suretimle karşılaştım. Madik atılmış biri için fazlasıyla güzel görünüyordum. Demek kandırılmak bünyeme iyi geliyordu. Seksek oynar gibi düşünceden düşünceye atlıyor, ama taşı hep geride unutuyordum. Dengemi bulmaya çalışırken taş yerinde duruyor, bense sadece çizgilere basmamaya gayret gösteriyor, taşı hep arkamda unutuyordum.

Unutmak istediğim taşı orada bırakıp mutfağa doğru yollandım. Karnım açtı. Genellikle sabahları uyandıktan sonra bir süre –ki bu süre birkaç saati bulurdu ekseriyetle– canım kahvaltı etmek istemezdi. Birkaç fincan bol sütlü filtre kahve ve sigara yeterince doyurucu bir besin kaynağı niteliği taşırdı benim için. Ancak bu sabah açtım ve uyanalı sadece yarım saat kadar olmuştu. Demek ki aldatılmak beni iştahlı biri haline getiriyordu. "Ne

güzel," dedim kendi kendime, "bedenimin tüm uzuvları kırılan kalbimi onarmak için birlik olmuş çalışıyor. Kim demiş acının hayatı bir lahzada zenginleştirmediğini. Acının bana şu an yaptığını annem yıllarca yapamadı. Acı en iyi iştah açıcıdan daha etkili bir formüle sahip demek ki..."

Buzdolabını açtım ve elime ne gelirse çıkardım. Dil peyniri, kaşar peyniri, zeytin ezmesi, ahududu reçeli, kaymak, pofuduk ekmek ve domates. Domateslerin kabuklarını soydum, başka zaman olsa domatesin zarını çıkarmak bana zor geldiği için yememeyi tercih ederdim halbuki. Kendime şık bir sofra hazırladım. Ne zamandır kendimle kahvaltı etmiyordum. Babamın lafını anımsadım o anda. Babam kahvaltının önemini vurgulamak için neredeyse benim için işkence olan her kahvaltı esnasında şöyle derdi: "Kahvaltıyı kendinle, öğle yemeğini dostunla, akşam yemeğini düşmanınla yemelisin. Ne kadar az konuşursan o kadar çok yer, ne kadar çok konuşursan o kadar az yersin." Haklıydı. Konuşamadığım kelimelerimin yerini lokmalarla doldurup hiç ara vermeden en az iki kişiyi doyurabilecek bir öğünü tek başıma tüketmiştim. Artık saat neredeyse bire geliyordu.

Galeriyi aramam gerekiyordu. Ortağıma beni bugün ve belki ilerleyen birkaç gün boyunca idare etmesini, iyi olduğumu, beni merak etmesini gerektirecek bir durumun söz konusu olmadığını söylemek için. Ya da kısaca hasta olduğumu söyleyebilirdim. İkinci seçeneği seçtim. Hastalanmıştım ve yataktan kafamı kaldıramıyordum. Biraz dinlenmek iyi gelecekti bana. Sanırım sözümona hasta olduğu halde iştahı benim kadar kuvvetli, benim kadar sağlıklı görünen biri daha olamazdı. Canım aşerercesine kahve istiyordu. Ardından tekrar mutfağa gittim, sanırım bugün vaktimin çoğu evin bu bölümünde geçecekti. Kahve makinesinin ne zamandır temizlemediğim termosunun içini temizledim. Filtre kâğıdını yerleştirdim. Abartarak kendim için epey fazla miktarda kahveyi filtreye koydum, su haznesini, mutfak tezgâhını da ıslatarak suyla doldurdum ve makineyi çalıştırdım. Kahve, rayihasını dışarı salarken burnum mutfakta kokunun peşinden oradan oraya sermest olmuş gibi savruluyordu. İçmek için değil sırf

koklamak için bile kahve yapılmalıydı. Burnum kahvenin kokusu, damağım tadıyla dolduğunda üçüncü sigaramı yakıyor ve öylece hiçbir şey yapmadan mutfak masasının rahatsız sandalyesinde oturuyordum.

Birden az önce üzerinden atlayarak görmezden geldiğim seksek taşı çarptı ayağıma. Taş canımı yakmış, orada olduğunu hatırlatmıştı. Kayıtsızlığımdan sıkılmış, kendini bana anımsatmak istemişti canımı yakarak. Canımı yakmaktan başka bir çaresi yokmuş gibi. Nasıl ki vücudumuzun unuttuğumuz yerlerini yaralandıklarında ya da ağrıdıklarında anımsarız, taşı da ayağımın serçeparmağına çarparak onu acıttığında hatırlamıştım. Demek ki acı ile hafıza aynı yolun yolcusuydu. Bize en çok acı verenleri asla unutmamamızın nedeni buydu; ya hafızamızdan vazgeçip, bizi sadece tek tip güdük bir mutluluğun içine hapseden bir yaşamı seçecektik ya da ona sarılıp acılarımızın çeşnilendirdiği bir geleceğe doğru pupa yelken ilerleyecektik özgürce. Ben özgürlüğü seçmeye çok daha önceleri karar vermiştim, yaşamayı çok sevdiğim için değil, yaşama ancak böyle katlanabileceğimi anladığım için. Her gün tadı ne derece enfes olursa olsun aynı yemeği yemek zorunda kalmak benim tercihim olamazdı. Aynı Fadiş Teyze gibi. Bu yüzden kınalı kekliklerini sürüp giden hayat gailesi içinde unutacağını bildiği için gözünün önüne koymuştu. Baktıkça hatırlamak, hatırladıkça acılanmak, acılandıkça nefes almak için.

Salondaki kitaplığın üzerindeki tahniti yapılmış kınalı keklikle re, muhabbetkuşuna ve Afrika gri papağanına bakarken ne yapmam gerektiğini artık biliyordum. Onları öldürecek ve ölülerini diğer ölülerimin yanına, olmaları gereken yere yerleştirecektim. Bunun için iki bayağı kargaya ihtiyacım vardı... 1-1 yani iki karga maketi, iki bayağı karganın ölümüne mal olacaktı...

⊙⊙⊙

Devam eden günlerde Güzey birkaç kez aradı. Kuzey itirafını onunla paylaşmamıştı. Bunu sorduğum birkaç tuzak soruya verdiği cevaplar neticesinde anlamıştım. Lakin sıdkım sıyrıldığı için bundan çok da emin olamıyordum, aralarındaki tek fark

kokularıydı ve ben ikisini de bu mesafeden koklayamıyordum. İstanbul'a henüz dönmemişti ve beni çok özlemişti. Onu görecektim, zamanı geldiğinde.

Zamanımı nefretimden tamamen soyunmak ve eski tarafsız halime geri döneceğim günleri beklemekle geçiriyordum. Öfke beni taraf tutan biri haline getirmişti. Taraf tutmak beni yaralıyordu. Kadim dostum pervasızlığı bir süredir ihmal ediyor ve merakın bezginleştirdiği varoluşumu şaşkınlıkla dışarıdan izleyen yabancı bir göz gibi seyrediyordum. Merak ettiğim sorular vardı: "Kuzey niçin beni kardeşine peşkeş çekmişti, bunu daha önce de yapmış mıydı, niçin bana itiraf etmişti, kimi daha fazla suçlu bulmalıydım?" Merak ettiğim tüm soruların cevabını Kuzey'e sorabilir, muhtemelen de cevabını alabilirdim. Çünkü ayrılırken bunu garantileyen bir son cümle çıkmıştı ağzından:

"Sen arayana kadar seni aramayacağım, ama bil ki bunun nedeni sana zaman tanımam gerektiğini bilmemden kaynaklanıyor." Zamana ihtiyacım vardı. Bir karara varmak ve derhal uygulamak istiyor ancak yapamıyordum. Oynadıkları sakil oyunun bilmeden başrolü olmuş ve asıl rolümü unutmuştum. Beni bir süreliğine kendime yabancılaştıran bir duyguya kapılmış ve bu duygunun tesiriyle başkalaşmıştım. Bir kez daha iyiliğe inanmayı seçmiş ve aldanmıştım. Âdemoğlu yine yapacağını yapmıştı. Merhametsiz tabiatını fütursuzca ortaya koymuştu. Kalbim paramparçaydı. Kalbimi yerden toplayabilir ve iyi kötü yenisini inşa edebilirdim. Ya da tuzla buz olmuş kalbimin üzerine basar, onsuz kalmayı seçebilirdim. Henüz neyi seçmem gerektiğini bilmiyordum.

Halbuki bu kez kararlıydım sıradan insanlar gibi olmaya, onlar gibi davranmaya, olduğum yerde kalmaya, acıdan uzak durmaya. Hücrelerimde sinsice bekleyen mikrobu olduğu yerde bırakmaya, bu sefer kararlıydım. İnanmak, sefaleti beraberinde getiriyordu. Sefilliğimin bedelini günlerdir ödüyordum, düşüncelerim dünyanın tek gerçeği buymuş gibi dönüp dolaşıp aynı yerde konuşlanıyordu. Neyi seçecektim: Hastalanmayı mı, yoksa hasta etmeyi mi? Oyunun sonu, senaristi tarafından henüz yazıl-

mamıştı ve ben senaristi ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Tek istediğim şey bir karara varmaktı...

O günlerde Fadiş Teyze'nin yeğeninden istediğim iki ölü karga geldi. Sanatının inceliklerini bendenize devredince bu dünyada kalmak için bir nedeni olmadığına kani olan ustam Fadiş Teyze'nin düstur edindiğim sözleri, tahnit işlemi boyunca bana eşlik etti: "Bir muhannit olmanın birinci kuralı güçlü bir belleğe sahip olmaktır. İkincisi ise belleğine güven duymamaktır. Zira içi boşaltılmış kuşa tekrar nefes vermek için buna ihtiyacın olacak. Aksi halde bir hilkat garibesinin yaratıcısı olursun. Bu da Tanrı'nın pek hoşuna gitmez. Ona göre!" demişti ustam usulca, Tanrı'nın duymasından endişe ediyormuş gibi. Bir muhannit olarak en iyi işimi çıkardım. Birbirinin tıpkısı iki aynı karganın tahnitini kan ter içinde tamamladıktan sonra, onlara ıslak bir görüntü vermek için bolca sim kullandım. Son olarak sırasıyla isimlerini fısıldadım. İlk tamamladığıma Güzey, ikincisine Kuzey adını verdim. Sezgilerim öyle söylemişti, ben de onlara her daim olduğu gibi itimat etmeyi uygun gördüm.

Son bir şey yapmam gerekiyordu; Güzey'i ve Kuzey'i görmek ve tüm olanların nedenini onlardan öğrenmek... Güzey'e karşı artık öfkeli değildim, kim olsa böyle bir teklifi seve seve kabul ederdi ve dahası, erkek cinsi için hayır demek kadın cinsine göre daha zordu. Ona olan öfkem bir saman alevi gibi zamanla körelmiş ancak ötekine duyduğum öfke rüzgârda harlanan bir orman yangını gibi tüm varlığımı kaplamıştı. En başlarda öfkemin ikisi arasında eşit olarak dağıldığını sanmıştım. Zamanla yanıldığımı anladım. Tutku öfkenin yoğunluğunu bir katalizörün kimyasal bir tepkimeyi duruma göre hızlandırarak, duruma göre yavaşlatması gibi artırıp azaltıyordu. Bu yüzden ötekine duyduğum öfke canımı yakıyordu. Ona duyduğum tutku öfkemi azdırıyordu...

Yine de bu, beni Güzey'i de görmekten alıkoymayacaktı. Pişmiş armudun ağzına düşmesini beklemek yerine, yememeyi de tercih edebilirdi. Oburluğunun cezasını ödeyecekti.

Seçimimi yapmıştım: Hastalanmamakta karar kıldım. Kalbimden vazgeçtim.

DAHA DA ÖNCE...

Yerdegezen

Ölümün kol gezdiği günlerdi. Ölüm bir yerdegezendi. Geçtiği yerin bereketini kurutuyor, ağını etrafına savura savura yol alıyordu. Bazen günlerce aynı istikamete doğru ilerliyor, sonra birden yönünü değiştiriyordu. Bazen sağa, bazen sola, bazen de sağ ile sol arasındaki bilumum yollara sapıyor, bazen de U dönüşü yapıp gerisingeri ilerliyordu. Tüm bu yolları aynı anda katettiği de oluyordu. Geçtiği yerden sittinsene geçmeyeceğinin garantisini vermiyordu ya. Keyif ehliydi. Keyfinin bozulmasını sevmezdi, bilakis kimsenin de onun keyfini bozmaya ne niyeti ne de cesareti olabilirdi.

Ölümün yok sattığı günlerdi. Ölümün kendisinden ırak kalmasını isteyen insan hayatta daha uzun süre kalabilmenin yollarını arıyordu. Tüketerek kendini gerçeklemeye çalışan insan; tükettiği tek şeyin hayatı olduğunu unutuyordu. Toksin arındırma programlarının, meyve kürlerinin, düzenli egzersiz alışkanlığının gündelik lisanda yerini aldığı günlerde, daha kaliteli bir yaşam sürmek için çırpınan modern insan bucak bucak ölümden kaçıyordu. Tüm yollar ölüme çıkıyordu halbuki.

Ölüm bir yerdegezendi, sinsi, haris ve selis...

Sinsiydi; beşeriyet yüzyıllardır tanık olduğu halde ölüme; o hiç yokmuş gibi, hiç olmamış gibi, kendine hiç uğramayacakmış gibi algılıyordu ölümü.

Haristi; karnı zinhar doymazdı ölümün, yedikçe acıkan, acıktıkça daha çok yiyen bir doymak bilmezdi ölüm.

Selisti; su gibiydi, durduğu yerde durmaz, gayesizce akardı, yönü belirsizdi. Bu yüzden yönlendirilmeyi sevmezdi.

DAHA DA ÖNCE...

Afrika Gri Papağanı

Ölüm sinsiydi. Usulca yanımıza sokulduğunu, ne zamandır külünü savurmak için fırsat kolladığını bilmiyorduk. Hayatımız normal seyrinde akıp gidiyordu. Bekliyorduk. Her birimizin beklediği mutlak bir şeyler vardı: Annem, babamın bir iş bulmasını, ben ve kardeşim büyümeyi, babam ise kör şansının döneceği günleri... Günlerin bekleyerek aheste revan geçtiği zamanlardı. Ben ve kardeşim daha farazi bir beklenti içindeydik. Bizim için hayat gailesiz, henüz yaşanmaya başlanmamış bir hayalden ibaretti. Ancak büyüdüğümüz zaman yaşayacak, yaşadığımızı ise büyüdüğümüzde anlayacaktık. Şu an yaşamadığımıza göre henüz küçüktük. Demek ki bir süre daha beklemeliydik...

Bir gün uyandırıldık. Büyümüştük. Dördüncü kattaki evimizin penceresinden aşağı, babamın tabutunu taşıyan cenaze arabasına bakarken anladık ki büyümek için fazla küçük olan iki erişkindik. Ölüm aniden serpilen bedenlerimizin besin kaynağı olmuştu. Dileğimiz gerçekleşmiş, anne ve babamızın beklentilerini süpürüp başköşedeki yerini almıştı. Babam bir daha ne annemin istediği gibi bir iş bulabildi ne de babam kör şansının döneceği günleri görebildi... Tanrı adildi. İkimizin dilediğini gerçekleştirmiş, diğer ikimizin dileğini es geçmişti. Lakin sayımızı dört iken üçe indirmişti. Başarısını oransal olarak artırmak istediği belliydi. Üçte iki, dörtte ikiden daha yüksek bir başarının göstergesiydi...

Yaşamın acıyla lezzetlendirilmiş kekre tadını öğrendiğimde, iki farklı yol olduğunu ve yollardan sadece birini seçme hakkım bulunduğunu biliyordum: Ya dilimi kesip atacak ve acıyı

da, tatlıyı da, ekşiyi de ayırt edemeden bütün bütün yutacaktım lokmalarımı bir yılan gibi ya da dilimle uğraşmayı bırakıp, ara sıra tatlı yemek uğruna dilimin acımasına müsaade edecektim. Kan dökmeye gerek yoktu. Ben ikinci yolu tercih ettim. Aniden serpilmemin nedeni acıydı ve ben acıya arkamı dönersem yaşamayacağımı biliyordum.

Berat kandiliydi. Tüm dileklerin gerçekleştiği, insanın bir yıllık kaderinin çizildiği bu geceyi uyuyarak geçiremezdim. Henüz Tanrı'yla aramın iyi olduğu günlerdi. Henüz küçüktüm. Sabırla beni beklemeye yönelten, elemsiz bir geleceğin hayaliydi. Tek elemim o günlerde, babamın Ukrayna'dan ne zaman döneceğiydi.

Birkaç ay geçmişti gitmesinin ardından. Gidişini takip eden ilk haftalar boyunca çocukça bir sevincin beraberinde babamın görünmez sultasından kurtulmuş olmanın verdiği konforu doyasıya yaşadık, kardeşimle beraber. Konforumuz küçük ayrıntılarda gizliydi. Ayrıntıları bulup günyüzüne çıkarmak ise ustalık gerektiriyordu. Neydi bu ayrıntılar? Anneme sevdiğimiz yemekleri yaptırmak, televizyonda sevdiğimiz programları izlemek –ki özellikle o zamanlar Türk filmlerine aşırı bir düşkünlüğümüz vardı–, geç saatlere kadar oturmak ve istediğim zaman o sırada evli olmayan teyzemi görmek için anneanneme gitmek, hem de hafta arası. Teyzem en iyi arkadaşımdı.

Lakin bu küçük keyifler yerini kısa sürede monotonluğa bıraktı. Bir sabah bir düşünceyle gözlerimi açtım: "Babamı seviyordum." Ben o günlerde kızgınlığı sevgisizlikle karıştıracak kadar çocuk, öfkenin sevginin mahsulü olduğunu bilmeyecek kadar deneyimsizdim. Hayatın ise onun için ne kadar zor olabileceğini tahmin edemeyecek kadar aymaz...

O gece ettiğim dualaların arasından sadece biri gerçekleşti, hem de aynı gece. Artık dönmesini dilediğim babam, sabahın beşinde aniden geldi. Kapıyı açan bendim. Bir daha ettiğim dualara dikkat edecektim. Tanrı dileğimi hiç bekletmeden kabul etmişti. Anlaşılan Tanrı'nın eşref saatine denk gelmiştim.

Onu gördüğümde bir kez daha sevdiğimi anladım, aramıza giren mesafe unuttuğum bir şeyi bana anımsatmıştı, hem de gayet latif bir metotla.

◎◎◎

Ertesi sabah maaile kahvaltı masasına oturduk ve babamın gözyaşlarının beraberinde, insanların Ukrayna'da yaşadığı felaketlerin bize o dönem masal gibi gelen hikâyesini dinledik. En temel ihtiyaçlarını bile karşılamaktan aciz bir milletin acılarına tanık olan babam daha önceden bildiği, ama gözleriyle gördüğünde kavradığı sefaleti bize anlatırken, anladım ki insanoğlu acıyı uzağında değil de yakınındayken algılayabiliyor. Acının kaynağıyla aramızdaki mesafe kısaldıkça şiddeti artıyordu.

"Bir elma için, sadece bir elma için babayani bir adam on yedi yaşında olduğunu söylediği kızının fotoğrafını gösterdi bana. Sefalet fazilet karşısında galip gelmişti. Fotoğrafa bakarken gördüğüm buydu," demişti babam; gözlerinde utancın izleri vardı, o çaresiz adamın namına utanç duyuyordu.

Saatlerce anlattı, saatlerce dinledik anlattıklarını, apayrı bir dünyanın, bambaşka koşullarda yaşayan insanlarının umutsuz masalını. Masalın sonu da içeriği kadar emsalsizdi:

Gökten üç elma düşmüş:

Birincisi, elma için kızını satan mazlumun başına,

İkincisi, kendini hem kel hem fodul, kaknem herifin tekine, ailesi yan odada çay içerken satmak zorunda olan afet-i devranın başına,

Sonuncusu da hükmünü peşinen vermeyecek kadar şerefli olanların başına...

Babamı bir daha oraya göndermedik. Hastalık her yerdeydi, hasta olmak işten bile değildi. Tanrıçalar ölüm saçıyordu etrafa, yaşamdan öçlerini böylelikle alıyorlardı.

Son olarak derin bir nefes aldı ve hepimize kaygılı nazarlarla şöyle bir baktı:

"Sadakatin," dedi, "koşullar müsait olduğunda korunması emek gerektirmez. Ömrü hayatında tek bir kişi tarafından rağbet görmüş bir erkek veya bir kadın için asıl zahmetli olan sadakatsizliktir. Ben orada makûs talihlerinden intikamlarını etrafa ölüm sa-

çarak alan yüzlerce güzel kadın gördüm. Açlığın insan soyuna neler yapabileceğine tanık oldum. İrademi ölçtüm ve anladım ki güzelliğin karşısında ölüm bile yenilgiye gark oluyor."

Babamın gitmesine izin vermedik, henüz umudumuzu kaybetmemiştik. Sefalet içindeki insanların var olduğunu ve var olmaya çabaladıklarını bilmek bir taraftan bizi sarsmış, diğer taraftan ise umut aşılamıştı. Varoluşumuz diğerlerinin çektiği yoklukla beslenmişti.

Halbuki emrihak her yerdeydi. Dil, din, ırk ayrımı yapmayan yegâne şeydi. Lakin bu adil olduğunun değil, gelgeç olduğunun kanıtıydı...

⊙⊙⊙

Vazgeçmişti. Aramaktan vazgeçmişti. Olmamıştı. Çaldığı tüm kapılar birer birer yüzüne kapanınca, yara almış izzetinefsini koltuğunun altına alıp odasına çekilmişti. Artık bu saatten sonra kendini görünmez kılmaktan başka bir gayesi yoktu.

Günlerce odasından çıkmadı. Kendini kitaplarının ve günlük gazetelerin arkasına sakladı. Okuyarak kendi sefil hayatını unutmaya çalışıyor, başka yaşamları röntgenlemek kendini unutmasını kolaylaştırıyordu. Odasından çıktığı saatler sadece yemek saatleriydi. Aslında çıkmıyor, annem tarafından zorla çıkarılıyordu. Yemek yemeği bile hak etmediğini düşünüyor olmalıydı. Kederini sessizce, çevresini huzursuz etmekten sakınarak, yalnızlığına saklanarak yaşıyordu.

Peki, onu anlıyor muydum? Durumunun vahametini kavrayabiliyor muydum? Cevaplamam gereken asıl soruyu kendime soruyor muydum? Esas kendime sormam gereken soruyu o zamanlar biliyor muydum? Bilmiyordum. O sıralar tarrakası gani iç dünyamın sesi dışında hiçbir şeyi duymuyordum.

Sorulması gereken soru şuydu:

Onun yerinde olsaydım; emir almayı değil, emir vermeyi bilen, hayatının son beş yılı dışında tacirlik etmiş, parasıyla beraber izzeti ikbalini de kaybetmiş, ki haysiyet o vakitler de tek başına para etmiyordu insanlık için, halis muhlis salon adamı, ismiyle müsemma Levent ben olsaydım ne yapardım?

Ne yaptıysa aynısını yapardım.

Bu soruyu kendime sormak için uzun yıllar geçmesi gerekti. Hürriyeti kısıtlanmamış, yaşama alanı daralmamış, hallaç pamuğu gibi atılmamış birinin takdir edemeyeceği bir karara varmıştı. Bizi terk edecekti.

Ölümün kol gezdiği günlerdi. Ölüm bir yerdegezendi...

⊙⊙⊙

Kardeşimle beraber dördüncü kattaki evimizin penceresinden aşağı bakarken utanmıştım. Ölmeyi tercih etmenin günah olduğu inancıyla büyütülmüştük. İnsanın kaderine meydan okumasıydı ölümü seçmek. Ve meydan okuyanları Tanrı cehenneminde cezalandırıyordu. Kimileri Tanrı'nın cehennemini, yaşarken eza cefa çekmeye yeğliyordu. Henüz tecrübe etmedikleri bir acıyı, bildiklerine tercih ediyorlardı. Hakları da yok değildi, olduğundan bile emin olunmayan muhtemel bir cezayı, zoraki nefes almaya tercih etmek, seçim haklarını özgür bir birey olarak kullanabilmek güçlü olmayı gerektirirdi ve bu kudret babamda fazlasıyla mevcuttu. Onun adına mutlu olmalıydım, ne zamandır kendi keyfi için bir şey yapmamış, daha doğrusu yapmasına izin verilmemişti.

O gün tülün ardından aşağıya bakarken büyüdüm. Sıçrayarak, bir lahzada... Ölümün olgunlaştırırken çürüttüğü yüreğimin bir daha asla iyileşmeyeceğini gördüm.

O gün şeffaf tülün ardından aşağıya babamın tabutuna bakarken, insanların gözlerini gördüm. İnsanın başkasının kederiyle beslenen bir acısever; merhametin, acının en riyakâr dostu olduğunu gördüm.

O gün insandan nefret ettim. İnsan acıyı ta en başında ikiye ayırmıştı:

Benim olan ve olmayan diye. İnsan acı ile arasındaki mesafe daraldığında acılanıyor, arttığında acıyordu. Elbette acımayı, acılanmaya tercih ediyordu.

Merhametin acının ikiyüzlü kardeşi olduğunu anladım o gün.

Ve bir karar verdim:

Gerekirse, acınılmamak için, merhametsiz insan soyunun canını acıtacaktım.

DAHA DA ÖNCE...

Muhabbetkuşu

Hayalifenere dönmüştü. Benim tombik babaannem, onu göremediğimiz süre zarfında küçülmüştü. Boğazıma bir yumru takılmıştı, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum.

Merdivenlerden güçbela çıkmış, nefesini ayarlamaya çalışıyordu. Çok yorulmuştu. Ne zamandır gelmek istediği, ancak hayatın bitmez gailesi yüzünden gelemediği evimizde olduğu için öyle mutluydu ki neredeyse nefes alamayacak duruma geldiğini unutup konuşmaya bile başlamıştı.

"Oh," demişti kesik kesik soluyarak salondaki bir sandalyenin üzerine onu oturttuğumuzda, "sonunda gelebildim. Sonunda evime geri dönebildim."

Sürüldüğü metruk memleketten en sonunda dönmüş, vatanının güvenli topraklarına tekrar ayak basabilmiş olduğu için o derece mutluydu ki gözleri sevincinden dolu dolu olmuştu. Mutluluğu bize de bulaşmıştı. Annem, kardeşim ve ben dile dökülmeyen, dile döküldüğünde değerini kaybedeceğini bildiğimiz bu anı sonraları da hep hatırladık.

Benim munis, nüktedan babaannem günlerimizi şenlendirdiğini bilmiyordu, ama şayet o günleri hiç yaşamamış olsaydık, hayatımızın sonraki dönemlerinde duyduğumuz nedamet bizi paramparça edecekti.

Babaannemin sözleri de duyguları kadar keskindi. Onun ilk göz ağrısı bendim ve bunun lüksünü her daim yaşadım. Herkes en çok kimin sevildiğini biliyor ve gıkını bile çıkaramıyordu.

Beni hem bir anne hem de bir baba gibi, yani kelimenin tam manasıyla bir baba-anne gibi sevdi ve kolladı. Yüreğinin en geniş yerini mesken edinmiştim ve çıkmaya hiç niyetim yoktu. Bu yüzden ölümü herhangi bir babaannenin kaybı değildi benim için. Ben babamı-annemi kaybetmiştim.

Evimize her gelişi bir şenlik, evimizden her gidişi bir yas havasına bürünürdü. Annem ve babamın sevgileri kardeşimle aramızda bölünmüştü, halbuki o en çok beni seviyordu, bunu biliyor ve onun sevgisine layık olmak için ne gerekiyorsa yapıyordum. Onu hiç üzmedim. Hayatta sadece onu üzmedim. O varken kolsuz bluz bile giymedim.

⊙⊙⊙

İstanbul'un en sofu semtinde büyümüş ve kendine biçilen rolün gereklerini hiç aksatmadan yerine getirmişti. Kocasını bir erken ölümle kaybetmiş dul bir kadının ikinci kızıydı. Annesinden bahsettiğinde tüylerim diken diken olurdu. Annesi zorba bir kadındı, muhayyilemde canlanan bu resmin nedenini şimdilerde anımsayamasam da, babaannemin annesiyle ilgili söylediklerini beynimin puslu köşelerinde arayıp da bulamasam da, annesinin mütehakkim bir kadın olduğundan eminim. İstanbul'un en sofu semtinde, dul bir kadın olmak zor zanaattı. Kendini ve kızlarını korumak için seçtiği yolu, seçmek zorunda olduğu için seçmişti. Hayatta kalmak için cebbar olması gerekiyordu. Hayatta kalmak zorundaydı, kendine bahşedilen bu armağanı beğenmezlik edemezdi.

Babaannem eşikte sıkışıp kalmaktan o kadar çok korkuyordu ki, muzip bir eşik cininin kendini çarpmasından o denli çekiniyordu ki neredeyse evlenene kadar ahşap müstakil evlerinden dışarı adımını atmadı. Dışarısı musibetti, içerisi selamet... Azıcık hava almak için riske girmeye değer miydi? Kendine biçilen rolü noksansız oynuyor, günlerin getirdiği ufak tefek sevinçlerle oyalanıyordu.

Okumayı biliyordu elbette, ancak okuduğu harfler Latin harfleri değildi, Arap harfleriydi. Onun için Elif 'A', Be 'B', Te de 'C'ydi. Hem dışarısı musibetti, Latin harflerini nasıl öğrenecekti? Çok sonraları oğlundan öğrenecekti. Akıllı kadındı babaannem,

bir ayda öğrenmişti okuma yazmayı. Arap harflerini bilen, Latin harflerini hayli hayli öğrenirdi... Öyle söylemişti.

⊙⊙⊙

Müstakbel kocasını kapının aralığından görmüş, gördüğüne gönlü meyletmemişti. Halbuki müstakbel kocası neyzen bakışlı, seciyeli, cüssesi sağlam, rikkatli adamdı. Ancak babaannem eşikteki cinden korkusuna dikkatli bakamamıştı. Gönlü bir kez kararını vermişti; doğru veyahut yanlış, verdiği karardan ömrü boyunca dönmedi. Eşikteki allame cin bahçelerindeki kiraz ağacını işaret edip, "Erkeğin en hası," demişti, "bahçedeki şu kiraz ağacındaki biricik kurtlu kiraz gibidir. Feriştahı bile murdardır. Kabuğuna aldanma, erkek dediğin ömür törpüsü, çalımına kanmayasın sakın ola."

Eşikteki bilge cinin bu sözleri o zamanlar daha on altısındaki babaannemin aklına nakşoldu ve nefes aldığı sürece oğulları dışında tek bir erkeği bile sevmedi.

İlerleyen günlerde annesinin sözüne riayet edip refikalığa ilk adımını attı. Tabiatıyla eşikten atlarken "destur" demeyi de unutmadı. Hiçbir erkek çarpılmış bir karısı olmasını arzulamazdı.

⊙⊙⊙

Bahtı annesininkine benzemişti. İki ufak oğluyla İstanbul'un en sofu semtinde bu kez kendisi dul kalmıştı. Hayatta kalmak zorundaydı. Ne ki annesine bir nebze olsun benzemiyordu. Mayası bir ölçü şefkat, iki ölçü sevgi, yeterince de vesveseden müteşekkildi. O, annesi gibi olmayı seçmeyecekti. Üzerinde sırıtan bir kıyafeti yıllarca taşımaya çalışmakla ömrünü heba etmeyecekti. Her tıynetten, her meşrepten mütenevvi talibi oldu. Artık eşikteki latifeci cin sır olmuştu, ancak giderken mirasını teslim ettiği iki şey vardı: Babam ve amcam... Hakikaten de cin gibi çocuklardı.

Babaannem ömrü boyunca yalnızca iki erkeği sevdi. Biri babamdı, yekdiğeri amcamdı.

Tek derdi vesveseleriydi: Oğullarının eve bir nebze geç kalması, şakkadak dengesini hercümerç ediyor, eli ayağı dolaşıyordu. Bu, yıllarca hiç değişmedi. Babam işten eve birazcık geç

kaldığında bile babaannem vehme düşer, düştüğü yerden onu ancak babam çıkarabilirdi şakalarıyla. Aralarındaki diyalog benzersiz bir Hacivat ile Karagöz gösterisi gibiydi. Gülmekten kırılırdık, babaannem tanıdığım en nüktedan, en cerbezeli insandı, babam annesine benziyordu, bize de gülmek düşüyordu, nefes bile alamadan mütemadiyen gülmek...

Torunları arasında en kıymetli torunu bendim. Mütedeyyin ve çalışkan olduğum için değil, ilk göz ağrısı olduğum ve olmadığı kızının yerine konulduğum için. Biliyordum, babaannem en çok beni seviyordu ve bir sevgi arsızı olan bendeniz bu durumun nimetlerini afiyetle yiyordum. Evimize her gelişi bir şenlik havasıyla geçerdi. Tekaüt maaşının yarısını bize aldığı envai çeşit kıyafete, şekerlemeye ayırır, evi bayram yerine çevirirdi.

Tek istediği benden, Kuran'ı okumayı öğrenmem ve hatmetmemdi. Tanıdığım en sabırlı öğreticiydi, her yaz peyderpey okuya okuya sonunda Kuran'ı hatmettim.

İlk başta elifba tekerlemesini öğretmişti babaannem bana. Güle oynaya tüm gün ağzıma sakız olmuştu elifba...

Elif değnek gibi
Be börek gibi; Te de ona benzer, Se de ona benzer
Cim'in karnı yarık; Ha da ona benzer, Hı da ona benzer
Dal semer kaşlı; Zel de ona benzer
Rı ay gibi; Ze de ona benzer
Sin üç dişli, Şın da ona benzer
Sad deve dudaklı, Dad da ona benzer
Tı tavşankulaklı, Zı da ona benzer
Ayn ağzı açık, Ğayn da ona benzer
Fe kuzu başlı, Kaf da ona benzer
Kef eğri büğrü
Lâm çengel gibi
Mim topuz gibi
Nun çanak gibi
Vav bir gözlü
He iki gözlü

Lâmelif-Ye yatar orak gibi.

Harfleri müteakiben harekeleri öğrendim. En sevdiğim harf "nun", en sevdiğim harake "ötre"ydi. Nun'un şişman karnını, küçük bir fiyonga benzettiğim ötre'nin de zarif yuvarlağını seviyordum. Galiba ben yuvarlak formlu şekilleri seviyor ve en çok sevdiklerimi hiç unutmuyordum.

Peşinden harflerin buluşmasına sıra gelmişti. Mütevazı bir yuvarlaktı cezim, artık yek sesleri değil, heceleri de okuyabiliyordum. Ardından harfleri iki kez okutan şedde ve benim ikiz harekeler dediğim tenvin ile tanıştırıldım.

Cüzü her açtığımızda ilk olarak,

"Bismillahirrahmanirrahim. Rabbi yessir vela tuassir Rabbi temmim bil hayr," derdik beraberce.

Ben babaannemin en kıymetli öğrencisiydim.

Vaktini bana Kuran okumayı öğretmeye vakfetmişti. Emeğinin karşılığını veriyordum, yazları hiç aksatmadan Kuran okuyorduk.

Babaannemin zındık oğlunun dindar kızıydım. O dönemler Ebussuut Efendi yaşasaydı kesin beni evlat edinirdi. Tam anlamıyla Ebussuut Efendi'nin torunu gibiydim...

Babaannemi üzmemek için kolsuz bluz bile giymezdim.

⊙⊙⊙

Ölüm hâlâ sözlükteki bir kelimeden başka bir şey ifade etmiyordu o günlerde, sanki babamızı kaybeden biz değildik, dersimizi alamamıştık, sanki tüm sevdiklerimin üzeri görünmez bir zıhla örtülüydü, ecel geçerken gözü ilişmesin diye. Halbuki onu son görüşümdü.

Yaz tatili bittiğinde aramızdan ayrılacaktı.

⊙⊙⊙

Herkesin yaşantısında öyle biri vardır...
Bir damla yaş, isminin her harfi için her daim.
Babaanneciğim, hayatın nurlu olamadı ismin gibi.
Bir sır, tılsımın sihri bozulur korkusuyla saklanılan.
Babaannem gözyaşımsın benim.

Her sıkıntının son noktası, her sevincin kederli ama yalın yoldaşısın.

Sen benim gizli bahçem, gözyaşlarım.

Uyuduğun yerde isminin nurları sulasın seni...

Ölümünün haberini telefonda annemden almıştım. İstanbul'da değildim. Yokluğumu kollamıştı gitmek için.

"Babaanneni kaybettik," demişti annem, babamın ölümüne dayanamamış ve kaybolmaya karar vermişti, seçtiği yol, yani kaybolmak için seçtiği yöntem acımasızdı; en iyi arkadaşını, en sevdiği torununu, ilk gözağrısını unutmuştu giderken.

Her yerde aradım onu, özellikle rüyalarımda, günlerce, aylarca hiç bitmeyen bir kuvvetle donanmıştım sanki. Onu aramaktan hiç vazgeçmedim. Kaybolduğunu asla kabul etmedim. Edemezdim. Yokluğunu kabullenmek için yeterince küçük değildim. Büyümüştüm ve büyümek acıları da büyütüyordu. Siz büyüdükçe acılarınızı da beraberinizde büyütüyordunuz.

Artık büyükseniz ve hatta çürümüş bir kalbi olan bir erişkinseniz yaşadığınız acılar da o kertede acıtıyordu canınızı.

Büyümeyi hayal ettiğimiz, o zamanın ürkerek geçtiği sütliman günlerde, büyüyünce yaşayacağımızı düşünüyor, sadece bekliyorduk, umudumuz vardı, iyi günler yakındaydı. Halbuki ölüm mesken tutmuştu evimizi. İnancımı kaybetmem an meselesiydi. Tanrı'ya sevdiğim diğer insanları yanımda bıraktığı için minnet mi duymalıydım?

O gün Tanrı'yla son kez konuştum:

"Almak istediğin biri varsa o ben olayım, aramızdan yeterince kişiyi yanına aldın."

Yine eşref saatine denk gelmiştim. Ettiğim dualara dikkat etmem gerektiğini öğrenememiştim...

Ölüm haristi. Lokmasını henüz sindirmeden, şişkin karnıyla, sonraki avının peşinde koşmaya başlayan bir menfaatperestti.

DAHA DA ÖNCE...

Kınalı Keklik

Fadiş Hanım her sabah aynı saatte uyanırdı. Sanki beyninde çalan bir saat vardı. Ne bir dakika ileri ne de bir dakika geri. Uyandığında saate bakardı yine de dakikliğiyle övünmek için. Artık kendisini takdir edecek kimse yoktu yanında kendisinden başka. Eskiden öyle miydi ya? Çocuklarının, nadiren de olsa kocasının takdir eden bakışlarıyla onaylanırdı tüm çabası. O günlerden kalan erkenden uyanma alışkanlığını sanki onlara verdiği sözü tutuyormuşçasına devam ettiriyordu hâlâ. Yalnızlığını daha çekilir kılmak içindi tüm bu eskiye bağımlılık. Geçmişini günbegün bugününde yaşatıyor olmasaydı belki de çoktan onların yanına gitmede karar kılardı. Ama yapamazdı bunu yine de. Tanrı'nın verdiğini sadece o alırdı. Fadiş Hanım bu yüzden her sabah aynı saatte uyanırdı. Kabul etmek istemediği gerçeği unutmak için beynindeki çalar saati her gece yatmadan önce kurar, öyle uykuya dalardı. Sonra iki güzel yavrusunu okullarına ve hürmetkâr kocasını işine yollar, yalnızlığını fiskos masasının üzerindeki üç tane kınalı kekliğiyle konuşarak unutmaya çalışırdı. Çenesi ağrırdı bazı günler konuşmaktan, evini süpürürken, tozunu alırken, yemeğini pişirirken her daim anlatacak bir şeyler bulurdu. Akşam haberlerini izlerken özellikle çenesi düşerdi.

"Ah Kemal Bey," derdi, "siz hayattayken ağzınızı bıçak açmazdı haberleri izlerken, sizi celallendirmemek için sus pus otururdum yanınızda, halbuki söyleyecek ne çok şeyim vardı. Farkındayım, endazeyi kaçırıyorum bu aralar. Yılların birikimi Kemal Bey, müsaade ediniz konuşayım azıcık."

İkisi dişi, biri erkekti kuşların. Dişilerin adları Şirin ve Kiraz, onlardan biraz daha büyükçe olan erkeğin adı Kemal'di.

Annesinden öğrenmişti tahnit sanatını ilk gençlik zamanlarında. Bir aile geleneğiydi bu. Fadiş Hanım da kızlarına öğretecekti on beşine geldiklerinde bu sanatı, öldüğünde kendisine en çok benzettikleri kuşun tahnitini yapsınlar da analarını unutmasınlar diye. Lakin kınalı keklikleri onu yalnız koyup bu dünyadan göçünce babalarıyla beraber, hayattayken kınalı kekliklerim diye sevdiği kızlarının hatırasını ebedileştirmek ona kaldı. Gözyaşları kurumadan ölümlerinin ardından ısmarladı kınalı keklikleri, çıkardı ardiyeden ana yadigârı sandığını. Kocasını unutmadı elbette. Babayani adamdı kocası, mertti. Kızlarının yanına koydu onu da.

"Aman ha gözünü seveyim," dedi keklikleri satın alması için gönderdiği yeğenine, "ikisi dişi, biri erkek olacak kekliklerin, bilirim farklarını, erkeğin rengi daha parlak olur, mahmuz çıkıntıları belirgindir. Kandırmasınlar seni. Gözünü dört aç." Kocasının kemikleri sızlardı sonra mezarında. Erkek adamdı kocası, kızlarını koruyacaktı kabristanda.

⊙⊙⊙

"Fadiş Teyze eline sağlık, sizin kadar güzel Türk kahvesi yapan var mıdır merak ediyorum," dedi Lamia kahvesinden bir yudum aldıktan sonra.

"Afiyet olsun kuzum, sen gel, her zaman yapayım ben sana."

Fiskos masasının üzerindeki doldurulmuş kuşlara baktı Lamia içi ezilerek. Bir şeyler söylemek isterdi ona. Acısını böylesine mağrur yaşayabilen ak saçlı kadına gözleri dolu dolu baktı. Acısıyla besleniyordu Fadiş Teyze. Acısını kendine hatırlatmak için, göçenlerini unutmamak için zamanının çoğunu başında oturarak geçirdiği bu fiskos masasının üstüne koymuştu kuşlarını.

Lamia'nın alt komşusuydu Fadiş Teyze. O buraya taşındığında ilk günler yemek pişirip getirmişti kendisine, telaşından yemek yemeyi unutur diye. Cefakeş kadındı Fadiş Teyze. Cefalarına sığınıp onlarla hayatını sürdürmeyi öğretmişti yaşadıkları ona. Kaçamayacağını bildiği acısını gündelik mutluluklarıyla çeşnilen-

dirip üç öğün yemek niyetine afiyetle yiyordu. Haftanın en az iki üç günü dairesine çıkarken çalardı kapısını Fadiş Teyze'nin. Her seferinde yüzündeki içten gülümsemeyle ve gözlerinin gizleyemediği ıstırabıyla karşılardı kendisini. Hemen Türk kahveleri yapılır, karşılıklı oturulur, gündelik sıkıntılardan bahsedilirdi. Fadiş Teyze nadiren açardı geçmişiyle arasındaki kapıyı; o da usulca. Böyle zamanlarda bile öylesine sağduyulu davranırdı ki dinleyeni kendi dertleriyle kederlendirmekten adeta korkarak konuyu hemen değiştirirdi. Acılarının kelimelerle etrafa saçılıp kendinden öteye gitmemeleri içindi tüm bu mahremiyet. Lamia, Fadiş Teyzesinin kendisine bile göstermekten kaçındığı bir sandukasının olduğunu biliyordu bilmesine de içindekilerin ne olduğu konusunda bilgisi zayıftı. O göstermediği sürece sormaması gerektiğinin bilinciyle ara sıra açılan ve birden kapatılan kapının ardından deruni bir saygıyla bakardı sadece.

Fadiş Teyze aradaki huzurlu sessizliği çekimser bir sesle bozdu: "Lamia sana söylemek istediğim bir şey var. Ne zamandır düşündüğüm ama çekindiğim bir şey, söylesem mi, söylemesem mi karar veremedim." Sesi belli belirsiz titriyordu, sanki alacağı cevaptan korkuyordu. "Rüyamda gördüm Şirin ile Kiraz'ı; on gün oluyor." Göz pınarları ıslandı, konuşmakta güçlük çektiği belliydi. "'Anne,' dediler, 'sen ölünce seni kim anacak, kim senin bizim için döktüğün yaşları sana dökecek? Bizle her gün konuşmasaydın pek yalnız hissederdik kendimizi. İyisi mi sen Lamia'ya öğret tahnit sanatını; en azından her baktığında, her seni içinden geçirdiğinde mezarında yalnız olmadığını anlarsın.' Kızım biliyorum, sana tuhaf gelir gördüğüm, anlamazsın belki ama yavrularım rüyamda istediler bunu benden, sana anlatmayacaktım. Yaşlılık işte. Anlatmadan duramadım."

Lamia boğazında düğümlenen sinsi düğümü çözmeye uğraşıyordu o sırada. Düğüm çözüldü. Gözyaşlarının yerlerinde durması için önüne bakmaya devam ederek konuşmaya başladı, sesi küçük bir kızın sesiydi:

"Teyzeciğim ne zamandır ben istiyordum tahnit sanatını öğrenmeyi, fakat sizden bunu isteyemedim, sizi yormamak için,"

dedi sesini eski haline getirmeye uğraşarak. "Bu bir aile yadigârıdır size, yadigârınıza ihanet etmek istemezsiniz diye düşündüm."

Fadiş Teyze usulca elini tuttu Lamia'nın, şimdi daha iyi anlıyordu gördüğü rüyanın anlamını:

"Sen benim son gürlüğümsün kuzum, sana öğretmeyeceğim de kime öğreteceğim ha?" dedi ve en son kırk yıl önce kızlarını ve kocasını yolcu ettikten sonra açtığı ana yadigârı sandığını almak için yaşından beklenmedik bir çeviklikle ayağa kalktı, ardiyeye doğru yürüdü.

"Bir muhannit olmanın birinci kuralı güçlü bir hafızaya sahip olmaktır. İkincisi ise hafızasına güven duymamaktır. Zira içi boşaltılmış kuşa tekrar nefes vermek için buna ihtiyacın olacak. Aksi halde bir hilkat garibesinin yaratıcısı olursun. Bu da Tanrı'nın pek hoşuna gitmez. Ona göre!" dedi usulca, elinde sandığıyla geri geldiğinde.

⊙⊙⊙

Lamia, masif ceviz kitaplığına doğru yürürken fark etti ki kitaplığın en üst rafı yeterince geniş değildi doldurduğu kuşları için, alt rafları ise kitapları için. Yeni bir şey almak ise âdeti değildi çok gerekmedikçe. Muhabbetkuşunu, Afrika gri papağanının yanına, kitaplığın sağına doğru yaklaştırdı yeni konuklarına yer açmak için. Daha önce iki ayrı uçta duran bu iki kuşun bir süre de olsa yalnız kalacaklarını düşünmüştü oysa. Yanılmıştı. Masanın üstündeki üç kınalı kekliği teker teker kitaplığa taşıdı. Aynen Fadiş Teyze'nin koyduğu gibi yan yana koydu Şirin ile Kiraz'ı, biraz ileriye de Kemal Bey'i yerleştirdi. Fadiş Hanım'ın vasiyeti üzerine verilmişti kendisine yeğeni tarafından bu kuşlar, sandığıyla beraber az önce. Sandığı nereye koyacağını bilemeden birkaç dakika ayakta kararsızca dikildi. "Lamia," demişti Fadiş Teyze, "tahnit sanatını biz mevtalarımızın hatıralarını ebediyen yaşatmak için kuşaktan kuşağa aktarırız. Sakın bir ölüyü canlandırmak için bir başka canlıyı öldürmelerine izin verme. Bir kuşun bir insanoğlundan farkı yoktur. Farkı olsaydı şayet, anımsamak için kuşları doldurmaya hacet kalmazdı. Bu yüzden bekleyeceksin ki istediğin

kuşun eceli gelsin, mukadderata oyun etmek olmaz. Sen şimdi söyle bakalım, karar verdin mi kuşlarına, kuşçuları da, avcıları da tanır benim yeğenim. Her kuşun avı olmaz, her istenilen kuşun ömrünün vadesi de kısa olmaz, benden söylemesi, avlanılacak kuşlardan seç ki daha az bekleyesin, tabii ki karar senindir." Lamia kararını söyleyince Fadiş Hanım söz söylemesi gerektiği halde suskun kalmıştı. Çünkü Lamia, bir Afrika gri papağanı ve bir muhabbetkuşu istiyordu, babası ve babaannesinin hatıralarını payidar kılmak için. Sonra mütebessim konuşmaya başlamıştı her zamanki ihtiyatlı tavrını takınarak:

"Peki, kızım, sen böyle arzu ediyorsan bir bildiğin vardır mutlaka, ben Sadık'a söylerim, kuşçu arkadaşlarına haber salar, bilirsin emrihakkın vakti olmaz. İyisi mi sen kendini beklemeye alıştır."

Sittinsene beklemeye hazırlamıştı Lamia kendini. Ancak ecel kuşçunun kapısını zannedilenden daha erken çalmıştı. İlk ziyaretinde mavi renkli bir muhabbetkuşunu, beş hafta sonra da gri Afrika papağanını beraberinde götürmüştü.

Fadiş Hanım ve Lamia muhabbetkuşunu birlikte doldurdular, Lamia'nın gözyaşları eşliğinde. Niçin ağladığını bilemeden dakikalarca gözyaşı dökmüştü. Munis, konuşkan ve muzip olduğu için seçtiği muhabbetkuşunun belki de kendi yüzünden erkenden mevta olmasına mı, yoksa burnunda tüten babaannesine miydi bu dökülen yaşlar ya da her ikisine de mi?

Muhabbetkuşuyla yalnız kaldığında, yani evine gelip kitaplığının üstüne onu özenle yerleştirirken, "Umarım," diye düşünmüştü çaresizliğini kendine bile itiraf etmekten korkarak, "umarım bu kitaplığın üzeri ben sağken en fazla iki kişiyi konuk eder. Biri babam, diğeri de babaannem, yeterince ölüm gördüğüm kanaatindeyim."

Beş hafta sonra Afrika gri papağanını doldururken bu kez yalnızdı. Tüm tahnit işlemi boyunca hata yapmamak için o derece sıkmıştı ki kendini, ilerleyen birkaç gün boyunca boynu tutulduğu için boyunlukla dolaşmak zorunda kalmıştı. Lakin bedensel marazları her zaman ruhi bunalımlara tercih eden biri olarak hiç

gocunmadı. Boynu iyileştiğinde kalbinin iyileşmeyen tekmil yaraları çoktan kabuklaşmıştı. Fakat bunun geçici bir durum olduğunu o an fark edememişti.

Evde kendi sesini duyduğunda alelade günlerden birinde, anladı ki Fadiş Teyze kendi kendine konuşmuyordu. Dile gelen ne kuşlardı ne de kuşlarda can bulan Kiraz, Şirin ve Kemal Bey; dile gelen Fadiş Teyze'nin iyileşmek istemeyen yaralarıydı; bu yüzden o her unuttuğunda gündelik hayhuyun içinde acılarını, onlar dile gelip kendilerini anımsatmanın bir yolunu buluyorlardı kolayca kekliklerin suretinde. O an Lamia anladı, tahnit sanatının niye icat olunduğunu: İnsanı besleyen acılarıydı ve ölüm acısı, acıların en nemrut ve tahammülfersa olanıydı, insanın ise hafızası ölülerini her vakit anımsayabilecek kadar güçlü değildi. Bunun için acılarla beslenen insanın gözleriyle görmesi gerekiyordu, eleminin hakiki sebebini.

Öylece ayakta durmuş düşünürken, masada unuttuğu dördüncü kınalı keklik aklına geldi birden. Az önce Fadiş Teyze'nin yeğeni Sadık Bey, Lamia'nın Fadiş Teyze'nin ölümü üzerine kendisinden istediği kınalı kekliği getirmişti, sandık ve aile efradının vücut bulduğu kınalı kekliklerle birlikte. Diğerkâm kadındı Fadiş Teyze, ölümünde bile ailesinin diğer bireylerine uyup kınalı kekliğin suretine girecekti.

Lamia son görevini yapmak için çalışma masasını hazırlamaya koyuldu.

Ameliyat neşteri
Pense
Alüminyum sülfat
Galvanizli tel
Nişasta
Pamuk
Naylon ip
Mum
Dikiş iğnesi
Selülozik tiner
Kırmızı yağlıboya
Yağlıboya fırçası

Ağaç kütüğü
Bir çift yapay göz

Kekliği masa üstüne sırtüstü yatırdı, boyun altından başlayarak neşterle yavaş yavaş yukarıdan aşağıya doğru, nefesini adeta tutarak üstün bir gayretle kesmeye başladı. Tüylere ve deriye en ufak bir zarar vermemesi gerekiyordu. Kuşun içini dışına çıkarırken, etle derinin ayrıldığı yerler hiç vakit kaybetmeden kanla doluyordu. Kanayan yerleri usta bir cerrahmış gibi maharetle süratli hareketlerle nişasta ile sildi. Sıra en önemli bölüme, baş kısmına geldiğinde ellerinin titremesinin geçtiğini fark etti. Kuşun kafatasını ters çevirdi ve işinin ehli bir muhannitten hiç de aşağı kalmayan bir el çabukluğuyla gözleri ve beyni dikkatlice temizledi. Alüminyum sülfatlı pamukla kekliğin kafasının içini iyice sildi. Derinin içinin aklanıncaya kadar temizlenmesi bu işlemin en can alıcı noktasıydı, kuşun ömrünün uzunluğu buna bağlıydı çünkü. Kuşun lifli bacaklarına sıra geldiğinde penseyi eline aldı ve Fadiş Teyze'nin öğrettiği gibi lifleri çabucak yerlerinden çekip çıkardı. "Şimdi elinde ruhu alınmış bir cesetten başka bir şey yok. Bu cesede can vermek senin sanatın... Bunun için önce ruhunun arta kalan tekmil murdarlığını temizlemen lazım gelir. Ta ki temizlendiğinden emin olana değin," demişti Fadiş Teyze. Alüminyum sülfata batırdığı pamukla kuşun tüm derisinin içini sildi Lamia, ustasının söylediklerini düşünürken. Sıra galvanizli teli alıp iskeleti oluşturmaya geldiğinde artık bir çırağın acemiliğinden eser kalmamıştı hareketlerinde. Sanki kulaklarında ona yol gösteren Fadiş Teyzesi'nin sesi ve parmaklarının ucunda ustasının maharetinin izleri vardı. Teli üç parçaya böldü, ikisini bacaklarından, kalan birini de kafatasından geçirmek için uygun uzunlukta kesmişti. İlk teli ayağın yukarısından soktu ve aşağıdan, pençenin tam ortasından çıkardı, ikinci teli de aynı biçimde monte ettikten sonra, üçüncü teli eline aldı, boyundan soktuğu teli kafatasının orta kısmından çıkardı. Üç telin içte kalan kısımlarının ucunu kıvırdı ve iskeleti yapmadan önce ustasının eseri üç kınalı keklikten birini almak üzere ayağa kalktı. Belleğine değil, gördüğüne

güvenmenin daha doğru olacağını biliyordu, telden iskeleti yaparken. Sıra gövdeye uygun iskeleti oluşturmaya gelmişti artık. Yaptığı üçüncü değil de otuz üçüncü maketti sanki. Yalnızca bir defa bakması yetti yapılmış makete, iskeleti oluştururken. Keklik tecessüm ettikçe anbean hafiflediğini hissediyordu bir kuş gibi, kınalı bir keklik gibi. Ardından uçlarını daha önce kıvırdığı galvaniz telleri tamamladığı gövde iskeletine bağladı ve deriyi iskelete geçirdi. İçi boşaltılmış kekliğe tekrar nefes verme sırası geldiğinde pamukları çoktan doldurmaya başlamıştı kekliğin içine. Başarılı geçmiş bir operasyonun neticesine ulaşmak için sabırsızlanan bir cerrahın aceleciliğiyle mumdan geçirdiği naylon ipi eline aldığında ne zamandır bu derece girift duygular içinde olmadığını fark etti. Bunun adı ne hüzün ne de coşkuydu... İğneye geçirdi ipi ve aşağıdan yukarıya doğru, tüylere zarar vermemeye çalışarak dikmeye koyuldu. Diktikçe hayat buldu kuş, diktikçe az önceki biçare görüntüsü kayboldu, sakilliğin yerini zariflik aldı, az sonra uçacak bir hemcinsi gibiydi neredeyse. Sandığı açtı, içinde olduğunu bildiği bir mahfaza ve ağaç kütüklerinden birini almak için. Mahfazanın içinde kınalı kekliğin aslıyla hemen hemen aynı, daha önce Fadiş Teyze'nin satın almış olduğu bir çift yapay göz vardı. "Ben ölünce ailemden ayrı tutma beni, yabancı bir kuşu aralarında yaşatmaz kuşlar, bu yüzden beni de onlar gibi kınalı kekliğin bedeninde yaşatmanı isterim. Sandıkta mahfazada gözlerim bile hazır, unutmayasın," demişti Fadiş Teyze her zamanki nüktedanlığıyla. Gözleri kutudan çıkardı ve özenle yerleştirdi yerlerine. Manidar bakışlarla süzdü kınalı kekliği Lamia'yı. Kafanın üzerinde bir anten gibi duran teli dibinden kesti. Kuşun solmuş gagasının ve tüylerinin rengini eski alengirli haline çevirmeye gelmişti sıra. Zira ölüm kuşların rengini giderken cebinde götürüyordu. Fırçasını yağlıboyaya batırdı ve aceleyle boyadı gagayı. Ardından selülozik tinere batırdığı pamukla tüyleri eski parlaklığına kavuşturmak için nazikçe sildi. Ayakta duramayan bir kınalı keklik olabilir miydi? Bu nedenle sandıktan çıkardığı ağaç kütüklerinden birine kekliğin ayakaltından çıkartmış olduğu telleri sapladı. Kınalı keklik artık uçmaya hazırdı.

DAHA DA ÖNCE...

Engerek

"Eğer Gustav Klimt, *Danae* tablosunu yaparken modeli sen olsaydın, tablo olduğundan daha şahane olurmuş," dedi Daniel. "Zeus'un sana neden tutulduğu belli oluyor."

"Nereden bulursun böyle tumturaklı lafları sabahın köründe," diye cevap verdim güçbela, henüz tan bile ağarmamıştı.

Uykusunun arasında uyanmış ve ilk söylediği cümle bu olmuştu. Uyandığımda gri mavi gözlerini kocaman açmış, dikkatle beni seyrediyordu. "Garip oluyor şu Avusturyalılar," diye düşündüm. Ülkeleri onları ya sanatçı yapıyor ya da sanatçı gibi konuşturuyordu. Avusturyalıysanız bu iki patikadan birini seçmeniz bekleniyordu sizden. Sanatçı gibi konuşmak, sanatçı olmak isteyip de olamayanların veya sanatçı olmayı istemeyenlerin yürüdükleri tali yoldu.

Daniel, tali yolun yolcusuydu; konuşmayı yaratmaya tercih etmesinin bir tek nedeni vardı: Sebatkârlıktan eser yoktu tabiatında. Yaratıcı, eserini peyderpey vücuda getirirken, çektiği doğum sancılarına dayanacak kudrete malik olan kimseydi.

Daniel maymun iştahlıydı. Meşrebi de gönlü gibi hercaiydi. Zarafetin ve letafetin vücut bulduğu her nesneye bir sanatseverin tamahkârlığıyla meylediyor, ancak temayülü parladığı anda şakkadak sönüyor, ilgisi anında başka yöne eğilim gösteriyordu. Meftun olduğu tek yer Viyana, tek kişi de Gustav Klimt'ti. En azından onu tanıdığım son birkaç günde edindiğim izlenim buydu.

"Geçerken uğramış"tı, ben de bir Tanrı misafiri gibi konuk etmiştim onu evimin kuytu köşelerinde. Aksi halde, yani

"Uğramışken, kalayım" deseydi, ne ben onun her an mübalağa etmeye müsait seciyesinden ne de o benim münzevi mizacımdan hazzedecekti.

Aslında kendini Avusturyalı olarak değil de Viyanalı olarak kabul ediyordu. Nereli olduğunu soranlara ceffelkalem "Viyanalıyım," diye cevap veriyordu. Ardından da mutlaka ekliyordu:

"Gustav Klimt'le vatandaşız."

"Bugün son günümüz, uyumak için yarın ve sonrası var. Sen uyu, ben seni belleğime resmetmek için uyanık kalmalıyım," dedi bana doğru sokulurken, sonra aynı Klimt'in *The Kiss* tablosundaki gibi çenemden tutup yanağımdan öptü. O an özellikle dudağımdan değil de yanağımdan öpmesinin nedeni, Gustav Klimt'le olan ruhdaşlıklarıydı, Klimt olmasaydı neredeyse o da var olmayacaktı. Yaşamının her karesini onu düşünerek yaşıyor, anılarını Klimt'in eserlerinin röprodüksiyonlarına dönüştürüp çerçeveliyor, belleğinin ilgili panolarına asıyordu. Beyni her daim açık olan bir Gustav Klimt sergisiydi.

"Sen de *The Kiss* tablosundaki erkeğe benziyorsun, Zeusçuğum," dedim, "tanıdığım en esmer Avusturyalı, pardon, Viyanalı sensin. Ha bir de onun gibi öpüyorsun, candan ve kollayıcı."

⊙⊙⊙

Daniel'in annesi Avusturyalı, babası Türktü. Çocukluğunun bir dönemi; sekiz yaşına kadar, ki sonrasında babası kendine yeni çocuklar edinmiş ve sanki Daniel'e olan iptilası bir anda tükenmiş gibi sırra kadem basmıştı, Türkiye ve Avusturya arasında seyrüsefer ederek geçmişti. O sekiz yıllık zaman diliminde kendini tekdüze ve amansız bir tenis müsabakasındaki vurulmaktan ve savrulmaktan hırpalanmış tenis topu gibi hissetmişti. Tarazlanmış bir tenis topu gibiydi. Sekiz yaşındayken öyle bezmişti ki seyahat etmekten ve kendini her gittiği yerde yabancı hissetmekten, on sekiz yaşına kadar Viyana'dan dışarı adımını atmamıştı. Yorgunluğunu çıkarması kesintisiz on yılını almıştı.

Babasını hiçbir zaman affetmedi, çocukluğunun en kıymetli yıllarında bir varagele botuna zincirlenip, bir kıyıdan ötekine yılda en az üç dört kere sürüklendiği için değildi bu nefretin sebebi. Babası bir zebunküşün buyurgan mizacına sahipti ve o dönem buyruk verebileceği, efendilik taslayabileceği tek kimse annesiydi.

Babasının, varoluşu hinterlandındaki mağdurların niceliğine bağımlı bir derebeyi olduğuna kani olunca üzülmekten, kendini suçlamaktan vazgeçti. Babası aslında yeni bir aile değil, hükümranlığını sürdürebileceği yepyeni bir ahali elde etmişti; karı, kayınvalide, kayınpeder, baldız ve kayınbiraderden müteşekkil.

Tüm bunlardan mütevellit, o, bir Türk olmayı reddetti. Annesi Avusturyalı, babası "Hiçbiryer"li bir Viyanalıydı. Otuz üç yaşına kadar bu kararının sebebi, Viyana'nın sanatın beşiği olması ve sanata olan şiddetli temayülüyken, İstanbul'a yirmi beş yıl sonra ilk kez geldiğinde ve babasından Viyana'nın varoluşundaki yadsınamaz tesirini öğrendiğinde değişti. Bu örtülü sırrı, sekiz yaşından beri ilk kez geldiği İstanbul'da, hasbelkader girdiği bir sergide ilk defa gördüğü bir kadınla, ilk rakısını yudumlarken paylaşmıştı. Bu kadın benden başkası değildi.

Sanat galerimizi açalı birkaç ay olmuştu. Akademi'den yeni mezun, fevkalade yetenekli bir arkadaşımın ilk resim sergisinin ilk gününde kapıdan heybetli cüssesiyle girdiğinde, düştüğüm hayreti hatırlıyorum: Gözleri ona ait değilmiş gibiydi ya da teninin koyuluğu göz rengini olduğundan daha da uçuk gösteriyordu. Üzerine dökülen kolonyayla rengini birazdan tamamen kaybedecek mavi bir mürekkep gibi bakıyordu. Neredeyse beyaz denebilecek kadar havai gözleri vardı. Uçuk kaçık olduğu gözlerinden aşikârdı.

Transa girmiş bir medyumun meczupluğuyla yalpalayarak tablolara doğru ilerledi. Her an düşüp bir tarafını incitecek, ilk defa kendi ayakları üzerinde yürüyen bir bebek gibi ürkek ve şaşkın bir hali vardı. İstemsizce yanına doğru yürüdüm. Onu

düştüğü kuyudan yüzeye çıkarmamam gerektiğini anladığım için sessizce arkasında dikilip bir süre onu takip ettim, düşerse tutmak için tetikte beklemeye koyuldum.

Uzun zamandır aradığı ve tam aramaktan vazgeçtiğinde ezkaza karşılaştığı kadim dostunu bulmuş gibiydi. Onu etkileyen her neyse merakımı fazlasıyla celbetmişti. Ara sıra meraklanmak keyifliydi.

Sergide Gustav Klimt'in toplam on yedi röprodüksiyon eseri sergileniyordu, bir dehanın şaheserleri enikonu kabiliyetli bir ressam tarafından tekrar yorumlanmıştı. Duygularını bu derece allak bullak eden ne ise onu derinden yaraladığı aşikârdı.

Nuda Veritas Reprodüksiyonu sonuncu tabloydu. Ona ulaştığında ardından yanına geçmeye karar verdim, on altı tablo sonra ilk defa aynı mesafeden aynı yöne doğru aynı anda bakıyorduk.

"Tanrım, ne büyük bir tesadüftü aramızdaki!"

Pürtelaş bana döndü, ben de telaşına karşılık vermeden edemedim doğrusu. Bu mesafeden ve açıdan gözleri ile teni arasındaki tezat daha da barizdi. Tebessüm etmeye çalıştığımı ve yukarı yaylanamayan dudaklarımın gülünç görünüp görünmediğini düşünüp, endişelendiğimi anımsıyorum.

"Çok iyi yorumlanmışlar," dedi, aksanından yurtdışında yaşayan Türklerden olduğunu sandım ilkin. "İstanbul'a en son sekiz yaşındayken gelmiştim. Yirmi beş yıl olmuş, bu caddeden geçiyorum, çünkü yanlış otobüse bindiğimi anlıyorum, en sevdiğim ressamın röprodüksiyon sergisini görüyorum, garip bir tesadüf, Milan Kundera'nın bir romanında gibi hissettim kendimi, neredeyse hafiflikten uçacağım," diye sürdürdü. Öyle tatlı bir aksanla konuşuyordu ki karşımda otuz üç yaşında –yaşını o konuşurken hesaplamıştım– bir ses tonu olan sekiz yaşındaki bir çocuk konuşuyordu sanki, seçtiği kelimelerden ötürü değildi bu kanaatimin nedeni, hayatımda daha önce hiç bu kadar esriyen ne bir kadın ne de bir erkek tanımıştım ne de tanıyabilecektim. Bunu o an anladım.

Bir süre esrimek için biraz daha yanına yanaştım...

⊙⊙⊙

Onu esintili bir İstanbul akşamında, Sarıyer'deki izbe, bir o kadar salaş, buna rağmen ekseriyetle akşamcıların rağbet ettikleri, vefakâr müdavimlerinin yıllardır ayakta tutmak için kendilerini alkolizme feda etmekten gocunmadıkları en sevdiğim balıkçıya götürdüm. Rakı içme âdeti olmayan ve burnu radar işlevi gören biri olarak, anason kokusuna tahammül eşiğim düşük olduğu halde, o arzu ettiği için rakı ısmarladık. Ve hayatımda ilk ve son kere dört kadeh rakı içtim, o konuştu, ben içtim, ben dinledim ve yine ben içtim. O, ilk kadehini bile bitiremedi. Anason çocukken içtiği anason çayını anımsatmıştı ona. Zaten istese de içemezdi, sevse de bitiremezdi kadehini. Çünkü hiç susmadı, fasılasız dört saat boyunca konuştu. Dinlemekten sıkılmadım, içtiğim rakıyla değil, dinlediğim öyküyle sarhoş olmuştum, çünkü ilk kadehimin yarısını bile içmemişken başım dumanlanmıştı.

Yirmi beş yıl sonra ilk defa bu sabah babasını görmüştü. Gördüğü suret pek de tanıdık gelmemişti ona. Bir yabancının, yabancısı olduğu evinde, bir yabancı gibi hissetmişti kendini.

Bir yabancı ölüyordu bu yabancı memlekette.

"Annem ısrar etmeseydi," demişti, "gelmezdim, bir yabancının ölümü hangimizi etkileyebilir ki normalde? Kaçımız tanımadığımız biri için içten üzülebiliriz ki? Ağlayabiliriz, ancak bu üzüntüden değil, merhametimizden dolayıdır."

"Doğru," dedim, "insan acı ile arasındaki mesafe daraldığında acılanıyor, arttığında acıyor... Demek sen de benim gibi düşünüyorsun."

"Ama bu öğleden sonra bir şey oldu," dedi. "Tuhaf bir şey..." Durdu, söyleyeceklerinin hakikatine inanmakta tereddüt ediyormuş gibi bir süre sustu, yüz çizgilerini keskinleştiren bir kararlılıkla devam etti: "Annem ve babam Viyana'da Gustav Klimt'in eserlerinden müteşekkil bir sergide tanışmışlar, *Danae* tablosunun tam önünde, bizim gibi."

"*Danae*?"

"*Danae*, evet..."

"Hayır, yanılıyorsun," demedim. Fakat yanılıyordu, *Nuda Veritas*'tı önünde ilk kez konuştuğumuz tablo. *Danae*'nin röpro-

düksiyonu sergide yoktu, onu dürtükleyip gafletinden uyandırmak isterdim, ancak bunun için yeterince zalim değildim.

Sonra hezeyanlarına devam etti, yanımda değildi, yanımdaymış gibi yapmadığı için mutluydum, heyecanla elimi tuttu, zangır zangır titriyordu, elini avuçlarımın içine aldım:

"Yaşam aynı Kundera'nın kitapları gibi, değil mi?" dedim, şu saniye sadece kendi ezberinde olan sözcükleri duymak ona anlaşılır ve iyi gelecekti. "Ne güzel, insanın uçası geliyor." Pike yapan martıları elimle işaret ettim: "Aynı şu ilerideki martılar gibi."

Beni duymamış gibiydi, bereket versin onu rahatlatmak için kendi rahatımı bozmamış, kendi cümlelerini birazcık süsleyip ona satmıştım.

"Asıl tuhaf olan şey tanışma şeklimiz değil," dedi aniden, "bunu bugün öğrendim. Nasıl tanıştıklarından annem daha önce hiç bahsetmemişti. Babam da... Gustav Klimt'e büyük hayranlığı olduğunu ve röprodüksiyonlarını yaptığını ilk defa bugün öğrendim, öğleden sonra senden ayrılınca..."

Gözleri ilerideki yanıp sönen deniz feneri gibi ışıl ışıl parlıyordu. Gözbebekleri karanlığa alışmış, gözlerinin mavisi iyice belirginleşmişti, yoksa beyazı mı demeliydim. Gözleri gecenin içindeki bir deniz feneri gibi yanıp sönüyordu, peki yolumu aydınlatıyor muydu? Kendi önünü bile aydınlatamıyordu gözleri. Peki, bunun ona ya da bana bir zararı var mıydı? Yoktu.

Gözleri dibine ışık veremeyen bir mumdu...

Hikâyenin tamamı mı uydurmaydı, yoksa bir kısmı mı? Hikâye doğru ise; bugün sergide olmayan tabloyu nasıl açıklayacaktım kendime? Cevapları muamma bir soru yağmuruna tutmuştum çarçabuk kendimi. Saçmalıyordum. Kafam bulutluydu.

Sorularımı kafamın üzerindeki bulutlara koyup, bulutları içime çektiğim sigaramın dumanıyla üfürüp denizin üzerine yağdırdım.

"Çok enteresan," dedim, yüzüme şaşkın bir ifade vermeye çabalayarak.

"Öyle," dedi, "daha da ilginci şu, öğleden sonra bindiğim otobüsten inmeyip iki durak daha gitseymişim, gideceğim yere varıyormuşum."

"İyi ki inmişsin, seni tanıdığıma pek memnun oldum." Tanıdığım en kaderci insandı, tesadüfler onun dini olmuştu, her taraf göz göz tesadüfle dolmuştu sanki. O kadar çok tesadüf vardı ki mutlaka birinden birine denk geliyor, böylelikle küçük şeylerin tadını çıkarabiliyordunuz. Ben çevremdeki tesadüfleri avlamakla meşgulken birden ecinniler tarafından dürtülmüşçesine atıldı:

"Özür dilerim Lamia," dedi, "az önce karıştırdım, kendimden utanmalıyım, Klimt'in kemiklerini sızlattım. Önünde tanıştığımız tablo *Nuda Veritas*'tı, *Danae* değil. Ama ne önemi var ki... Sen Danae kadar güzelsin, o sırada tabloyu algılayamamış olmamın nedeni; seni ilk gördüğüm andan beri o tablodaki kızıl saçlı kadına benzetmemden dolayı olmasın? Zeus'un niye sana âşık olup, altın olup yağdığı belli, insanın aklını başından alıyorsun."

Elimi uzatıp tüm tesadüfleri yakaladım, bir gecelik de olsa tesadüflere inanacaktım...

⊙⊙⊙

Ölümün kol gezdiği günlerdi. Ölüm bir yerdegezendi.

Türlü türlü kılığa bürünür, zıkkımını akıtmak için muhtelif yol erkâna müracaat ederdi.

Ölüm, selis bir nevi şahsına münhasır tebdili mekân uzmanıydı. Tebdili mekânda ferahlık vardı. İstikametinin muğlaklığının önemi yoktu, mühim olan akmaktı; sağa, sola, öne, arkaya ve bu dördünün arasındaki muhtelif patikalara...

Bu defa bir engerek yılanı cismine bürünmüştü ölüm, ağıladığı kurbanının kendinden uzaklaşmasına bile aldırış etmeyen, kurbanının saklandığı yeri her koşulda bulacağından kuşkusuz, kovuğunda yorgunluk gideren bir engerek yılanıydı bu kez...

Dirayeti anbean tükenen kurban, bulunduğunda bir lokmada yutulacağını biliyordu. Ağır ağır kanında taşıdığı zehrin kendini tüketeceğini hissediyordu. Korku, damarlarındaki zıkkımın yayılımını süratlendiriyordu.

Kendini birazdan yok edecek engereğin nefesini ensesinde duyuyor, kaçacak delik arıyordu, sonunda bir delik buldu, engereğin diliyle izini takip edeceğini unuttu.

Öyle çok korktu ki beklerken, engerek onu bulamadan öldü.
Ne zehriydi engereğin, ölümünün müsebbibi,
Ne içinde sıkıştığı engereğin midesiydi...
Korkusuydu ölümünün nedeni,
Korkmasaydı, ölmezdi...

◎◎◎

Hasta değildim, hastalık mikrobunu taşıyan potansiyel bir ölüydüm, herkes gibi. Hepimiz gelecekte ölü olmayacak mıydık? Bana göre diğer ölümlülerden bir farkım yoktu, tek bir şey dışında.

Ben ölümün bedenimde vücut bulduğu bir taşıyıcıydım. Ölüm beni kullanıp zehrini kolaylıkla etrafa saçmanın bir yolunu bulmuştu.

Hastalanmadığım sürece bir sorun yoktu. Kanımdaki zehrin güçsüz bir anımı kolladığını unutmayacak ve her daim temkini elden bırakmayacaktım.

HIV pozitiftim, tesadüfleri bir gecede elimle yakalamıştım:

Daniel'in annesi ve babası Gustav Klimt'in *Danae* tablosu önünde tanışmasaydı,

Daniel'in babası bir Türk olmasaydı,

Daniel ölmekte olan babasını yirmi beş yıl sonra İstanbul'a görmeye gelmeseydi,

Ben eski işimi bırakıp bir sanat galerisi açmasaydım,

Galerimde Gustav Klimt'in reprodüksiyonları sergilenmemiş olsaydı,

Daniel otobüsten yanlışlıkla inmemiş olsaydı,

Tesadüfen galeriye girmemiş olsaydı,

Endişeli haline meraklanmasaydım,

Yani tüm bunların hiçbiri olmasaydı şayet,

Kısa vadede ölmesi muhtemel bir ölümlü olmayacaktım.

Bir olası ölü, bir olası ölüyü ziyaret ederken, bir olası ölü yaratmıştı. Ve tüm bunları tesadüfen yapmıştı.

Saçmalıktı, olanların hepsi zırvaydı. Hayat gibi... Bir farenin ölümünden, bir insanın ölümünün ne farkı olabilirdi ki? Bir fare

de ezkaza bulunduğu bir evde kazara düştüğü bir tuzak sebebiyle mevta olmuyor muydu?

Emrihakkın kudretiyle donandığımı bir süre sonra ansızın algıladım. Lapacı ölüm, yüksündüğünden dolayı görevini ölümlülere devrediyordu zaman zaman ve ben elimdeki gücü bonkörce çevreme adalet dağıtmak için kullanabilirdim.

Acınmamak için, acı verebilirdim...

İlk kez Tanrı'ya müteşekkirdim.

Korkmuyordum, korkmayınca ölmüyordum, bir engereğin zehirlediği pervasız bir fareydim, kaçmayan ve saklanmayan...

Ne zehriydi engereğin, ölümünün müsebbibi,
Ne içinde sıkıştığı engereğin midesiydi...
Sevdasıydı ölümünün nedeni,
Kaçmasaydı, ölmezdi...
Kaçmayanlar ölmedi...

ÖNCE...

G(Kuzey)

Bir satranç tahtasındaki iki siyah şah gibiydiler, yekdiğerine galebe çalacakları anı bekleyerek zaman kaybettiklerinden bihaber, aralarındaki tek kareyi temaşa ederek zaman tüketen. Yenilgiye gark olduklarını bilmeyen, hareket alanı diğerinin hududu iki hasım gibi pozisyonlarını korumaktan başka bir şey yapmayı beceremeyen, tek bir oyuncunun parmaklarının boyunduruğu altında olduklarını bilmekten aciz, yekdiğerini bozguna uğratmanın kendi utkusunun vesilesi olacağına inanmakla hayat bulan, yanılmış iki safdil şah gibiydiler.

Oyuncunun adı Lamia'ydı. Lamia'nın rakibi kendisinden başkası değildi. Kaybedenin olmadığı bir oyunun tek galibiydi.

Lamia üç farklı hamle ile üç farklı sona imzasını atabilirdi:

Birincisi, Güzey'i öne sürüp Kuzey'i Güzey'in üzerinden aşırabilir, galibiyeti Kuzey'e takdim edebilirdi.

İkincisi, Kuzey'i öne sürüp Güzey'i Kuzey'in üzerinden aşırabilir, galibiyeti Güzey'e armağan edebilirdi.

Üçüncüsü, iki taşı da elinin bir hareketiyle yerle bir eder, şahların berabere kaldığını kendilerine sezdirir ve oyunun galibi olarak masadan kalkabilirdi.

Üç hamleyi yapmayı da seçmedi Lamia.

Aklında daha sinsi bir hamle zuhur etti.

Kazanmanın türlü türlü yolları varken ve galibi belli olan bir oyunun tek oyuncusuyken niçin galibiyetini şenlendirecek zarif bir hamle yapmaktan imtina etsindi ki?

Oyunun bittiğini bilmeden, kazanmayı bekleyen iki aymaz şahı yerle bir etmek onlara iyilik etmekti. O iyiliği değil, kötülüğü seçmemiş miydi?

O halde, oyunun bittiğini hissettirmeden masadan kalkmalı ve gitmeliydi, şahları galibiyet ümitleriyle baş başa bırakmalıydı.

Oyun bitmişti ve bunu göremeyecek kadar gafildi şahlar. Kazanmaya müptela, kaybetmeye müstahak iki şah da kaybetmişti.

Lamia masadan kalktı, şahları bir başlarına bıraktı.

İkisi de kaybetmeyi en başından hak etmişti.

ÖNCE...

Kuzeydeki Siyah Şah

Bekliyordu. Lamia'nın kendisini aramasını, itiraf ettiği galiz gerçeği kabullenip onu affetmesini, itirafını mükâfatlandırmasını ve Güzey'e galip geleceği günü bekliyordu. Beklemenin ne menem bir şey olduğunu öğreniyordu, öğrendikçe anlıyordu ki beklemek aşkı körükleyen bir akyeldi, aşk bekledikçe yalazlanıyordu.

Lamia aradığında beklemeye öylesine alışmış, beklemekten öyle keyif alır bir hale gelmişti ki, neredeyse beklediğini değil, beklemenin kendisine bağlanmıştı. Lamia'nın sesini ilk duyduğunda ahizenin öteki ucunda, aheste revan onu bitap düşüren bağlarından çözüldü. Beklediği telefon gelmişti, beklemenin ağırlaştırdığı bedenini zorla yataktan kaldırdı ve hemen Lamia'ya koştu, beklediğini bekletmekten artık çok korkuyordu. Çünkü artık kendisi katiyen beklemek ve beklediği tarafından bekletilmek istemiyordu.

◎◎◎

Seyelana kapılmış bir tomruk gibi adeta sürüklenerek vardı suların durulduğu son durağa. Ömrünü seyran ederek tüketmiş bir seyyahın yorgunluğu vardı omuzlarında. Görülmeye seza ne var ne yok kurcalamış, hep o erişilmez cennetini aramış, şimdi ise aradığının evlasını bulmuş bahtı açık bir seyyah gibi hissediyordu kendini. Bu kadarını hak etmiyordu. Sittinsene aransa yine de bulunamaz bir kadındı Lamia.

◎◎◎

Lamia neyi arzu ettiyse, neyi ne zaman emrettiyse öyle yaptılar. Kuzey, sahibinin karşısında susta duran bir köpek gibi Lamia'nın taleplerini bekliyor, onu bekletmekten korkarak kendinden bekleneni yerine getiriyordu telaşa gark olmuş bir sakınganlıkla. Korktuğu cezalandırılmak değil, sokağa atılmaktı; onu dehşete düşüren, tartaklanmak değil, yalnız bırakılmaktı.

Lamia sevişmek istedi, seviştiler, günlerdir tek bir lokma bile ağızlarına sürmemiş gibiydiler, açlıklarını birbirlerinin etiyle giderdiler.

Pek çok şeyi ilk kez denediler;

Lamia vücudunun tüm dehlizlerini cömertçe Kuzey'e açtı.

Kuzey daha önce hiç girmediği koridorlarda dakikalarca dolaştı; geçtiği yerlerin kimisi nemli ve yapışkan, kimisi daracık ve yürünmesi imkânsızdı.

Ve tüm bu gezintileri eyerlenmemiş iki at gibi yaptılar, koşumları ve gemi takılmamış; vücutlarının tüm uzuvları havanın yer yer bir mağaranın iç duvarları gibi nemli, yer yer bir kuzey yamacı gibi karanlık ve soğuk olduğunu doğrudan doğruya duyuyor, kâh sıcaktan bunalıyor, kâh soğuktan ürperiyordu. Kuzey ilk kez erkekliğini sarıp sarmalamadan salmıştı Lamia'nın kuytu kovuklarının içine.

Sonunda sermestane yan yana uzattılar yorgun ve birbirine katışmış bedenlerini. Çikolatası ve jölesi birbirine geçmiş, şeklini şemalini yitirmiş bir pasta gibiydiler.

"Sağol sevgilim," dedi Kuzey minnettarlığını gizlemeye gerek görmeden, "seni çırılçıplak ilk defa seviyorum. Ve her daim sevmek istiyorum."

"Sittinsene seveceksin," diye düşündü Lamia.

Lakin aşk varlıktan değil yokluktan zuhur eder, aşk sevilenin sevende sebep olduğu bir yoksunluk duygusundan peydahlanırdı. Bunu herkes bilirdi.

Kuzey'in bilmediği bir şey vardı:

Kuzey'i bir daha görmemeye ahdetmişti.

ÖNCE...

Güzeydeki Siyah Şah...

Bekliyordu. Dersaadetine kavuşmayı, kardeşiyle sürdürdükleri sakil yalanı sonlandırmayı, Lamia'ya gerçeği açıklamayı, itirafının ertesinde Lamia tarafından bağışlanmayı ve Kuzey'e galip geleceği günü bekliyordu. Hasretin ne mene bir şey olduğunu tecrübe ediyordu ve anlıyordu ki hasret çekmek aşkı körükleyen bir bozyeldi, esintisi üşütmeyen ve ılık.

Aşk özledikçe yalazlanıyordu.

İstanbul'a eski isimlerinden en çok "Dersaadet"i yakıştırırdı. İstanbul, saadetin kapısıydı, kapının arkasında Lamia vardı.

Şehr-i İstanbul'a döndüğünde özlemeye öyle çok alışmıştı ki, özlemekten öyle keyif alır bir hale gelmişti ki, neredeyse özleminin vesilesine değil, özlemin ta kendisine bağlanmıştı. Lamia'nın sesini duyduğunda ahizenin öteki ucunda, aheste revan onu bitap düşüren bağlarından soyundu. Umduğu karşılığı görmüş, dersaadete vasıl olacağı ana bir adım daha yaklaşmıştı. Hasretin devası vuslattı, koşarak çıktı havaalanının dış hatlar terminalinden.

Çünkü artık kendisi katiyen özlemek ve hasretinin müsebbibi tarafından dersaadetten sürülmek istemiyordu.

◎◎◎

Anafora kapılmış çelimsiz bir sandal gibi suyun sarmal patikalarını takip ederek, döne döne, her virajda iyiden iyiye hızlanarak en dibe, kapıldığı gücün merkezine tez elden ulaştı. Dibe vurmuştu. Dönmek, viraneye döndürmüştü Güzey'i. Kafasını pattadak kapıya çarptı. Dersaadete vardığını ilkin anlayamadı.

Kapıdaki sesi duyan Lamia gelenin kim olduğunu hemencecik anladı, sırılsıklam olmuş Güzey'i, kapıyı açıp içeri aldı.

⊙⊙⊙

Ömrünü doğrusal bir hat üzerinde önünden mütemadiyen geçen aynı ürünün ambalajlanmasına adamış, sürecin kendinden önceki ve sonraki aşamalarından bihaber kendisine yabancılaşmış bir işçi gibi geçirmişti.

Onuruyla çalışan bir işçiden tek bir farkı vardı:

İşçinin sahip olduğu tek şeyi onuru, sahip olamadığı seçenekleri; onun sahip olmadığı onuru ve sahip olduğunu bilmediği seçenekleri vardı.

Onun önünde gidilmeyi bekleyen envai çeşit yol vardı, her ne kadar bu yolların önü, bezgin muhafızları tarafından zapt edilmişse de.

Bir işçinin ise seçeneksizliğiydi onu aynı mahalde kalmaya yönelten. Her ne kadar kalkmaya yeltense de yerinden bir umutla dembedem, çevresi zorba muhafızlarla kuşatılmıştı, kalkamazdı, bulunduğu mahalden uzağa kaçamazdı.

Hayatını tekdüzeleştirerek kolaylaştırdığını sanıyordu, oturduğu üretim bandının önünden kalkmamayı seçerek, sadece önüne verileni paketleyip sonrakine ileterek geçmişti vardiyası.

Ona göre;

Ne görülmeye seza bir şey vardı hayatta merakını celbeden,

Ne kavuşmayı beklediği bir cenneti vardı umudunu yeşerten.

Kuzey'le zerre kadar benzemiyorlardı birbirlerine.

O ne kadar serkeşse, Güzey o kadar uysaldı. Kendine sunulanla yetinen ve fazlasını istemeyen…

Ta ki şimdiye değin…

Sittinsene arasa yine de bulunamaz bir kadındı Lamia.

⊙⊙⊙

Yine aynı şeyi yapıyordu, Lamia'nın buyurduğu ne ise, neyi ne zaman emrettiyse yerine getiriyordu hiç itiraz etmeden. Tanrı onun hamurunu yoğururken ürkekliğin ölçüsünü kaçırmıştı,

Lamia tün gibi örttü günlük güneşlik Güzey'in çıplak bedenini.

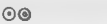
Güzey de kandiliyle Lamia'nın daha önce hiç girip bakmaya cesaret edemediği kuzguni mağaralarını aydınlattı.

Işıkta kalan, geceye ait olanı buldu.

Gün ve tün birbirine kavuştu.

Tün tekmil acısını dışarı akıtmayı başarmıştı.

Gündüzün gizlenmeyi özleyen tüm uzuvlarını kendi teniyle kapamıştı, günün ışıltılı erkekliğini sahte kılıflarla örtmesine fırsat bırakmamıştı.

"Sağol sevgilim," dedi Güzey aynı Kuzey gibi minnettarlığını gizlemeye gerek görmeden, "seni çırılçıplak ilk defa seviyorum. Ve her daim sevmek istiyorum."

"Sittinsene seveceksin," diye düşündü Lamia.

Lakin aşk varlıktan değil yokluktan zuhur eder, aşk sevilenin sevende sebep olduğu bir yoksunluk duygusundan peydahlanırdı. Bunu herkes bilirdi.

Güzey'in bilmediği bir şey vardı:

Güzey'i de Kuzey gibi bir daha görmemeye ahdetmişti.

ŞİMDİ...

Mezar Taşı

Taksinin kornasıyla irkiliyorum. Taksici gününü ölülerin arasında geçirmek istemiyor haklı olarak. Bugün daha taşımayı umduğu onlarca yaşayan ve yaşatmakla yükümlü olduğu karısı ve çocukları var. Vaktini burada, uyumaktan gayri sorumluluğu olmayanların arasında tüketmeyi istememesini anlayışla karşılıyor ve son kez mezar taşında yazılanları okuyorum:

(Kuzey Serbaz)
(02.04.1972- 05.05.2007)

Ağır aksak taksiye doğru yürüyorum. Taksici biraz mahcup, biraz da durgun:

"Şimdi nereye abla?" diyor taksiye bindiğimde, dikiz aynasından çipil çipil bana bakarak.

"İleriden sağa dönelim."

"Bu kez hangi ismi arıyoruz abla?" diyor çekimser bir ses tonuyla çipil gözlü taksici.

"Güzey Serbaz," diyorum, "aradığımız isim bu."

Taksicinin merakı, mahcubiyetini alaşağı ediyor ve anında beklediğim soruyu soruyor:

"Az önceki," diyor aradığı kelimeyi bulamadığı için boşluğu derin bir nefes alarak tamamlıyor. "...ile hısım mı olurlardı? Soyadları aynı da..." Sorduğu sorunun vakitsizliğini sezinleyip ardından ekliyor:

"Kusura bakma," diyor, "bunu sormak bana düşmez, kusuruma bakmayasın."

"Canın sağolsun," diyorum, ağzımdan çıkan lafın üzerimde iğreti duran bir kıyafet gibi sırıttığını fark ediyorum. "İkisi kardeştir, Habil ile Kabil gibi, biz az önce Kabil'i ziyaret ettik, şimdi gittiğimiz ise Habil."

Taksici şaşkaloz bir ifadeyle:

"Yazık olmuş," diyor, "gençlermiş, ölüm erken ziyaret etmiş o halde ikisini de."

"Ölüm, gönül gibidir, kaçanı kovalar..." Çenemi toplamazsam tüm hayat hikâyemi anlatacağımdan korkarak lafımı kısa kesmeye karar veriyorum. "Üzerine fazla düşersen o senden kaçar."

Güzey'in mahalline gelince taksiyi durduruyorum:

"Meraklanma," diyorum taksiden inerken, "bu kez fazla bekletmem seni, kendisini iki yıldır ziyaret ederim, konuşacak pek de fazla bir meselemiz kalmadı, ölümden korkmasının maliyetini iki yıl önce ödedi, o kardeşi kadar bile cesur değildi, kaçarken tökezledi."

Taksicinin kendi kendine mırıldandığını duyuyorum kapıyı kapatırken:

"Ah gözünü sevdiğimin İstanbul'u!" diyor iç geçirerek. "Yer darlığından artık kardeşler bile yan yana gömülemiyor. Gömülecek yer bulmak, mesken bulmaktan daha zor oldu bu zamanda."

ŞİMDİ...

Kargalar...

Lamia, şehrin üç ayrı noktasındaki üç kadim mezarlığı ziyaret etmiş ve yorgun argın ikindiye doğru evine ayak basabilmişti. Ölülerle bu raddede haşır neşir olmak, ölümle arasındaki mesafeyi azaltacağına, peyderpey artırıyordu.

"Ölüm kaçtıkça kovalayan bir sevgili değil miydi?"

Korkmuyordu, o ölüme yaklaşmaya çalıştıkça, ölüm ondan kaçıyordu, kendinden kaçanları kovalıyordu.

Yorgun olan sureti değil, özüydü. Şehrin üç ayrı noktasına konuşlanmış kabristanlarda ziyaretini bekleyen sabık sevgililer, duydukları nedametle titreşen sesleriyle her defasında yaptıkları gibi fasılasız, zamanında işledikleri kabahatlerinin mazeretlerini dile getirmişler, Lamia'nın kafasını şişirmişlerdi.

Lamia kafası kocaman evine döndüğünde, tüm günü teselli ederek geçiren iç sesi yorgunluktan konuşamaz duruma gelmiş, adeta lal kesilmişti. Artık Lamia bu gece ve ilerleyen gecelerde rahatça uykuya dalabilir, deliksiz uykulara gark olabilirdi.

Her gece uyumak için çaçaron iç sesi yüzünden saatlerce debelenen, bir sağına bir soluna dönmekten fırdöndüye dönen Lamia, iç sesinin yokluğunda rahatça uyuyabilecekti. En azından bir süre. Kuş uykusu yerini, daluykuya bırakacak, sonra dallara konan kuşlar onu tekrar uyandıracaktı.

Onun dallarının ziyaretçisi pişman olmuş ölü kargalardı. Kargalar yaramaz ve ıslaktı; ziyaretçileri ötücü kuşlar arasında en şaklaban, en cevval, en şakacı ve en zeki olmalarıyla nam sal-

mış canlı kargalar değil, insanın adını lekelemek için harflerini ıslattığı, çekingen, ürkek, yılgın, yüreksiz ölü 'ıslakkargalar'dı.

Onlar her gece Lamia'nın dallarına konan, Lamia'yı uyutmayan içi doldurulmuş, tüyleri simli zevzek kargalardı. Evin arka odasında duvara monte edilmiş ceviz rafın üzerinde yaşar, her gece havalanır, Lamia'nın dallarına konarlardı.

Lamia usulca arka odanın kapısını açtı. Ebedi uykunun kucağındaki sayıları günden güne artan kargalarına şöyle bir baktı. Bu gidişle ikinci bir rafa ihtiyaç duyacaktı. Onun geldiğini duymamışlardı. Her birini teker teker okşadı. Hiçbiri daldığı uykudan uyanamadı.

Anlaşılan bu gece Lamia'nın dallarına konamayacaklardı.

Lamia onlar dallarını şenlendirdiğinde kuş uykusuna, dalları öksüz bırakıldığında daluykuya dalardı.

Kuş dalsız, dal kuşsuz yapamazdı.

ŞİMDİ...

Freddie Mercury durmadan söylüyor, Lamia uyuyordu. Lamia her gece bu şarkıyla uykuya dalıyordu. Kimi zaman ilk seferinde, kimisinde yirmi birinci seferinde... Bu kez ilkinde kapanmıştı gözleri.

Freddie, "Bohemian Rhapsody"yi dokunaklı sesiyle söylüyor, Lamia giderek daha da derinlere dalıyordu uykusunun içinde.

Freddie, bazen Lamia'nın şarkının en sevdiği bölümünde takılırdı. Yine takılmıştı. Lamia daluykudaydı, dalları bu gece kimsesiz bırakılmıştı.

Freddie, zaman zaman nedense hep aynı yerde takılırdı.

"Mama just killed a man,
Put a gun against his head, pulled my trigger, now he's dead.
Mama, life had just begun,
But now I've gone and thrown it all away.
Mama, ooh, Didn't mean to make you cry,
If I'm not back again this time tomorrow,
*Carry on, carry on as if nothing really matters."**

Freddie Mercury susmadan söylüyor, Lamia uyuyordu.
Lamia uyuyor, Freddie susmuyordu.
Freddie, Lamia'nın kargaları için ağıt yakıyordu, yanık sesiyle.
Lamia uykusunda sayıklıyordu:

* Anne, bir adamı öldürdüm, silahı dayadım kafasına, tetiği çektim ve o şimdi ölü, anne, hayat yeni başlamıştı, ama ben gittim ve hepsini bir kenara attım, anne seni ağlatmak istememiştim, eğer yarın bu saate kadar geri dönmezsem, devam et, devam et, hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

"Anne, bütün sevgililerimi ben öldürdüm.
Zehrimle hayatlarını söndürdüm.
Zehrim kanımdı, ölümleri kaçınılmazdı.
Anne, hayat henüz başlamıştı.
Her şeyi paramparça ederek gittim.
Kalbimi parçalayan herkesi sildim.
Anne, benim için ağlama...
Benim için ağlam...
Benim için ağla...
Ağla..."

⊙⊙⊙

Lamia'nın annesi usulca ağlıyordu.

Freddie, Lamia'nın sevdiği şarkıları söylüyordu aralıksız.

Lamia usulca ölmeyi bekliyordu.

Lamia sonunda ebedi uykusuna dalıyordu. Annesi Lamia'nın ölüm döşeğini bekliyordu.

Bir karga ne zamandır pencerenin pervazını mesken tutmuş, gaklıyordu. Annesi kargayı kovmak için pencereye koşuyor, kaçan karga annesi her yerine oturduğunda tekrar pencerenin pervazına konuyordu.

Meymenetsiz hayvandı karga, ölümü çağırıyordu adeta.

Lamia günlerdir uyuyordu, ebedi uykusuna dalmadan önce prova yapıyordu.

Uykusunda mumyalanmış kargalar görüyor, sonra kargalar vakti zamanında sevdiği erkeklerin suretine bürünüyordu.

Lamia kargaları kesiyor, biçiyor, içlerini pamukla dolduruyor ve sonra dikkatle mumdan geçirdiği iple dikiyordu. Rüyasında daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıyor ve yaptığı şeyin adının tahnit olduğunu öğreniyordu.

Islakkarga, çekingen ve ürkek; Güzey ise, "Kuzey yamacının en az güneş alan gölgeli yeri" demekti.

Usul usul ölürken bile öğrenmekten vazgeçmiyordu.